

Giới thiệu Tâm Không Đề Phòng

Bạn đang đọc truyện Tâm Không Đề Phòng của tác giả Lâu Vũ Tình trên website đọc truyện online.

Thật sự, cô là nhân vật độc ác trăm năm khó gặp, mở miệng sẽ là luật dân sự điều 345, luật hình sự điều 325, còn nói “Đừng tìm một luật sư tranh luận về những thứ thuộc về vấn đề quyền sở hữu!”. Quả thật là một cuốn bách khoa toàn thư về luật, hỏi là đáp!

Lần đầu tiên anh bại trận trước mặt phụ nữ, cũng hoàn toàn khâm phục. Thậm chí, rất có hứng thú đối với vị đại luật sư đoan trang nghiêm túc lại quật cường này...

Tuy rằng, mỗi lần gặp cô thời cơ không đúng lúc, không khí cũng rất tệ. Tuy rằng cô luôn nhân cơ hội giáo dục anh về mặt hiểu biết pháp luật.

Nhưng cô không biết, nhìn bộ dạng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ của cô là niềm vui của anh, cùng cô khẩu chiến bằng miệng là cách giải trí thoải mái của anh sau một ngày làm việc.

Dùng sự kiên nhẫn, chậm rãi làm cô mềm lòng, cô cũng không chịu thua hay chấp nhận yếu thế. Nhưng đó là nhiệm vụ thần Cupid ban cho anh, bởi vì... Lần đầu tiên nhìn thấy cô, tim anh đã rung động vì cô...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Đề Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đối Lập

Ngày hè nắng chói chang. Sau giữa trưa, Quan Tử Tề bảo trì xong chiếc xe cuối cùng, kiểm tra một lần, xác nhận không còn vấn đề, từ sàn ô tô chui ra, rửa sạch hai tay dính đầy dầu mỡ, trước khi đi nhấn vào nhân viên: “Buổi tối tôi không trở lại, tan tầm các bạn nhớ nhận giúp tôi cửa sắt vừa đặt hàng.”

“Anh cả, định đi hẹn hò à?” Học việc A Quốc đuổi theo, hỏi.

“Rầm! Anh cả ngay cả cái bộ cũng chưa nhìn, hẹn hò cái gì? Nào heo!” Từ sau một đồng hồ đặc, một bàn chân thò ra, đá vào cái mông nhỏ.

“Ôi! Người chết cận kề, tôi đã nói bao nhiêu lần, không cho anh thò cái giò vừa thô vừa cứng vừa dài vừa thô bạo kia chọc vào cúc hoa thuần khiết của tôi, có hiểu tiếng người không?”

“Vậy đừng tỏ vẻ như người ta sắp đâm vào mông cậu, bằng không sẽ chỉ làm tôi càng có dục vọng mãnh liệt muốn thí nghiệm cúc hoa thuần khiết vô cùng eo dãn của cậu!” Đương nhiên -- là dùng chân.

“Đầu* vô địa ngục đi! Cách xa tôi một chút, đừng hòng mơ tưởng thân thể thuần khiết của tôi!”

**Anh chàng này lẫn lộn từ ngữ nhé, đứng ra phải là „biến“ mới đúng ^_^*

“Đầu? Có, có hai cái, cậu muốn người nào?” Đáp lại thật sự tàn ác.

Hai người kia.....

Ở thời kì tuổi trẻ hết sức lông bông, đề tài bàn luận cay độc thô bỉ gì cũng từng, tình huống bây giờ chỉ có thể tính là chuyện nhỏ, Quan Tử Tề hoàn toàn không sợ hãi, hơn nữa rất sảng khoái, mặt không đổi sắc sửa lại: “Chân là nhánh, không phải rễ, cậu đừng từ sai rồi, thầy giáo dạy văn của cậu mà nghe được sẽ khóc.”

“Ôi anh cả, người này đàn độn trí kém, anh cũng không phải hôm nay mới biết. Luôn miệng một hòn cá, một cây chân, một cái cầu, hôm kia cậu ta còn nói một đầu khách!” Người mà tính đầu? Có phải trâu đầu!

“Anh cũng vậy thôi! Có Chính Huân, quản đầu anh cho tốt, nếu để tôi biết anh ở địa bàn của tôi làm loạn, hậu quả tự mình gánh vác!”

Hai người kia, một người lưu ban thành quán tính, một ông vua nhiều lần phạm tội trốn nhà đi, cùng hết thuốc chữa, Thất gia cười Bát gia cái gì?

Lười nghe họ vợ vẫn năm bốn ba thiếu dinh dưỡng, anh nhắc hộp bánh khoai sọ trên bàn, chân dài sai bước đến mô tô, đội mũ bảo hiểm lên đầu, nhấn

chân ga gào thét chạy đi.

“Rất là MAN nha.....” Thật không hổ là thần tượng vạn năm của bọn họ, mỗi một ánh mắt lơ đãng, mỗi một động tác, đều rất có hương vị, đẹp trai đến chảy nước miếng.

Tiểu Cố ánh mắt vô cùng say mê nhìn theo, nếu nó được một nửa của anh cả thì tốt rồi.....

“Này, súc sinh luôn dùng phía dưới đầu suy nghĩ, đừng có ý đồ với anh cả, ngay cả ý dâm cũng không cho!” A Quốc một cái bốp đập lên cái ót của người nào đó đang lộ vẻ háo sắc, ý định lau tỉnh anh ta.

“Tốt nhất tôi có can đảm khi gió đổ!” Quảng lại một cái nhìn coi thường. Anh cả là thần tượng của nó, cả đời đặt trong lòng tôn kính và sùng bái, chỉ có thể nhìn từ xa, còn dám nảy sinh ý dâm?

Lại nữa, thân thủ anh cả so với nó tốt hơn mấy trăm lần, dám động cái đầu méo mó đến người anh cả, tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý phòng thủ trước vài chỗ khác, nó không muốn lại bị đánh gãy xương sườn hay lia tay lia chân.

“Này, Cố cận bã.” A Quốc đá đá nó.

“Làm sao? Quốc đàn độn?” Đá lại mấy đá.

“Anh có cảm thấy không, anh cả là lạ?”

“Là lạ chỗ nào?”

“Đương nhiên lạ, anh xem, anh cả nhà chúng ta điều kiện tốt như vậy, nói khuôn mặt, đẹp trai! Nói dáng người, giá trị! Nói khí chất, rất có hương vị, đi đường bao nhiêu cô em câu anh ấy..... Nhưng từ lúc chúng ta quen biết anh ấy tới nay, anh có từng thấy anh ấy gần gũi với cô nào không?”

“À.....” Tiểu Cố sờ sờ cằm trầm ngâm. “Hình như không có.”

“Thì vậy! Nhìn anh xem, Cố cận bã, nam nữ ăn sạch, già trẻ đều hốt, ba ngày không giao phối sẽ dục hỏa đốt người, mất lý trí, ngay cả bà già bảy mươi cũng đề xuống không tha, anh cả cũng là đàn ông, làm sao có thể không có nhu cầu?”

“Có lý.” Gật đầu tán thành, vẻ mặt trầm tư. “Cho nên ý của cậu là, nghi ngờ anh cả bất lực?”

“Súc sinh, anh có gan lặp lại lần nữa tôi xem!” Một cước đá trúng khuôn mặt hoa đào chỉ biết treu hoa. Cố cận bã cho rằng nó đang nói ai? Anh cả đó! Anh ấy vô địch hoàn mỹ sét đánh, vừa xuất hiện đã hào quang vạn dặm chiếu xa không mở nổi mắt – anh cả thần tiên nha! Há lại đề cái đầu súc sinh chỉ dùng nửa người dưới suy xét từng tiếng khinh miệt, vậy tất cả mọi người trừ xét nhà hoả thiêu lấy máu, không có con đường thứ hai!

“Nói với cậu bao nhiêu lần, không cho phép đụng vào mặt tôi, sau này tôi còn phải dựa vào nó mà kiếm ăn.” Đẩy chân to trên mặt ra, phui bụi, từ túi sau quần jean lấy một cái gương nhỏ soi trái soi phải một hồi. Ủ! Tuyệt, vẫn tuấn mỹ độc nhất vô nhị như cũ.

Oẹ --

Chịu không nổi, suốt ngày nghĩ mình lại xót cho thân, hành động cứ như tiết phụ thuần khiết, còn mang theo gương ngắm vuốt! Chưa thấy thứ đàn ông nào nghiệp dư hơn đồ mặc dịch này.

“Anh muốn làm tiểu bạch kiểm cho người ta bao dưỡng?” “Biết mà! Ngoại trừ kiếp sống bán đứng thịt mình, không còn ngành nghề nào thích hợp với cầm thú này hơn, công việc còn chiếu cố hứng thú cá nhân!”

“Cũng không tệ, viễn cảnh thật tốt đẹp.” Tiểu Cố ngoài cười nhưng trong không cười. Khi đó nó có lẽ cũng bị anh cả đánh chết!

“Anh còn tự si nhục chính mình, coi chừng anh cả không cần anh!”

“.....” Biết rõ anh ta không sợ trời không sợ đất, không sợ cha mẹ, không sợ chết, lại càng không sợ vào trại giáo dưỡng, đời này chỉ sợ anh cả mà anh ta sùng bái nhất thất vọng về mình. A Quốc chết toi, chọc đúng chỗ đau của nó rồi.

“Còn nói tôi, tiếng Anh của cậu thì sao? Sẽ không dưới âm đi? Anh cả hôm kia còn hỏi năm nay không biết cậu có tốt nghiệp được không, anh ấy không mong đến sáu bảy mươi tuổi phải chống gậy đi dự lễ tốt nghiệp của cậu.” Thọc gậy bánh xa lại.

Hai bên tự động lặng im, nhìn nhau không nói gì, cơ hồ chảy xuống hàng ngàn giọt lệ sâu não của nam nhi.

“Không phải anh cả cả ngày buồn phiền chuyện của chúng ta, nên chẳng còn tâm trạng mà có bạn gái?” Lâu dài dẫn đến tình trạng ôm tư tưởng của một quốc phụ (*cha già dân tộc*) u buồn cho nước nhà..... Đùng lúc mình tỉnh lại thì quốc gia đàn độn lâm vào thoái trào, nên thương xuân buồn thu.

“Gi? Có sao?” A! Tháng trước con gái nhiều như sóng, người ta tới cửa làm phiền, hại anh cả vì nó làm cho một trận.....” Tiểu sinh (*cậu học trò nhỏ*) thứ hai u buồn nâng nửa bên mặt tự nhận là vô địch hoàn mỹ, cũng bắt đầu tiến vào bước đường tự sám hối.

“Quyết định rồi, tôi muốn phấn đấu, quốc văn, ta đến đây! Mặc nó là một cây chân, một con cầu hay là một đầu người, dù sao đi nữa... Không Từ,

Mạnh Từ, Lão Lai Từ, ta đến đây!” Tay quơ loạn trên không, vô cùng lý tưởng hào hùng tuyên bố.

Là Lão Từ, Lão Lai Từ là người trong thập nhị tú hiểu. Tiểu Cố nhin xúc động muốn sửa đúng lần nữa.

“Được! Tôi cũng đá bạn gái thứ một trăm lẻ bảy và bạn trai thứ một trăm lẻ tám vừa câu tuần trước, bắt đầu tu thân dưỡng tính, để cho anh cả có tâm tư xem xét chung thân đại sự!” Bọn họ lại không chịu thua kém, vạn nhất anh cả xuất gia làm hòa thượng, lỗi là do bọn họ.

Anh cả, anh cũng đừng thua kém, chúng em muốn đại tẩu.....

Trước khi về nhà, Quan Từ Tề tiện đường len qua vài con phố, đến văn phòng luật nào đó nổi danh giữa khu vực vàng, vượt rất nhiều đèn đỏ, bớt chút thời gian gọi điện, thông báo một tiếng.

Xuyên qua mê cung xe, đứng ra phải mất nửa giờ, Quan Từ Tề chỉ dùng 15 phút đã tới.

Anh đứng ở cửa, gõ nhẹ hai lần. “Đang vội sao? Anh ba?”

Quan Từ Đản quét mắt lên đồng hồ điện tử trên bàn, so với thời gian dự tính ít hơn mười phút. “Lại đưa xe nữa?”

Quan Từ Tề nhún vai, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Ngồi đi. Anh bảo trợ lý pha tách cà phê.”

“Không được, tối nay em phải về Vân Lâm một chuyến, ngày cưới anh hai đặt gấp quá, rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.”

“Ừ. Có gì cần hỗ trợ, nhớ nói một tiếng.” Đọc tư liệu được ủy thác nhanh như gió, đầu cũng không nâng.

“Trước mắt còn ok, nhưng mà mẹ nói, tuần sau về một chuyến.” Lặng im một lát, nhìn anh giữa đang bận rộn. “Nếu anh không thể phân thân, em và anh hai giải thích giùm anh một chút.”

“Không cần, anh sẽ về, cả Phẩm Tiệp.”

Thấy anh không hề rảnh, Quan Từ Đản ngừng đôi tay đang lật tài liệu, từ xấp công văn ngẩng đầu. “Không thích cô ấy?”

“Em chưa nói vậy.” Ngừ điệu cứng rắn.

Nó chưa nói, nhưng ý tứ bài xích, người không có đầu óc cũng có thể cảm nhận được, chỉ cần nơi nào có Phẩm Tiệp, nó nhất định không thể ở lâu, anh ta không biết hai người kia rốt cuộc có chuyện gì, nhưng Từ Tề thực sự không thể cùng cô chung sống hoà bình, quan sát một lúc, cái kiểu thù hằn hóa bất dung đối lập này, không phải đùa cho vui.

“Đừng như vậy, tốt xấu em cũng nên gọi cô ấy một tiếng chị dâu, có sao đâu, nể mặt anh ba, đừng so đo nữa.”

Quan Từ Tề hơi lặng người. “Anh nghiêm túc?” Kết hôn? Bọn họ đã thảo luận đến tương lai lâu dài rồi sao?

Quan Từ Đản bật cười. “Anh và cô ấy vốn không phải kiểu người thích đu giỡn với tình yêu, bọn anh lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên khi kết giao.” Ngay từ đầu đã nghiêm túc, không phải chơi đùa, bọn họ cùng hiểu như vậy.

Từ lúc quen biết khi còn ở đại học đến nay, đằng đằng mười năm, bắt đầu là quan hệ giữa đàn anh lớp trên, em gái lớp dưới, tốt nghiệp là quan hệ bạn bè, duyên phận cho họ làm việc cùng một chỗ thăng lên thành đồng nghiệp, ba năm cuối cùng thành quan hệ người yêu.

Đó là chuyện tự nhiên, bọn họ đều quen thuộc lẫn nhau, đã suy tính đến cả tình tình đối phương, tư tưởng có tương thông, nghiêm túc xác nhận người kia có thể cùng mình đi suốt cuộc đời.

“Còn nữa, tuổi bọn anh không còn nhỏ, kết hôn là chuyện sớm muộn.”

“Phải không.....” Quan Từ Tề hạ mắt, không biết suy tư cái gì.

Nói tình tình, nói nhân sinh quan, thực tế, rất có “phong cách Quan Từ Đản”.

Không nên cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao người kia cũng gọi là luật pháp toàn thư, không phải tiểu thuyết tình yêu, thật sự không thể yêu cầu cô nhiều.

“Vậy, yêu thì sao?” Học cùng trường đại học, cùng nghề nghiệp, nhưng thói quen không mang đến tình yêu.

Tựa hồ không dự đoán được anh sẽ hỏi như vậy, Quan Từ Đản kinh ngạc bật cười, đáp không chút do dự. “Anh đương nhiên yêu cô ấy.”

Không có tình cảm, làm sao có thể một lần kết giao đã ba năm, anh ta là người trưởng thành, có tình yêu hay không, tự nhận vẫn trả lời được.

Chăm chú nhìn về mặt anh trầm mặc không nói, Quan Từ Đàn than nhẹ. “Anh không cần em thừa nhận cô ấy, nhưng tôi thiếu dũng khí vừa thấy mặt đã ảm ỹ. Phẩm Tiệp thực ra là cô gái không tệ, thông minh, độc lập, có chủ kiến, nếu em dụng tâm quan sát, cũng sẽ thích cô ấy.”

Quan Từ Tề mặt cứng đờ, lạnh lùng nói: “Cô ấy được hay không đâu có liên quan đến em? Bạn gái của anh, anh vui thì tốt rồi, cần gì quan tâm em có thích hay không!”

Xoay người mở cửa, thiếu chút nữa đập vào Tào Phẩm Tiệp đang đi thẳng đến, trộn lẫn nhau thành một.

Nhanh chóng bắt lấy bàn tay cô giờ lên gõ cửa cơ hồ sắp gõ vào ngực anh, nhúu mày bỏ ra, nhanh chóng tránh lui, sau đó cũng không quay đầu lại đi nhanh.

Làm sao? Cô là ôn dịch nha?

Lạnh lùng trừng mắt nhìn bóng dáng đi xa một cái, đóng sầm cánh cửa.

Một màn, Quan Từ Đàn xem ở trong mắt, thở dài một hơi.

Một anh ta uống phí lời lẽ, hai người kia muốn cùng hoà bình chung sống, quả thực so với heo mẹ biết bay còn khó hơn.

Từ Tề ghét cô rõ ràng như vậy, Phẩm Tiệp lại là người tự trọng cao, khó trách tuần hoàn ác tính, khúc mắc một ngày so với một ngày càng sâu.

Có điều, anh ta thực sự không hiểu, Phẩm Tiệp đắc tội với em anh thế nào? Cô chẳng phải loại phụ nữ có tình gây sự, dù hay nói đạo lý nhưng rất lý trí, biết phân rõ phải trái, bất kỳ việc gì, ngay cả với bạn trai cũng không tùy hứng, làm khó dễ anh ta điều gì.

Có khi ảm ỹ xong, ngồi một mình cô sẽ tự bình tĩnh lại, là sai lầm của cô chắc chắn sẽ không đùn đẩy, chủ động xin lỗi. Trong quan niệm của cô, đúng chính là đúng, sai chính là sai, không có chuyện đàn ông nên nhân nhượng phụ nữ, cho tới giờ, anh không cần phải để tâm vào ứng xử những chuyện vụn vặt và cảm xúc của phụ nữ, luôn luôn thông cảm, hiểu chuyện lại bao dung, anh nghĩ, đời này không còn một người bạn nào cho anh thoải mái và vui vẻ như vậy.

Nhưng, Từ Tề cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi đi so đo với con gái, càng không thể vô cớ không thích một người, liệu có ân oán gì cao xa, làm nó chán ghét đến mức vừa thấy cô sẽ đổi sắc mặt?

Anh ta rất hiếu kỳ, thực sự vô cùng, vô cùng tò mò!

“Nào có vì sao? Anh ta là người đàn ông thiếu phong độ nhất em từng thấy.” Đợi đến khi Tào Phẩm Tiệp trả lời, anh ta mới phát hiện bản thân đã lỡ đăng hơi thành lời.

“Không phong độ? Em nói Từ Tề?” Lần đầu nghe có người hình dung như vậy về em trai nhà anh, Quan Từ Đàn kinh ngạc tròn mắt.

“Vô nghĩa, không phải anh ta thì còn ai?” Chỉ vì một hộp bánh khoai sọ! A, được rồi, khả năng còn thêm hỏi 2: Gặp nhau hiểu lầm anh ta một chút, nhưng hỏi 3: Cô thật sự có lòng cảm ơn, thảo vũ khí thành tờ lụa, ai biết anh ta mỗi lần vừa thấy mặt cô lại xụ mặt, cùng lắm là chút tiểu hiểu lầm mà thôi, có cần ghi hận sâu như biển, dài như sông sao?

Không phải thiếu phong độ thì là cái gì?

Cô biết mình có lẽ không nhiều người thích, nhưng anh ta cũng không cần tùy tiện biểu hiện ra mặt, rõ ràng tỏ ý “Cô thật chướng mắt, cách tôi xa một chút, đừng làm trò chọc tôi”, một chút cũng không che giấu giúp cô, anh ta không biết đó là chuyện rất bất lịch sự à?

Dù cô tốt tính thế nào, cũng bị chọc giận!

Bọn họ đã không thuận mắt, vậy cũng hay, chẳng cần khó khăn duy trì luận điệu thiên hạ thái bình đối trả gì đó, mọi người cùng thức thời, nước giếng không phạm nước sông!

“Đây là chỗ anh thấy kỳ cục.” Quan Từ Đàn không thể phản bác khi bạn gái lên án, bởi vì căn cứ vào biểu hiện của Từ Tề ở đây thì thấy quả thực là không phong độ, nhưng -- nó rõ ràng không phải là người như thế, cho nên mới nói kỳ lạ! Có thể do nguyên do gì khó nói chăng?

Loáng thoáng, tựa hồ có điểm mấu chốt chờ anh ta xâm nhập thăm dò, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, suy nghĩ chưa hình thành đã bị chặt đứt.....

“Từ Tề..... Thực sự không tệ như em nghĩ.....” Anh ta yếu ớt lực biện bạch, tựa như người sắp chết, liều chống trụ để có một hơi cuối cùng.

“E hèm? Thử nêu ví dụ chứng minh đi.” Sự thật thẳng hùng biện, pháp luật là phải coi trọng chứng cứ, Quan tiên sinh, chứng cứ anh cung cấp không đủ.

“Được rồi, anh thừa nhận khi học trung học nó từng có một khoảng thời gian phản kháng, trốn học, hút thuốc, uống rượu, đua xe, kéo bè kéo lũ đánh nhau, cái gì đều có, làm cho cha mẹ anh rất quan tâm, nhưng chơi đùa xong, đại khái là cũng mệt mỏi, cảm thấy không có ý nghĩa, cuối cùng một lần bị ba anh gia pháp dạy dỗ, đột nhiên tức giận phấn đấu, cầm lấy sách giáo khoa học hành cẩn thận.”

“Đây là tiết mục gì vậy? Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng sao?” Nhắc đến, vẫn nghe không ra một chút dấu hiệu “Nó thật không tệ”.

“Tư Tề rất quật cường, chuyện nó muốn làm hay không muốn làm, không ai có thể miễn cưỡng, cho dù đoạn năm tháng hoang đường trước đó vài lần bị ba anh đánh cho chết khiếp cũng vậy. Nó có ý suy nghĩ của nó, biết thời điểm nào nên làm cái gì. Nó nói muốn học, thì sẽ dốc sức học, từ đó trở đi không thấy nó hút thuốc, uống rượu, đám bạn xấu hay chơi cũng chấm dứt liên hệ, năm đó thi, em không thể tưởng tượng nó xếp thứ bao nhiêu đâu, nhưng lại không thi đại học, mà cảm thấy hứng thú với máy móc linh kiện, nên vào học cao đẳng kỹ thuật, bởi vì nó cảm thấy, sách đọc mãi không hết, mà bằng cấp lấy cao tới đâu vẫn chỉ có thế, nó nói nó còn muốn đi tiếp, hấp thụ những tri thức nó muốn có. Ba anh với nó cũng không có nhiều yêu cầu, chỉ cần nó đừng từ đùa với máy móc lại thành buôn bán súng ống, với ông ấy hoàn toàn không sao cả.”

“Quái nhân.” Sách vở không đọc, cô thật sự làm không hiểu biến thành một kẻ tay đầy dầu đen đi sửa xe có gì hay mà chơi?

“Em không thấy là rất có cá tính à? Luôn biết mình muốn gì, cái gì nên làm, cái gì không nên làm” Cho nên, một người ngay cả bằng cấp, ánh mắt người ngoài, giá trị nhận định từ xã hội cũng không câu nệ, sao có thể nghĩ đến ăn oán, so đo với một cô gái lâu đến bằng đó?

“Em cảm thấy anh ta là ngu ngốc.” Cô nếu là Quan cha Quan mẹ, chắc chắn bóp chết anh ta.

Quan Từ Đàn thờ dài. Thành kiến, thật sự là tư tưởng đáng sợ nhất làm nhục khắp thiên hạ.

“Theo anh biết, người ngu ngốc trong miệng em, trong mắt phụ nữ rất được hoan nghênh, khi trung học, có một bà chị hơn nó ba tuổi định cưỡng bức nó, bị nó quăng ra ngoài cửa.”

Hoá ra là chuyện thật? Cô còn tưởng rằng anh thuận miệng hù chơi.

“Ai không kiêng ăn quá đáng thế? Mắt bị mù sao?”

Quan Từ Đàn bây giờ mới biết được - miệng bạn gái anh ta cũng rất độc, còn trách Tư Tề không phong độ cái gì? Một cây làm chẳng nên non, cô nếu không phối hợp, làm sao có thể thành núi?

“Ít nhất bề ngoài đủ tuấn tú.” Bên ngoài một đám phụ nữ, mê chết vẻ lạnh lùng, khí chất mười phần của anh.

“Gì? Có sao?” Cô như là vừa tỉnh ngủ.

Anh buồn cười nói: “Đừng nói với anh, quen lâu như vậy, em ngay cả nó trông thế nào cũng không biết.”

Được rồi, có lẽ là di truyền công lao, đàn ông Quan gia trời sinh tướng mạo đẹp đẽ à tao nhã, trầm tĩnh, lạnh lùng, đều có hương vị không nói nên lời, người người gặp may, trong mắt phụ nữ rất được ưa thích.

“Ai có rảnh để ý tới anh ta thế nào.” Ngoài cãi nhau thì chẳng còn gì nữa.

“.....” Anh đột nhiên cảm thấy mình ngu xuẩn, phí nước bọt.

Hai người kia, sợ là đến chết cũng đều thế này, anh thật sự đầu hàng, quyết định không bao giờ có ý đồ ngựa đã chết còn cố cứu sống nữa.

Người đang trong lúc bức bối nhất, không muốn gặp nhất dĩ nhiên sẽ là người mình ghét nhất, ai mà chịu nổi khi đang lúc xui xẻo, còn phải đối mặt với đối thủ một mất một còn vui sướng khi người gặp họa.

Đang lúc xe chết máy dọc đường, đập phá nửa ngày vẫn không chạy nổi, cô đã uể oải đến mức chán nản. Cuối cùng, cô không thèm làm những động tác giả vờ vô vị nữa, gom hết tài liệu liên quan, xuống dưới bắt taxi.

Nhưng chết là chết ở nổi, xe hỏng ngay đoạn đường vắng, xe qua xe lại thưa thớt, cách nội thành một đoạn đường dài, thay lời khác nói..... Cô phải đi bộ cả nửa giờ?

Lúc này dù gọi điện thoại kêu Từ Đàn tới đón cũng không còn kịp, huống chi bạn trai cũng có công việc, căn bản là đi không được, cô không nên lấy chuyện riêng của mình phiền nhiễu anh.

Không có thời gian oán giận, cô bước nhanh hơn, cùng lúc quan sát xe dọc đường mà xin đi nhờ, may ra có thể có xe đáp lại.....

Dưới chân đau nhói, cô nhủ mày, hồi hận hôm nay mang giày cao quá.

Nhưng, khi người xui xẻo nhất, người không muốn đụng phải, sẽ càng hay đụng phải.

Nhờ trời ban tặng cho một thị lực tốt, Quan Từ Tề từ xa đã thoáng nhìn thấy bóng người quen thuộc, vốn định không để ý, nhưng lại không thể không chế mà quay đầu xe trái với hướng định đi, chạy về phía cô.

“Tào đại luật sư, cô có hứng thú quá.” Trời nắng chang chang, mồ hôi ướt đầm đi dạo trên đường!

“Cút ngay!” Cô ngay cả quay đầu cũng không muốn, giọng nói trào phúng, làm cảm xúc trong lòng cô lại nát thêm vài phần.

Biết rõ là gặp mặt chưa từng nói lời hay, cô có gì phải dừng lại cho kẻ khác chế giễu?

Mắt thấy thời gian càng sát, cô cố nén cơn đau ở gót chân, đi nhanh hơn, một chút cũng không chờ mong vào gã đàn ông không phong độ lại kết thù kết oán đã sâu, đợi hần đột nhiên lương tâm mọc răng, giúp cô một lần.

Quan Tử Tề nhủ mảy, chú ý thấy dáng cô đi đường hơi kỳ lạ, dừng xe bên đường, giữ tay cô. “Cô làm bộ mạnh mẽ cái quái gì! Mở miệng nhờ người ta là chết ngay lập tức hay sao?”

Gọng anh rất kém. Chưa từng thấy một cô gái quật cường như vậy, thật sự sẽ bị cô làm cho tức chết.

Tào Phẩm Tiếp cũng bị chọc giận. “Vậy cũng phải xem người nào đó có ý định giúp đỡ không nữa.”

“Không sai, tôi cực kỳ không muốn, tốt nhất là tôi thực sự lang tâm cầu phước!” Quan Tử Tề hung hăng trừng cô một cái. Cô nghĩ anh ác ôn đến thế? Thực sự cho rằng anh sẽ làm như không thấy, đứng một bên vỗ tay cười nhạo?

Bị anh khó chịu rống cho hai câu, giọng cô bắt gặp yếu đi. “Tôi..... Đang vội.....”

Anh cười áo khoác quăng lên người cô, tức giận nói: “Lên xe!”

Anh..... Thực sự muốn giúp?!

Cô còn tưởng rằng, ít nhất anh phải cười nhạo hai ba câu, lại làm khó dễ thêm hai ba câu nữa.....

Lặng lặng lấy lại tinh thần, cô hiểu ý đặt áo khoác lên đùi, che đôi chân và cảnh xuân ngay sau chiếc váy ngắn.

“Muốn đi đâu thì nói mau!”

“..... Tòa án Bản Kiềm*, trước mười một giờ phải có mặt.”

** Một thành phố ở Đài Loan.*

Anh liếc mắt nhìn đồng hồ, vẻ mặt vô cảm, chỉ bỏ lại một câu: “Ngồi cho vững vào, rời khỏi xe tôi không chịu trách nhiệm.”

Chân ga nhấn một cái, cô mới nhớ ra, bạn trai cô nói em trai anh từng có một đoạn tuổi trẻ hết sức lông bông, đua xe với người ta chưa từng thua..... Mà, lúc này cô thà rằng lời cô nghe được là đua xe với người ta chưa từng gặp chuyện không may.....

“Này.....” Cô vội vàng bổ sung một câu: “Thời gian..... dư giả, anh từ từ đi, nếu tốc độ chạy có thể không vượt qua bảy mươi, không đánh võng, không bốc đầu là tốt nhất.....”

Cứ nói rõ ra là không tin anh đi!

Quan Tử Tề mím môi, trả thù chân ga, hung hăng phóng tới.

“A!” Cô kêu lên sợ hãi, nhất thời trọng tâm không ổn, hai tay vội vàng bấu lấy một thứ để không bị lăng qua một bên, định thần lại mới giật mình thấy bản thân đang ôm chặt eo anh.

“Lấy tay cô ra!” Người anh cứng đờ, lạnh lùng nói.

Người anh nạm vàng sao? Ai thèm!

Cô nhanh chóng bỏ tay ra.

“Quan Tử Tề!” Người này cố tình không bỏ qua chuyện chính cô phải không? Sớm biết rằng, anh ta không thể nào có hảo tâm như vậy.

“Phiền cô ngậm cái miệng đáng quý lại, tôi cam đoan một cọng lông cô sẽ không thiếu!” Chẳng lẽ cô không biết, nghi ngờ kỹ thuật và khả năng lái xe của một người đàn ông, so với chất vấn năng lực của anh không khác gì nhau, đều là nổi nhục nhã vô cùng, dù là đàn ông thế nào cũng sẽ cùng kẻ đó sống chết. Cũng không thử nhìn xem cô ta bây giờ đang nằm trong tay ai, đồ con gái ngốc nghếch không thức thời!

Thật ra, anh chỉ là dọa cô một chút, chỉ chốc lát sau đã duy trì tốc độ trong khoảng sáu mươi km/h. Tào Phẩm Tiếp rất nhanh phát hiện ra điều ấy.

Khoảng mười giờ năm mươi, bình an đưa cô đến nơi.

“Còn..... Xe của tôi.....” Cô xuống xe đứng một hồi, chần chờ nói.

“Chìa khóa đâu, đưa tôi.”

Cô lấy chìa khóa, tiện tay trả áo khoác cho anh, hé miệng muốn nói: “Vậy.....”

“Đã xong chưa? Lăn mau.” Còn không sợ muộn? Ngủ ngốc.

Mặt cứng đờ, cô nuốt câu cảm ơn chân thành trở vào, không nói hai lời, liêu xiêu quay lại, bỏ chạy lấy người!

Vài ngày sau, Quan Tử Tề sửa xe xong, cùng lúc bảo trì toàn bộ, kiểm tra linh kiện, sau khi đã chắc chắn vạn vô nhất thất (*không còn chút sai sót*), mới tự mình chạy xe đến trả cô.

Vốn dự tính trả chìa khóa cho cô rồi đi luôn, ai ngờ lại thành chờ vói bóng, khiến anh đứng ngoài cửa đợi đến khô người cả một buổi tối.

Mười một giờ năm tám. Anh định chờ thêm 2 phút, mười hai giờ không đến cô về, anh sẽ đi. Ở chỗ này chờ chẳng khác gì thăng ngục, cũng không phải tình lang khổ hận chờ bạn gái quay đầu, cảm giác thật ngu xuẩn.

Vừa mới nghĩ như vậy, một bóng xe quen thuộc đập vào mắt, đứng trước cổng chính, đèn xe mờ, nhưng thị lực mười hai trên mười như anh vẫn cứ thấy rõ ràng: Trong xe, một đôi nam nữ triển miên chìm trong nụ hôn say đắm.

Anh hạ mi, khép mắt, không tiếng động bước đi, không lên tiếng để khỏi quấy nhiễu.

Anh nghĩ, anh biết chìa khóa xe nên trả lại cho cô thế nào.

“Muốn lên nhà ngồi một chút không?” Rời khỏi cái ôm của bạn trai, Tào Phẩm Tiệp hỏi khẽ.

“Không được, ngày mai ra tòa sớm, anh phải về chuẩn bị ít tư liệu, em nghỉ đi.” Quan Tử Đản buông cô ra, “Lên giường sớm một chút, ngủ ngon nhé.”

“Vậy... Được rồi, anh lái xe cẩn thận.” Tay đang định mở cửa xe, Quan Tử Đản bỗng nhiên nhớ ra cái gì, gọi cô lại, từ ghế sau rút ra một hộp bánh.

“Này, em mang về ăn.” Anh nhớ, bánh khoai sọ là thứ bạn gái thích ăn nhất.

“Gi? Từ đâu mà có?” Vẫn là cửa hàng nổi tiếng trăm năm ở Đài Trung kia.

Từ Tề cho, anh không thích ăn, nên đưa cho cô, đây là sự nuông chiều cơ bản của người làm bạn trai.

Nhưng anh sẽ không ngốc đến mức nói thật, nhìn trình độ khó chịu mà cô dành cho Từ Tề, chỉ sợ sẽ không nhận.

“Một người bạn đưa.”

Cô gật đầu. “Ừm, em vào nhà, ngày mai gặp.”

Có lẽ là vì quen nhau đã lâu, cũng có lẽ là tiếp xúc liên tục, cho tới giờ cả hai đều không có nhớ nhung gì đặc biệt, hoặc là tâm trạng lo được lo mất, lại càng sẽ không vì xa nhau mà bịn rịn, muốn nghe giọng người kia.....

Cả hai người họ đều cách loại mộng ảo yêu đương này quá xa.

Bọn họ đều có công việc của mình, ngày thường sẽ không có sắp xếp để hẹn hò, dù sao cũng làm việc cùng một chỗ, mỗi ngày đều gặp, giữa trưa hoặc buổi tối nếu rảnh, thì cùng nhau ăn cơm! Sau đó tự trở lại vị trí của mình.

Đây là hình thức mà họ kết giao, không có xây dựng lãng mạn, rất bình thường, cũng rất <hiện thực hóa cuộc sống>.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Để Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dắt Tay

Cô không hiểu nguyên nhân Quan Tử Tề hỏi tâm chuyển ý, khi anh kiên quyết xoay người, cô biết khi đó anh thực sự không định quay đầu.

Nhưng, dù không hiểu nguyên nhân, cô cũng sẽ không đối nghịch với vận may của chính mình.

Một lần nữa yêu nhau, cô quý trọng từng khắc bên anh, cố công vun đắp tình cảm giữa hai người, cô đã có tâm lý chuẩn bị, dùng sự chân thật, đối mặt với bản năng phòng vệ của anh. Dù sao, một ngày bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, huống chi cô từng coi rẻ tâm ý của anh là vậy, anh sẽ hình thành bản năng tự bảo vệ.

Nhưng, không có, anh vẫn như cũ, cái gì cũng không thay đổi.

Cô có thể cảm giác, anh đối đãi với cô vẫn không hề giữ lại, nuông chiều đến không đạo lý, nếu nói cô có tâm tư muốn đền bù cho anh, thì thà cô cứ thật tình « cái gì cần ta cứ lấy » từ anh, không cần phải làm gì thêm.

Phát hiện đó, làm cho cô ngấm ngấm đau lòng vì anh một lần nữa.

Vì thế, cô bắt đầu học cách làm nũng, thế nào làm cô gái yếu ớt, cô còn mua [sách dạy nấu ăn] tập làm bếp cho anh ăn.

Nói đến chuyện cũ thật mất mặt, trước đây để phát triển sự nghiệp, cô không học những thứ cần thiết cho một người phụ nữ ở nhà, nấu ăn không rành rẽ, món sò trường trừ cơm chiên trứng vẫn là cơm chiên trứng, ngoài ra chẳng còn gì.

Bây giờ học chắc còn kịp? Cô muốn vì anh làm một người vợ tốt, anh đáng để cô làm như vậy.

Cô hỏi anh: “Anh muốn một cô bạn gái thế nào?”

“Tào Phẩm Tiệp!”

“Làm sao?” Cô đang nghiêm túc hỏi anh vấn đề này, không cần Cố quân sư nữa.

Anh hơi giận. “Em đừng có động đến động đi!” Kéo xuống một miếng băng, dán vào vết cắt trên ngón tay cô.

“Anh còn chưa trả lời em!” Giọng hơi dừng lại, dõi theo biểu cảm khó xử trên mặt anh, đột nhiên như hiểu ra.

Không cần thay đổi gì, học tập gì, anh muốn cô là chính cô, chỉ cần cô là Tào Phẩm Tiệp, vậy là đủ.

“Nếu anh muốn bị nuôi thành thần trụ sẽ tìm thêm người nữa kết giao.” Anh tức giận nói.

Đã hiểu ý anh, cô cảm động nhói mũi, hai tay choàng lên cổ anh. “Nhưng anh sẽ không cảm thấy em đặt đầu óc vào sự nghiệp quá nhiều, luôn bận rộn, không có thời gian cho anh chứ?”

Anh không trả lời, chỉ cúi đầu hôn cô, giọng nói mơ hồ thoát ra một câu -- “Nhớ là có anh thì được rồi.”

Anh mãi mãi nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy cô, người phụ nữ trí tuệ tự tin lại đáng yêu, rao giảng pháp luật cho anh, là những thương thức pháp luật sơ đẳng nhất, từ lúc đó, tâm đã không thể đề phòng.

Anh không cần cô nhân nhượng, anh muốn cô vẫn là Tào Phẩm Tiệp, không cần thêm gì nữa.

Coi là như vậy, cô vẫn không thể quên tiểu thư kế toán hôm nọ, “cận thủy lâu thai*”, nhất định phải tìm một cơ hội lôi kéo anh, bắt anh sau này không được chờ cô gái nào nữa, cô rất nhỏ mọn.

** Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.*

Về mặt anh quá dị, liếc mắt nhìn cô một cái. “Mẹ cô ấy nằm viện, cô ấy nhận điện thoại mà không có xe, anh đưa cô ấy đến bệnh viện mà thôi, em ăn dấm chua cái gì?”

Á..... Hoá ra là như vậy.

Cô ngưng ngưng cười. “Bộ dạng em chi li có phải xấu lắm không?”

“Biết tính lại là tốt rồi!”

“Hay là em cũng để anh ghen đi, nhé!”

“Anh không nhàm chán cỡ đó.” Trực tiếp đoạt lấy điều khiển từ xa bật ti vi, lười điện với cô.

“Quan Tử Tề, em cảnh cáo anh, nhiều người theo đuổi em lắm, anh đừng hối hận --” Đến lúc đó để cô cười anh đến chết!

Anh ngay cả hừ cũng không thêm hừ cô một tiếng.

Không bao lâu, cô lại nhịn không được trào lên người anh.

“Tử Tề --”

“Lại gì nữa?” Anh tức giận. Trước kia sao không thấy cô bám người ta như vậy?

“Anh yêu em không?” Đáp án cô đã biết, hành động của anh đã chứng minh rõ ràng, nhưng vẫn muốn nghe anh nói, có khi là làm nũng, có khi để tăng thêm tình cảm, cuối cùng hỏi mãi thành quen.

Đều do lần đó cô không làm cho rõ ràng, sau này người đàn ông kỳ quái này liều chết cũng không chịu nhận.

Có lẽ cả đời này, anh sẽ không thừa nhận. Không phải cô không mong chờ, có một số việc, cô dù biết thế, nhưng vẫn cần một lời khẳng định của những tình nhân.....

“Em buồn nôn quá đi, đã ba mươi rồi, còn học kiểu cách của mấy nữ sinh trẻ con!”

“Hơn hai mươi chín tuổi một chút!” Cô sửa.

Người thông minh đều biết không nên nói đến vấn đề tuổi tác của phụ nữ, chỉ tại miệng anh cặn bã quá. “Một năm trước em cũng nói em mới hơn hai mươi chín tuổi một chút.”

Cô mãi mãi sống ở hai mươi chín tuổi, được không!

“.....” Khôn! Cô âm thầm mắng, bực mình xoay người đi, không thèm để ý anh nữa.

Cô không muốn tuổi của mình bị nhìn rõ ràng như thế, có một người bạn trai trẻ hơn quá có xót xa, ở trước mặt anh cô không thể không biết mình già hơn, chẳng lẽ anh không biết?

Tính đi tính lại cũng đã hoa tàn ít bướm, cô muốn kết hôn, muốn một lời hứa hẹn vĩnh cửu, nhưng không thể mở lời, dù sao bọn họ vừa mới quay lại, cô nào có mặt mũi yêu cầu điều đó!

Tâm trạng lúc vui lúc buồn mấy ngày liền, tan tằm, anh đi mua đồ ăn tối với cô rồi cùng về. Khi anh đang trong phòng tắm, cô dọn quần áo, chuẩn bị quần áo vào máy giặt, theo quán tính mò túi áo anh, thì tìm được một tờ giấy.

Anh yêu em, mãi mãi.

Không có xưng hô, không có kí tên, càng không có mấy lời tâm tình buồn nôn đến nổi da gà, giết người không đền mạng của Tiểu Cố, chỉ có câu nói đơn giản nhất kể ra tâm ý của anh, kể ra từng thay đổi, tựa như tình yêu anh cho cô, thẳng thắn gọn gàng, không biết quanh co.

Cô biết lần này là anh viết, không phải bất luận kẻ nào đùa giỡn, đó là bút tích của anh, anh cam tâm tình nguyện từng chữ từng chữ viết cho cô.

Anh không nói, mà trong lòng đã trả lời cô vô số lần.

Cô mỉm cười, đặt lời tỏ tình đầu tiên anh viết cho cô một cách cẩn thận vào ngăn kéo.

“Rạng rỡ, hôm nay tâm trạng không tệ nhỉ!” Gặp nhau trên hành lang, Quan Tử Đan chào cô.

“Có lẽ.” Tờ giấy đó khiến cô ngọt ngào một buổi tối, cả đêm mộng đẹp, buổi sáng tỉnh dậy trong lòng anh, nếu muốn không thoải mái rạng rỡ cũng khó.

“Tối hôm qua Tử Tề dễ ngon dễ ngọt em cái gì thế, muốn chia sẻ với anh một chút không?”

“Không muốn.” Cô nhìn lịch làm việc. “Em bận, tối nay Tử Tề sẽ đến đón em, bọn em hẹn đi xem phim.”

“Em có ý phải không?” Ý đồ đả kích anh ta sao? Biết rõ anh ta đang cô đơn ai oán.

Cô hừ nhẹ, “Đáng đời.” Ghen tị chết anh ta đi.

Cái kiểu hừ nhẹ này, không phải là bản quyền của Tử Tề sao? Trước kia đoạn trang nghiêm cần cô còn cảm thấy mấy người hay hằm hừ kiểu đó rất tùy tiện lại không lễ phép. Quả nhiên lâu ngày ở cùng, tính cách càng lúc càng giống, có lẽ chính cô cũng không phát hiện?

Bụng trà nóng trở lại văn phòng, phút chốc sau, tiếng đập cửa vang lên, anh ta ngẩng đầu thì thấy Quan Tử Tề đứng ở cửa.

“Ngồi đi, Phàm Tiếp không phải nói bọn em hẹn xem phim sao?”

“Cô ấy đang vội, em đến đây ngồi chờ.”

Quan Tử Đan mỉm cười. “Nhìn tâm trạng cô ấy càng ngày càng tốt, chuyện giữa hai người xem ra rất ổn?”

Hai người kia, luôn là nổi burt rứt không ngừng trong lòng anh ta, thấy bọn họ tốt, anh ta mới có thể thở phào.

“...” Quan Tử Tề từ chối cho ý kiến.

“VẬY EM....” Anh ta dừng một chút, “Còn trách anh sao?”

Quan Từ Tề trầm mặc. “Từng giận anh làm cô ấy tổn thương. Nhưng sau này tỉnh táo ngồi nghĩ lại, có một số người chúng ta muốn tránh cũng tránh không khỏi, có một số việc, chúng ta muốn hay không nó vẫn phải phát sinh, là em quá xét nét anh.” Nếu có thể buông tay, hôm nay anh sẽ không quay lại, có những thứ tình cảm, biết rõ là sai, vẫn cam tâm tình nguyện không oán không hối hận.

“Đây là kinh nghiệm sao? Phẩm Tiệp luôn muốn biết nguyên nhân khiến em hồi tâm chuyển ý, nói thẳng, anh cũng rất tò mò.”

Môi anh hơi giật giật, giấy dựa một lát, mới nhẹ nhàng thốt ra: “Cô ấy khóc.”

“Sau đó?”

“Không có sau đó.”

“Bởi vì nước mắt của cô ấy?!” Người bạn gái cũ từng đòi tự sát của anh nếu biết chắc sẽ nôn ra máu.

“Tào Phẩm Tiệp chưa bao giờ khóc trước mặt người khác.” Cô gái quật cường đó, chỉ có một lần duy nhất khóc trước mặt người khác, còn phải dùng nước mưa che giấu, lần đầu khóc mà không hề phòng bị, tiếng khóc bi thương như vậy, tuyệt vọng như vậy, anh phải làm thế nào?

Nước mắt cô trối chết anh, anh bị ai phát hiện, trái tim vẫn đau đớn vì cô, không thể bỏ đi.

“Từ Tề.....” Quan Từ Đàn thở dài. “Em yêu cô ấy đến nông nổi này, thật là chẳng còn chút tiền đồ.” Vừa chạm vào Phẩm Tiệp, anh lập tức anh hùng nhụt chí, nguyên tắc gì cũng không kiên trì được.

“Em không phủ nhận.”

“Đã như vậy, thế – em có nghĩ tới tương lai chưa?”

“Tương lai?” Ví dụ như cái gì?

“Đừng bảo làm anh mà anh không nhắc nhở, Phẩm Tiệp rất nhiều người theo đuổi, thời gian này có một anh chàng giám đốc đặc biệt ân cần, hoa tươi lễ vật cái gì cũng có, từng mời cô ấy đi ăn, bị cô ấy cự tuyệt, em yên tâm sao?”

“Em tin cô ấy. Anh không cần nói chuyện giật gân.”

Anh ta nói chuyện giật gân?! Lòng tốt bị nhìn thành lòng lang dạ thú!

Quan Từ Đàn tức giận nói: “Anh à? Làm việc cùng một chỗ, mỗi ngày gặp mặt, em hoàn toàn không lo lắng, anh và cô ấy sẽ không nói lại tình xưa?”

Lần này Quan Từ Tề tạm dừng vài giây, tỏ vẻ anh thực sự từng nghĩ tới điều này. “Nếu đó là lựa chọn của cô ấy, em sẽ chấp nhận.”

“.....” Nên nói người này si, hay nói anh ngốc? Rõ ràng chỉ cần anh mở lời, Phẩm Tiệp thậm chí sẵn sàng vì anh mà từ chức, nhưng anh lại lựa chọn buông tay, cho cô tự do, không dùng tình yêu khôn ngoan trói buộc cô, cũng không để ý cô bận rộn bỏ mặc anh, muốn cô vẫn là Tào Phẩm Tiệp như trước, chỉ cần trong lòng có anh là được.....

Cũng chỉ có người đàn ông như vậy mới xứng đôi với Phẩm Tiệp, hai người đó thật sự là một đôi trời đất tạo nên.

“Từ Tề, có lẽ anh nói những lời này, em sẽ cảm thấy anh trốn tránh trách nhiệm, nhưng nếu lúc trước em chọn cách theo đuổi cô ấy, mà không phải cố khiến cô ấy chán ghét em tới đề nén cảm tình, người thay lòng đổi dạ trước sẽ không phải là anh.

Sự thật chứng minh, lúc trước anh và cô ấy chia tay, biểu hiện của cô ấy không đến mức hoảng hốt thống khổ như khi mất em, dù là ai cũng có thể nhìn ra được cô ấy thương em biết bao. Cho nên Từ Tề, nói trắng ra, bọn anh chia tay, nguyên nhân không phải gì khác, mà là bọn anh không phải để dành cho nhau, em mới là người dành cho cô ấy. Chỉ có em, mới có thể làm cô ấy đau lòng rơi lệ, cũng làm cô ấy vui vẻ mỉm cười.”

Xem ra Quan Từ Đàn thực sự rất sợ trong lòng anh có vương mắc, cố sức giải thích!

Anh nhếch môi, thoải mái cười yếu ớt. “Anh không cần lo lắng, em không để tâm.” Một khi đã yêu nhau, anh sẽ cho cô sự tin cậy hoàn toàn, ngày nào không còn bên nhau, chỉ cần cô tự mình nói, đây là ước định, anh sẽ không ngờ vực nọ kia.

“Vậy là tốt rồi.”

“Còn anh? Cùng Thiệu Phình Đình có tốt không?”

“Anh không biết cô ấy thế nào, bọn anh không gặp nhau.”

“Vì sao?” Không phải đã yêu đến không tiếc chia tay với bạn gái sao?

“Đừng ngoài ý muốn như vậy. Anh nói rồi, anh và Phẩm Tiệp chia tay không phải vì cô ấy, chỉ vì muốn thành thực với trái tim mình.” Đã không có cảm giác với cô, anh ta sẽ không tự lừa gạt, làm bộ chuyện gì cũng không có, tiếp tục yêu Phẩm Tiệp. Nếu làm thế, với Phẩm Tiệp là không công bằng.

“Bởi vì liên quan đến Tào Phẩm Tiệp sao? Cô ta cảm thấy mình là bên thứ ba, lương tâm không cho phép?”

Quan Từ Đan lắc đầu. “Không hoàn toàn vậy. Vấn đề giữa bọn anh không đơn giản như em tưởng, chép thành tiểu thuyết cũng được, đặc sắc chỉ sợ không kém em và Phẩm Tiệp.” Là anh ta thua thiệt quá sâu, sâu đến thậm chí không biết làm thế nào đối mặt với cô ấy, không còn tư cách bảo vệ cô ấy.....

Tào Phẩm Tiệp tắm rửa xong, đứng ở phòng khách mà không thấy ai, phòng ngủ cũng không có, hoang mang một chút bèn tìm đến thư phòng.

Trên cơ bản, thư phòng là ông trời của cô, chỉ khi cô vội công tác mới có thể vào, những lúc cô đang làm việc, anh sẽ tìm cách giết thời gian, không quấy rầy cô, bên trong cũng chỉ có mấy tờ tạp chí ô tô thỉnh thoảng cô dạo phố mua giúp, bình thường anh không thường bước vào căn phòng đó.

Có rồi, một lần giận nhau, cô không cẩn thận lại dạy dỗ anh pháp luật, anh nói: “Khi dễ người không học luật sao?”

Rất giỏi! Anh hừ nhẹ một tiếng, lập tức đến thư phòng, rình ra một quyển “Luật dân sự” đấu với cô.

Người này thực sự đáng yêu, ngay cả cãi nhau cũng làm cho cô cảm thấy ngọt ngào, không thể kìm lòng mà càng ngày càng yêu anh.

Đẩy cửa thư phòng, không nghĩ anh đúng là đang trong đó.

Quái, bình thường anh rất ít vào, hôm nay uống nhầm thuốc gì vậy?

Lạ nhất là, khi cô mở cửa thì thấy anh đang đóng ngăn kéo bàn làm việc.

“Anh đang làm gì?” Cô kỳ quái hỏi.

“Không.” Anh quay mặt, lướt qua cô bỏ chạy lấy người. “Anh đi tắm.”

Lạ lùng nha! Cái bàn đó là nơi cô nghiên cứu các CASE, bên trong cũng chỉ có mấy tư liệu tổ tụng cô từng nhận, làm gì có thứ anh cần?

Huống chi thái độ anh không được tự nhiên như thế, chắc chắn có vấn đề. Anh bị gì vậy?

Quay đầu xác nhận anh đã vào phòng tắm, cô đẩy bụng nghi hoặc mở ngăn kéo anh vừa đóng, mọi thứ như thường, chẳng có gì khác, chính là cấp trên hơn một cái hộp trang sức khéo léo.

Mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương được thiết kế đơn giản, cẩn thận mà cao nhã, không quá mỹ lệ, nhưng cô vừa liếc mắt đã thích.

Đeo vào ngón tay, hoàn toàn vừa vặn, ánh sáng từ chiếc nhẫn và năm ngón tay tinh tế thon dài soi rọi lẫn nhau, như hoà hợp thêm với khí chất, nhẹ nhàng mà thanh lịch, dường như được tạo ra cho cô.

Có thể hiểu biết những gì cô yêu thích và phong cách của cô, để chọn ra chiếc nhẫn phù hợp nhất, ngoài anh còn có thể có ai?

Hèn gì buổi tối mấy ngày hôm trước, anh cầm tay cô như đang suy xét gì đó, hoá ra là ước lượng kích cỡ ngón tay.

Anh..... cho cô lời hứa hẹn? Một người đàn ông tặng nhẫn, còn có thể có hàm nghĩa gì khác?

Anh đã nhìn ra tâm sự của cô, biết cô ý thức về nguy cơ tuổi tác? Biết cô đang khát vọng một sự yên ổn tương lai? Biết từng phần tâm tư yếu ớt trong cô?

Cho nên, dùng phương thức không áp lực nhất đưa nhẫn kim cương cho cô, để cô có thời gian suy nghĩ xem có muốn sống cùng với anh không.

Người đàn ông này! Luôn yên lặng làm, cái gì cũng không nói.

Cô giờ chiếc nhẫn, mỉm cười rạng rỡ, trở về phòng chờ anh tắm xong đi ra.

Không do dự, không chút suy nghĩ thêm, cô lập tức có thể cho anh đáp án, bởi vì anh là Quan Từ Tề.

Quan Từ Tề vừa ra phòng tắm, chỉ thấy cô ngồi trên giường vẫy tay gọi anh, ánh mắt thiết tha khiến người ta nghi ngờ. “Từ Tề, mau tới đây.”

Anh lơ đãng liếc mắt một cái. “Em gọi chó à!” Gọi anh đi qua anh phải đi qua, anh không có chí khí như vậy sao?

Ngoài miệng thì nói vậy, lau khô tóc xong vẫn chậm rì rì đi qua, hơn nữa không quên tiên hạ thủ vi cường thanh minh: “Lúc anh đi vào phòng tắm đã ướt sũng, không được vu oan.”

Quên kéo rèm tắm rõ ràng không phải là anh, bà mẹ chồng này mỗi lần đều không vào tai, quá sức!

“Không quan trọng!” Không biết thế nào là lãng mạn à, tên này! Đêm nay đừng bàn đến vấn đề phòng tắm được không?

“Bời vì người nào đó rất đáng xấu hổ!” Anh nhân sơ sẩy truy bắt đến cùng, chính cô nói là không quan trọng, một quốc gia hai chế độ, đúng tiêu chuẩn.

“Anh có lại đây nhanh không thì bảo! Làm bà làm bầm không dứt.”

Không thể nhịn được nữa! Cô cố gắng phô bày nữ tính dịu dàng và nhu mì, ít nhất đêm nay không muốn ằm ỹ với anh, nhưng mà nhìn coi, tên ngốc này dê tiện cỡ nào? Làm cho một chút dịu dàng nhỏ xíu muốn dành cho anh cũng không bốc lên nổi.

“Dạ, nữ vương, muốn chơi trò ném đĩa sai chỗ bắt về không?” Anh ngoài cười nhưng trong không cười.

Hít vào, thở ra – tên khốn - mệnh dê tiện cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, không thêm so đo. Cô tự nhắc nhở trong lòng, sau đó lộ ra nụ cười mềm mại đáng yêu, ngọt ngào gọi anh: “Tử Tê, Tử Tê, Tử Tê ---”

“Em phát xuân cái gì vậy?” Gọi gì gớm quá! Đã nói phụ nữ ba mươi như sói, cô còn cáu kỉnh, không nghe nổi lời nói thật.

Đừng so đo, đừng so đo, đừng so đo..... Lần này tụng đi tụng lại mười lần.

Sau đó tươi cười như trước, mềm mại đáng yêu như nước vùi vào lòng anh, vươn tay phải hươ hươ trước mặt anh, giọng ngọt lại nhuyễn. “Được không?”

Trên mặt anh hiện lên một vầng sáng hồng nhạt khả nghi, ho nhẹ. “Miễn cưỡng xem được.”

“Có lòng tặng người ta phải không? Em thích! Sau này em có thể đeo lên tay, để mấy người đáng ghét theo đuổi cách xa một chút, tiết kiệm sức lực.” Vẻ mặt anh đáng yêu quá. Hoá ra anh cũng ngọt ngào ngừng.

“Đừng có cường điệu, em có bao nhiêu người theo đuổi? Định ra tường à?”

“A, ra tường --” Cô cười thầm, muốn ra tường cũng phải có tường cho cô đi! Giọng điệu này sao giống như vợ độc quyền chỉ là của anh!

“Cười dâm đang thấy ón!” Thật đúng là muốn ra tường?

Không biết anh có phát hiện ra không? Khẩu khí chát nha, còn nói anh sẽ không ghen.

“Ra chứ! Nếu anh không tốt với em.”

“Anh nên nói gì? Chúc hai người trăm năm hoà hợp, sớm sinh quý tử, thế nào?” Anh cười như không cười đáp lại.

Có người đang tức!

Cô bật cười ra tiếng, ngẩng đầu hôn anh.

“Tránh ra, trèo tường của em đi.” Mạnh miệng lắm, lại không cự tuyệt khi cô hôn, để cô hôn cho đã, còn kiêu ngạo để lại vài dấu vết trên gáy bộc lộ chủ quyền một cách công khai, không cho người ngoài có cơ hội vọng tưởng.

Anh làm sao không biết tâm tư của cô, không nói mà thôi.

“Tử Tê, anh sợ em bị người khác bắt đi đúng không? Còn nói sẽ không ghen!”

“Nếu nghĩ như vậy có thể an ủi lòng em -- được rồi, đàn bà con gái hơn hai mươi chín tuổi lòng dạ hư không, coi như anh làm việc thiện.”

“Rõ ràng là vậy!” Bằng không ngay cả nhẫn cũng đã chuẩn bị? “Anh khỏi phù nhận, phù nhận cũng vô dụng.”

Rất quyền uy thay anh kết luận, coi như xong, kháng án không có hiệu quả.

“Xin hỏi pháp luật ở đâu?” Vu oan giá hoạ, còn không cho kháng án?

Anh thật sự là công dân bậc hai đúng không? Nói chuyện cũng không thèm nghe, hoàn toàn như không đáng.

“Ghen thì ghen thôi, em cũng chẳng cười anh.” Trần an một cách dịu dàng, hôn anh, khẽ cắn môi dưới ní non: “Nói giúp với người đưa nhẫn cho em, em rất yêu, rất yêu anh ấy.”

Anh từ chối trả lời, hôn lại cô thật sâu.

Còn nói không để ý, toàn nói nhảm!

Ngọt ngào hưởng thụ nụ hôn, nhất thời đắc ý vênh váo, lại thốt lên: “Em đã nói anh đúng là biến thái, thế nào thì thế, muốn đưa sao không đưa tận tay, còn làm loại chuyện vụng trộm, không dám gặp người.”

“Anh vụng trộm không dám gặp người? Vậy ai tuần trước trốn trong phòng, lấy kim đâm lưng bao cao su của anh, ai tính cách ti bỉ vô sỉ, làm ra hành vi

của bọn đạo chích không dám gặp người? Tào đại luật sư?” Lập tức phản kích. Anh là ai vậy? Quan Từ Tề nha! Ai dám chế giễu!

Cô cứng miệng, không thể nói thêm.

“Anh... Anh đã sớm biết, sao lại không nói!” Còn làm như không biết, người này thật là xấu.

“Người ta trời sinh thiện lương, không đành lòng vạch trần.” Ai biết cho cô mặt mũi, cô liền vẽ tranh trừu tượng, cho rằng mình rất khéo léo?

“Đáng ghét! Đã không biết người ta khổ sở lắm sao, còn cười nhạo em! Anh còn trẻ, đương nhiên không vội, nhưng em đã ba mươi, em phải ý thức được nguy cơ, bây giờ không sinh, sau này muốn sinh cũng sinh không được. Em muốn có con với anh.....” Càng nói càng tội nghiệp.

Đã thừa nhận mình ba mươi tuổi? Anh tức giận nói: “Em ngu nhất nước à? Bình thường đứng trên toà án không phải hùng hồn lắm sao? Việc nhỏ như vậy cũng không nói, giấy phép luật sư làm giả phải không?”

“Em nói anh sẽ đồng ý sao?”

“Vô nghĩa.” Bằng không hẳn là lừa à? Hứa hẹn là cả đời đau thay cô yêu cô bao dung cô, cho cô những thứ cô muốn cũng là lừa à?

Chỉ là sinh con thôi, có gì khó xử? Thiếu cái tấm plastic mỏng manh kia, anh càng bớt việc!

“Ý của anh là, sau này chuyện gì cũng có thể nói với anh?” Nếu là trước kia, cô sẽ giận anh nói năng đáng ghét, nhưng lúc này, cô hiểu tấm lòng từ cái miệng hư của anh, là anh muốn nói, đừng ôm tâm sự không vui, chỉ cần cô nói ra, anh sẽ làm tất cả.

“Chuyện ra tường cầu tình đừng có nói.”

Cô bật cười. “Chúng ta kết hôn đi, Từ Tề! Còn trì hoãn nữa, em thành tân nương cao tuổi mất.”

“Em muốn kết hôn, anh phụng bồi. Còn nữa!” Anh ngừng lại. “Ngu ngốc, đừng bán khoán chuyện tuổi tác mãi vậy, anh một chút cũng không cảm thấy em già.”

Đây có lẽ là câu nói ngon ngọt duy nhất anh dành cho cô.

Cô cười thầm, ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng ní non --

“Từ Tề, em yêu anh.” Lần này, cô không quanh co, nói ra tâm ý.

Một câu, là hứa hẹn cả đời với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Để Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Biến Chuyển

Sau đó, Quan Từ Tề thông qua anh ba, trả chìa khóa xe lại. Ngày vẫn như cũ, trên cơ bản cũng không có nhiều liên quan, theo mức độ bọn họ ghét nhau, từ xa xa nhìn thấy người kia trên đường thì sẽ theo đường vòng mà đi, đương nhiên không có cơ hội tiếp xúc, trừ phi lúc Quan gia họp gia đình, toàn bộ Quan gia từ cao xuống thấp đã coi cô là cô dâu tương lai của Quan gia, có cô ở nhà là chuyện tất nhiên.

Nhưng, cho dù ở gần nhau, hai người cũng sẽ không chút nhường nhịn, nhất là khi cùng xuất hiện, chắc chắn sẽ giương thương múa kiếm.

Chỉ cần không ngu ngốc, có lẽ sợ ai cũng biết hai người đó bất hoà bao nhiêu!

Lần cuối cùng nhìn thấy Tào Phẩm Tiệp là trong hôn lễ anh hai, sau những bận rộn của đám cưới, cuộc sống trở về quỹ đạo vốn có, ước chừng có hơn nửa năm, anh không gặp cô.

Sau đó, trong một ngày nào đó, anh chơi đoán số bị thua, thành chạy chân mua kem cho nhân viên.

Đó không phải là chuyện đáng nói, đáng nói là, khi anh mua xong kem, trên đường trở về, thấy Quan Từ Đan.

Gặp Quan Từ Đan cũng không phải chuyện gì đáng nói, đáng nói ở chỗ, bên anh ta là một cô gái trẻ, chẳng phải Tào Phẩm Tiệp.

Lúc ấy, anh còn chưa để trong lòng.

Ước chừng nửa tháng sau, trên đường về nhà, qua rất nhiều lần ngừng lại vì đèn đỏ, lơ đãng thoáng nhìn lui nhìn tới, lại thấy thân xe quen thuộc. Mà, bên phải tay lái, vẫn không phải Tào Phẩm Tiệp.

Anh rất muốn tự thuyết phục, là anh nghĩ nhiều, nhưng trong tiềm thức, cảm thấy không đơn giản như vậy.....

Lần thứ ba, đang lúc ăn trưa lại gặp hai người đó cũng đang dùng cơm, Quan Tử Đan tỉnh tề quan tâm, người mù cũng nhìn ra được sự chăm sóc và thân mật với cô gái kia, anh thật sự khó mà thuyết phục mình rằng không có gì.

Anh nhủ mảy. Ba lần, đều cùng một người.

Cứ coi là bạn bè đơn thuần, lui tới như vậy cũng là quá nhiều, một người đã có bạn gái, thân mật với người khác phái như vậy không hợp lý lắm.

Anh ba và Tào Phẩm Tiệp..... Làm sao?

Không yên lòng một tuần, ngay cả kẻ được xưng là đàn độn nhất A Quốc cũng nhìn ra anh kỳ lạ, luôn miệng hỏi anh bị gì.

Bị gì à? Muốn anh nói thế nào?

Chuyện tình cảm của người ta, liên quan gì đến anh? Anh không có lập trường để quản, lại càng không nên hỏi.

Nhưng..... Nếu giữa bọn họ thực sự xảy ra chuyện, Tào Phẩm Tiệp có cảm giác được không? Chi sợ -- Như mấy bộ phim hay chiếu, bạn trai có bồ, bạn gái luôn là người cuối cùng được biết, dù có lòng muốn cứu vãn, cũng không thể thay đổi.

Anh ba, rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

“Anh cả, có vấn đề thì vô WC giải quyết, đừng nghẹn.” Buông ra một chữ tiếng Anh duy nhất mình biết, A Quốc vỗ vai anh, rất thấm thía khuyên nhủ. “Nghẹn lâu lại thành táo bón!”

Anh quét đôi mắt lạnh tới, ngay cả hừ cũng lười hừ thẳng nhóc một tiếng.

“Anh rõ ràng là khuôn mặt đang mắc táo bón đó thôi, em cũng không nói sai.” A Quốc bị trừng đến tui thân, lắm bầm oan ức.

Anh bỗng nhiên đứng lên, nhắc chìa khóa xe.

A! Anh cả thông suốt, muốn lấy mớ chất thải làm anh ấy nghẹn cả một tuần sao?

Gì gì gì? “Không đúng, anh cả, toilet bên kia, anh đi nhầm...” Nhìn thấy cuống phổi sắp phun ra một luồng khói đen, cố gắng với thêm một chữ cuối cùng: “Hướng rồi.”

Vẫn là vị trí cũ, Quan Tử Tề đứng lặng dưới ngọn đèn đường, nhìn chăm chăm xuống đất, suy nghĩ đến xuất thần.

Đi đến cửa nhà cô, lại không biết làm sao để ngẩng đầu lên.

Nếu cô vẫn chưa cảm giác được, anh nên nói gì?

Theo cá tính cô, khi kết giao sẽ cho bạn trai sự tin tưởng và tự do tuyệt đối, chắc chắn không nghĩ đến chuyện ấy, anh nếu nói sâu xa, không chừng lại thành gây chuyện.

Nhưng nếu không nhắc nhở cô, cô sẽ hoàn toàn đúng với tình cảnh “Bạn trai có bồ, mình là người cuối cùng trên đời biết”, thật sự muốn chờ chuyện đã xảy ra, mới tiếc nuối hối hận sao?

Nhìn từ góc độ đàn ông, cho dù bây giờ còn chưa có gì, tương lai thế nào vẫn có thể đoán được, anh ba và cô gái kia gần gũi quá, gần gũi đến mức làm cho người ta lo lắng.

Anh không biết, rốt cuộc là cô cho anh ba không gian và tin tưởng quá nhiều, hay cả hai bên quá bận rộn, đến nỗi tình cảm thành xa lạ mà không tự biết, anh nên ám chỉ thế nào, mới có thể làm cô cảnh giác, phòng họa trước khi xảy ra?

Trong khi suy nghĩ, Tào Phẩm Tiệp đã xuống taxi, đi về phía nhà cô.

Anh còn đang do dự có nên gọi hay không -- trên thực tế, anh còn không chắc chắn mình có nên đến không, người đã ở đây, hơn nữa còn đứng đến ba giờ.

“Quan Tử Tề?!” Không kịp chần chờ, cô cúi đầu tìm chìa khóa, đã nhìn thấy anh trước.

Anh nghe cô gọi, bèn, bước khỏi chiếc bóng của cây cột đèn đường, đi về phía cô.

“Anh đứng đó làm gì?” Cô nhìn anh ngạc nhiên.

Quan Từ Tề hé miệng, môi mấp máy, lại nhếch khẽ, mặt không chút biểu cảm quăng về phía cô một tờ biên lai.

Gi?

Mở ra, đập vào mắt là hóa đơn sửa xe lúc trước.

Khi cô lấy chìa khóa, từng hỏi Quan Từ Đản tiền sửa xe và bảo trì, Từ Đản nói với cô, anh đã hỏi, Quan Từ Tề nói không cần.

Nửa năm trước không lấy, bây giờ chạy tới tính toán! Cô chẳng nói sai, người đàn ông này thật sự nhỏ mọn.

Khẽ hừ một tiếng, từ ví rút ra một ngàn tệ đưa qua. “Đây, không cần thối lại, tạm biệt!”

Thế cũng hay, cô khỏi phải mang ơn anh.

“Này.” Gọi cô đang định xoay người vào nhà lại. “Xe lại có vấn đề gì sao?”

“Không.” Hôm nay thắng kiện, người ủy thác mời cô ăn cơm, có uống chút rượu, nên mới gọi taxi, nhưng cô lười nói với anh.

“Vậy cô ngồi taxi làm gì, một cô gái độc thân, lúc nào cũng nửa đêm mới về nhà, người đầy mùi rượu, cô lại còn...” Cô không biết lúc này an ninh rất kém sao? Lang sói trên taxi một đồng, mấy ngày hôm trước nghe nói có án mạng, nghi phạm chính là một lái xe taxi. Cô quá tin tưởng vào bảo mẫu nhân dân, hay vào vận may của bản thân?

Ánh mắt cô càng quái dị. “Xin hỏi anh là ba tôi hay mẹ tôi?” Quan cô đến mức này, có làm không, bọn họ thân thiết lắm đấy?

Quan Từ Tề ngừng một chút. “Tôi chỉ đang tự hỏi, anh ba làm sao mà chịu được cô!”

“Tôi làm sao?”

“Không biết làm nũng, không có hương vị con gái, trong đầu chỉ có sự nghiệp, công việc lúc nào cũng đặt trước bạn trai, xin hỏi bạn trai muốn hẹn hò, có phải hẹn trước với thư ký của cô?” Anh châm chọc hai câu. “Thân làm bạn trai cô còn không than van mình xui chết người, chẳng lẽ cô trông cậy vào câu nói có phúc ba đời?”

“Từ Đản không phải anh, anh ấy sẽ không làm vậy!” Chẳng lẽ muốn cô không có chuyện gì cũng vờ yếu ớt, thỏa mãn ý thích muốn bảo vệ của phái nam? Giống đực heo đất! Rõ ràng cô không phải là người như thế, tội gì vì đàn ông, tự bắt buộc mình, thật sự dối trá.

“Bằng không cô cho rằng đàn ông muốn gì? Một kẻ tiền kiếm được nhiều hơn anh ta, công việc bận rộn hơn anh ta, luôn về nhà trễ hơn anh ta? Xin hỏi cô đề bao nhiêu tâm tư lên anh ba tôi? Xin hỏi cô, lần cuối cùng ngồi ăn bữa cơm tử tế với anh ấy, tâm sự trò chuyện với anh ấy là ngày nào?”

Từng chữ từng chữ ào ạt tát vào mặt, cô giật mình, không thể đáp lại.

“Anh..... Làm sao mà biết?”

Quả nhiên..... Là thế này! Thật đúng là khiến anh mù mắt.

Anh âm thầm thở dài, ngoài miệng không cần nghĩ ngợi đáp lại: “Vô nghĩa, tôi có thể chờ mong heo mẹ biết bay đây ư? Loại con gái không chút dịu dàng, chẳng biết chăm sóc người ta, từ trên xuống dưới ép nát không được một chút nữ tính, người phụ nữ như cô quả là thất bại vô cùng, là đàn ông chỉ muốn quăng cô đi, anh ba có thể chịu đến bây giờ đã là đại từ đại bi, phước độ chúng sinh!”

“Anh!” Bốc cháy rồi. “Quan Từ Tề, tôi chọc anh ở đâu, anh muốn gì?”

“Chỉ thuần túy là không thích gọi chị ba.” Anh miễn cưỡng đáp lại.

Cô cắn răng. “Tôi sẽ nói với anh những lời này, Quan Từ Đản, tôi gả chắc rồi, anh cứ chờ mà gọi tiếng chị ba đi!”

Quan Từ Tề chau mày. “Vậy chăm sóc tốt cho người đàn ông của cô, bằng không đừng trách tôi ở bên cạnh vỗ tay hoan hô, không lưu mặt mũi cho cô.”

“Chuyện đó không nhọc anh quan tâm.” Cô oán hận xoay người, quyết định không quay đầu.

Phía sau, Quan Từ Tề giật mình đứng lặng tại chỗ, thật lâu sau.

Cho đến khi tiếng còi xe từ xa xa làm anh giật mình, mới bừng tỉnh, ngẩng mặt chăm chú nhìn lên toà nhà cao tầng, lộ ra ánh đèn u ám.

Đã vậy, hẳn là sẽ không còn vấn đề? Cô là người thông minh, biết cách dùng trái tim có được tình cảm, bảo vệ cho người đàn ông cô coi trọng nhất.....

Sâu trong đôi mắt ẩn chứa một ngọn lửa, lại bị đè nén sâu trong tâm linh, chặt chẽ, mãi mãi không thấy ánh mặt trời.

Lại qua một thời gian, chuyện này vẫn đặt ở trong lòng, nhớ mãi.

Lạc đường trong khoảng thời gian ngắn, đa số đàn ông đều từng có, chỉ cần một nửa kia xử lý thích đáng, thì chưa hẳn không thể vấn hồi, chỉ mong Tào Phẩm Tiệp nghe được lời anh ám chỉ.

Anh ba nếu đủ lý trí, sẽ biết phải làm gì, hơn nữa, hai người dù sao cũng đã có gần mười năm cảm tình làm nền tảng, chắc hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Tuy là như thế, anh vẫn tìm một ngày, đi nghe ngóng tình hình của bọn họ, mới hoàn toàn yên tâm.

Anh hẹn với Quan Tử Đàn ở một quán cà phê gần văn phòng luật sư, nhưng đến sớm, nhìn đồng hồ, còn phải chờ thêm nửa giờ.

Anh ngồi ở vị trí gần cửa sổ, gọi một ly Caramel Macchiato*, uống một ngụm thì phát hiện quá ngọt, nên đẩy ra không uống nữa, chăm chú nhìn đám người qua lại ngoài cửa sổ.

* : Xem ở đây http://yume.vn/zero_gravity/article/cong-thuc-pha-che-cafe-caramel-macchiato.35D1C692.html

Không bao lâu, một cơn mưa ập tới. Những ngày gần đây, giữa trưa thường hay có mưa rào sấm chớp, mưa đến rất nhanh, đi cũng nhanh, làm người ta muốn tránh cũng không kịp.

Trên vỉa hè, những bước chân ban đầu đang nhàn nhã nháy mắt đã vội vàng, người đi đường nửa khô nửa ướt chen nhau chạy trốn, cơn mưa này « ám toán » không ít người.

Sau đó, ánh mắt anh cố định ở một vị trí trong đám người.

Cô vẫn một thân đồ vest cao nhả, khi cơn mưa kéo tới, đầu tiên là ngẩn ra trong vài giây, như chưa kịp hiểu ra thì đã xảy ra chuyện, sau đó, một học sinh trung học trong lúc vội vã va phải cô, tài liệu ôm trong ngực rơi khắp nơi.

Cô lại ngẩn ngơ thêm vài giây, sau đó mới kịp phản ứng, vội vàng khom người tìm.

Phản ứng thật trì hoãn, về mặt..... Cũng quá trống rỗng.

Cô hơi lạ lùng.

Người đi đường tất cả đều vội vã trú mưa, không ai giúp cô, thậm chí đáng giận hơn là bước chân qua những xấp từng liệu rơi vãi, cũng chẳng buồn nhìn.

Một cơn giận không hiểu từ đâu trong lòng anh bốc lên, nhanh chóng đứng dậy tính tiền, lao ra xe, tìm một chiếc ô nhỏ, vội vàng tiến đến.

“Tào Phẩm Tiệp ngu ngốc, cô đang làm cái gì!”

Cô lại sững sờ, chằm chằm ngẩn đầu, sau đó nhìn như không thấy tiếp tục đi.

Cả người cô ướt đầm, đáng về muốn có bao nhiêu chiếc áo thì có bấy nhiêu.

Anh thật sự giận, ngay cả bản thân anh không biết mình đang giận cái gì, lửa giận thiêu đến đau ngực.

“Cầm!” Anh nhét ô vào bàn tay cô, ngồi xuống tìm giúp cô.

“Tránh ra, không liên quan đến anh.” Cô đẩy anh ra, ô rơi xuống mặt đất, mặt vô cảm, tay quơ khắp nơi tìm tài liệu, nhặt xong, cô lướt qua anh tiếp tục với những tờ phía sau, lơ đãng bị người qua đường đẩy, ngã ngồi trên mặt đất ướt sũng.

“Cô còn định âm ỉ gì nữa!” Anh rất khó chịu, nhặt ô lần thứ hai, bắt cô cầm lấy. “Tôi sẽ giúp cô tìm, một tấm cũng không thiếu, được chưa!”

“Cút ngay, tôi không cần họ Quan giúp!”

Anh ngừng động tác đang làm, mở to mắt nhìn cô.

“Anh tới làm gì? Chế giễu sao? Bây giờ anh thấy rồi, vừa lòng chưa?”

“Là...?” Anh như hiểu ra. “Cô và anh ba....”

“Giả vờ ngớ ngẩn, đây không phải là điều anh hi vọng nhìn thấy nhất ư? Hài lòng chưa? Anh hài lòng chưa? Muốn vỗ tay reo mừng thì vỗ đi!” Vì sao..... Khi cô ở tình trạng tệ hại nhất luôn bị anh ta nhìn thấy? Người này chỉ biết châm chọc cô, rửa cô bị người yêu chia tay, kẻ vui sướng khi người gặp họa..... Họ Quan tất cả đều là một lũ khôn!

Nhìn chăm chú vào cô đang chớp đôi mắt ngập nước, đôi má ửng đỏ, nhưng anh biết, không phải nước mưa.

Anh hoảng hốt, kinh ngạc không thể dời mắt.

“Anh ba..... Thực sự đã làm chuyện ngu xuẩn đó?!”

“Anh đã sớm biết?” Sau đó nghĩ lại, khó trách đêm đó anh ta cao hứng chạy tới nói mấy câu nói kia, hoá ra anh ta đã đoán được sẽ có một ngày này.

Anh ta luôn luôn chờ nhìn cô để chê cười.

“Anh nói đúng, là đàn ông đều muốn vứt bỏ tôi, tôi toàn thân đều là khuyết điểm, tôi không phải bạn gái đúng nghĩa, tôi ngay cả làm phụ nữ cũng thất bại, mọi thứ tôi đều thừa nhận, anh còn muốn nói gì nữa không?”

“Tào Phẩm Tiệp.....”

“Tôi còn chưa đủ khổ ư? Phải nhọc công anh đặc biệt đến đây một chuyến!” Nước mắt không ngừng rơi, cảm xúc trong lòng cô như lũ tràn đê, khóc không thành tiếng. “Anh cuối cùng..... Còn muốn nhục nhã tôi thế nào...”

“Đừng như vậy, Tào Phẩm Tiệp!” Anh đưa một tay, kéo cô vào lòng.

“Anh cắt đi..... Cùng lắm chỉ là một hộp bánh khoai sọ, tôi trả anh một trăm hộp, cầu xin anh cắt xa một chút, đừng để tôi gặp anh lần nữa.....”

Quan Tử Tề không nhìn cô kháng cự, bàn tay nắm lại thành nắm đấm, che chở cô trong lòng, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy - cô tan nát cõi lòng khóc tức tưởi.

“Họ Quan..... Tất cả đều là đồ khốn.....” Không thể đẩy anh ra, cô nhụt chí khóc oà.

Anh hơi nhếch môi, không hé răng.

Ôi trời xuống chân, ai cũng không tìm, mưa ngừng rơi khi nào, ai cũng không để ý, đôi tay trầm lặng, kiên quyết ôm cô, qua cơn mưa trời lại sáng.

Cô đang ngủ.

Yên tĩnh trong phòng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ quy luật, cùng tiếng chạy rì rầm khe khẽ của tiếng máy tính đang hoạt động.

Laptop, vốn là để ở thư phòng, tạm mượn vào phòng ngủ dùng.

Anh ngồi xếp bằng trên đất, dưới chân trải những tờ tài liệu, có vài tờ được bảo vệ kỹ, chỉ ẩm ướt một góc, sấy khô là xong, phần lớn đều ướt đẫm, tình hình «tai nạn» trầm trọng, anh cố hết sức mới có thể phân biệt ra từng con chữ viết.

Một tờ, lại một tờ, anh gõ, thỉnh thoảng quay đầu lẳng lặng nhìn gương mặt cô ngủ yên.

Trời tối, lại sáng, anh không đi.

Hoàn thành xong tờ cuối cùng, anh lặng lẽ về, ra khỏi thư phòng, sửa soạn lại hết, đặt vào phòng cô, đầu giường.

Anh đã nói với cô, một tờ cũng sẽ không thiếu.

Lẳng lặng ngồi xuống bên giường, cô còn đang ngủ say, anh đưa tay, khẽ vuốt ve mặt cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt như tấm sa mỏng choàng lên bóng mờ nhàn nhạt trước mắt.

Đã bao lâu cô chưa được ngủ một giấc tử tế?

Loại cá tính này thật sự rất tệ, gặp chuyện chỉ biết cắn răng chịu đựng, rõ ràng bên cạnh có người tự nguyện chia sẻ, cô cũng không tìm ai xin giúp đỡ.

Gặp chuyện không thể giải quyết, cũng chỉ đè nén, tiếp tục đè nén, chết cũng không cho bất luận kẻ nào thấy mình yếu ớt, cho đến khi không thể chịu đựng được, mới bùng nổ.

Cô việc gì phải luôn tỏ ra mạnh mẽ như vậy?

Thở dài không tiếng động, ánh mắt dời về phía di động cô đặt đầu giường, anh cầm lấy, đưa vào vài chữ số, đặt lại chỗ cũ, sau đó mới mở di động của mình.

Trên màn hình, hiển thị mười tám cuộc gọi nhỡ.

Mở ra, trong đó mười lăm cuộc đến từ Quan Từ Đàn.

Anh ấn nút gọi.

“Mười phút nữa, em đến chỗ anh.” Không đợi Quan Từ Đàn đáp lại, gọn gàng ngắt cuộc nói chuyện.

Lặng im chăm chú nhìn cô một lúc lâu, rồi đứng dậy khoác áo ngoài ẩm ướt, lặng lẽ mở cửa phòng, đi vào giữa đám sương mờ sáng sớm chưa tan.

Àm!

Một nắm đấm theo hướng chính diện ập xuống, khiến Quan Từ Đàn trở tay không kịp, ngã ngửa trên mặt đất.

“Từ Tề, em --” Anh ta kêu lên, lại một cú đấm mạnh mẽ, ngắt ngang câu nói đang dở.

“Quan Từ Đàn, đồ khốn nhà anh!” Quan Từ Tề cắn hận nói, lại thêm một đấm.

Rốt cuộc sao lại thế này? Từ lúc thoát khỏi những ngày tháng hết sức long bong hoang đường kia, Từ Tề tính cách trầm tĩnh hẳn, cũng đã thật lâu không tức giận đến thế, càng miễn bàn chuyện giờ nắm đấm với anh mình, ngay cả mẹ mình cũng ân cần thăm hỏi, có thể thấy được chuyện không phải là nhỏ.

Ngừng không được nắm đấm lại một lần đánh tới gần mũi, anh ta giờ tay cản lại, “Em nổi nóng, ít nhất cũng phải cho anh biết tội danh!”

Ngày hôm qua, buổi chiều thất hẹn một cách kỳ lạ, điện thoại lại liên lạc không tiếp, làm anh ta chờ khô người hai giờ, còn chưa khỏi bình vản tội, anh còn dám vừa thấy mặt đã giờ nắm đấm! Ăn thuốc nổ ở đâu không biết?

“Tào Phẩm Tiệp!” Anh oán hận cắn răng. “Tôi nghĩ anh sẽ xử lý chuyện thật tốt, còn anh làm gì? Bứt cá hai tay, vứt bỏ bạn gái, xin anh nói cho tôi, điều thứ ba trong gia huấn nhà họ Quan là cái gì?”

Không được bội tình bạc nghĩa. Anh ta âm thầm nhắc lại.

Cho nên, Từ Tề là vì chuyện này mà đến?

“Em biết cũng tốt, anh còn đang suy nghĩ xem phải nói thế nào với mọi người về chuyện này.....”

“Anh còn dám nói! Tào Phẩm Tiệp có lỗi với anh chỗ nào, anh có biết chuyện anh làm khiến cô ấy khổ sở chừng nào?!”

“Từ Tề, em không hiểu.”

“Tôi không hiểu, tôi một chút cũng không ngờ nổi một kẻ đứng núi này trông núi nọ, bạc tình như anh!” Anh thực sự tức giận, tức giận đến mức không thể khống chế nắm đấm.

Bụng lại bị đấm một cú, Quan Từ Đàn tựa vào tường thở dốc.

Anh ta biết rằng, Từ Tề nếu thật muốn đánh nhau, anh em trong nhà tất cả đều không phải đối thủ của anh, càng miễn bàn đến lúc đang thịnh nộ thế này.

Nhưng, Từ Tề rõ ràng không thích Phẩm Tiệp, khắp nơi nhìn cô là không thuận mắt, không phải sao? Anh ta luôn luôn cho rằng, người hi vọng bọn họ chia tay nhất sẽ là anh, vậy vì sao anh ta phụ Phẩm Tiệp lại khiến anh tức tối đến mức tìm anh ta hỏi tội?

Đột nhiên tia chớp hiểu ra như lửa tung giữa sương mù, theo ký ức không ngừng lặp lại, cơn đau ập vào ngực, anh ta giật mình hiểu ra, không tiếp tục luồng suy nghĩ bị ngắt.....

Anh ta chống tay, bám vào tường đứng lên, chua xót cười nhẹ.

Ngu ngốc, tại sao lúc này anh ta mới nhìn ra?

Cáu giận, cho tới bây giờ không hoàn toàn là cáu giận; trách mắng, lại càng không phải là trách mắng thật sự, Từ Tề vậy mà..... Giấu diếm được toàn bộ mọi người, kể cả anh ta và Phẩm Tiệp.

“Xin lỗi.....” Anh ta không thể nghe tiếng mình lắm lắm.

“Người anh nên xin lỗi không phải tôi mà là Tào Phẩm Tiệp!”

Anh ta cúi đầu, vẫn nói: “Xin lỗi, Từ Tề. Anh không chú ý đến cảm nhận của em, không nhận ra, hoá ra em sống đè nén, vất vả nhất so với bất cứ ai. Nhưng, anh lại còn phụ lòng em thống khổ chịu đựng, em một mình kìm nén tình cảm, anh lại không quý trọng cô ấy.....”

Sắc mặt Quan Từ Tề bỗng dưng cứng lại, túm áo anh ta, nắm đấm giờ lên. “Quan Từ Đàn! Tốt nhất anh đừng nói với tôi, tất cả đều vì tôi!”

Chỉ cần anh ta gạt đầu một cái, Quan Tử Tề anh sẽ một đấm đánh chết anh ta!

“Không phải.” Anh ta khẽ phủ nhận. “Anh không vĩ đại như vậy, chia tay, chỉ đơn thuần là bởi vì đi không nổi nữa, anh yêu Phình Đình, không thể nào lừa gạt bản thân, cũng cùng lúc lừa gạt hai người phụ nữ.”

“Anh vừa mới nói ai? Thiệu Phình Đình?! Diễn viên kiêm ca sĩ ngôi sao đó?” Hèn gì anh luôn cảm thấy rất quen.

“Đúng.”

“Quan Tử Đan, anh điên rồi sao? Tiếng xấu cô ta nếu đã được hết trong một hai câu! Thanh danh thối không ngửi nổi!” Báo chí thường có tin về cô ta, đa số đều là phản đối, một kẻ lấy thân thể trao đổi danh lợi, Tào Phẩm Tiếp có chỗ nào không bằng cô ta?!

“Không phải như vậy. Cô ấy là cô gái biết giữ mình trong sạch, rất đơn thuần, chân thật, em đừng nhìn cô ấy bằng cặp mắt của những kẻ chỉ biết bình luận bề ngoài, không công bằng với cô ấy.”

“Vậy anh có công bằng với Tào Phẩm Tiếp không? Anh yêu cô ta chỗ nào? Bề ngoài xinh đẹp? Dáng người bốc lửa?” Đan ông ba mươi tuổi, còn có thể bị mấy thứ đó mê hoặc?

Anh tức giận đến mất lý trí! “Có thể nằm trên giường cô ta không phải chỉ có mình anh, đàn bà như vậy đáng cho anh chia tay Tào Phẩm Tiếp? Loại người ai cũng có thể làm chồng --”

“Tử Tề! Chú ý lời nói của em.” Quan Tử Đan trầm giọng quát. “Em muốn nói anh thế nào cũng được, cô ấy vô tội, đừng dùng những từ ngữ làm người khác tổn thương giáng lên đầu cô ấy.”

Anh ta quả thực đã bị ma quỷ ám ảnh!

Quan Tử Tề thừa nhận anh ta nói đúng, nhưng thái độ anh ta toàn tâm bảo vệ bên thứ ba, mặc kệ bạn gái chịu uất ức, thật sự là khiến người ta phát điên.

Quan Tử Tề dùng hít một hơi. “Cô ta và anh, hai người bắt đầu từ khi nào?”

“Năm trước, khoảng thời gian anh hai kết hôn.”

Năm năm? Năm năm! Năm - năm?!

Lập đi lập lại trong lòng một lần nữa, con tức dâng cao một phần, rồi sau đó, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, bùng nổ, anh giận dữ quát: “Chỉ vì một người đàn bà đây rầy tiếng xấu mới quen biết năm năm, anh vứt bỏ một người đàn bà đã quen hơn mười năm, yêu đương hơn ba năm?! Quan Tử Đan! Con mẹ nó, anh còn có thể hồ đồ hơn nữa không!”

“Anh biết em không thể chấp nhận, cũng không mong em hiểu, nhưng Tử Tề, anh và Phẩm Tiếp chia tay, không phải vì yêu Phình Đình. Chuyện tình cảm, em rõ ràng nhất, nếu có thể khống chế, bây giờ làm sao em có thể đứng đây? Duyên phận giữa anh và cô ấy bắt đầu ngay từ khi anh chưa từng tượng được, anh không thể khống chế được trái tim, em hiểu không?”

“Đừng nói với tôi, anh không yêu Tào Phẩm Tiếp!” Lúc trước người nói yêu là anh ta, muốn kết giao cũng là anh ta, có ai lấy dao đặt lên cổ bức bách anh ta sao? Tiêu xài hết thời thanh xuân đẹp nhất của người ta rồi, mới đường đường chính chính mà nói, vậy oan ức của Tào Phẩm Tiếp tính sao? Ai nói giúp cô? Di tình biệt luyến (*hiếu như thay lòng đổi dạ*) quá hồ đồ!

“Anh có yêu, từng yêu.” Anh ta từng chữ từng chữ một thốt ra, như những con dao nhọn ghim vào lòng anh, “Nhưng Phình Đình đã khắc vào một nơi rất sâu rất sâu trong tim anh, em có lẽ biết - hai cái đó khác nhau thế nào!”

Đề ở trong lòng, còn có thể lấy ra, nhưng khắc vào lòng, làm thế nào để lấy?

Anh không hiểu, cũng không có cách nào đón nhận.

Sai, sai lầm rồi, không phải lấy cớ, không có lý do gì, ích kỷ của anh ta, phản bội của anh ta làm tổn thương một cô gái làm bạn với anh ta mười năm có thừa, toàn tâm toàn ý yêu anh ta sâu đậm

Giờ phút này, trong đầu Quan Tử Tề chỉ có khuôn mặt đầy nước mắt trong mưa, trống rỗng nát vụn, cô thật sự đã tổn thương rất sâu.

“Nếu có thể, Quan Tử Đan, tôi thật không muốn thừa nhận có loại anh trai như anh!” Lạnh lùng buông xuống những lời này, anh không quay đầu lại, nặng nề đá cửa bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Đề Phòng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Khế Ước

Nam nữ chia tay, nên dùng tư thái gì đối mặt với người kia? Tào Phẩm Tiệp không biết, cô chỉ biết là, trừ lúc ban đầu biết được anh ta gạt cô, thời điểm ấy có thêm một “cô” (*chỉ Tào Phẩm Tiệp*) khác, từng phần nộ, chỉ trích, sau đó lạnh lùng quay người bỏ đi.

Còn sau đó? Oán hận, có lẽ có, thương tâm, thất vọng, tức giận, không cam lòng, bằng đó cảm xúc không thể né tránh, nhưng trước mặt hay sau lưng, cô đều dọn sạch cảm xúc. Tựa như, người kia chỉ là một người đồng nghiệp bình thường như rất nhiều đồng nghiệp của cô, bé nhỏ đến không đáng kể, chưa từng yêu nhau, chưa từng thân mật.

Sấm vai một cô gái vừa chia tay, biểu hiện của cô rất bình tĩnh, hình như chưa từng xảy ra chuyện gì, cho tới bây giờ, cô không phải là loại người sẽ đánh mất lý trí, chanh chua chửi đổng người khác.

Mãi đến hôm nay, trước mặt người khác cô chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Ngắm lại, một ngày mưa đó, đúng là lúc mà cảm xúc của cô mất không chế nhất.

Nhưng, sâu trong tâm linh, chỉ có cô biết, nơi đó âm thầm có một vết thương, đau âm ỉ, chỉ có khi đêm dài lẳng lặng, mới tự thừa nhận.

Mất mát, không phải không có, hai người cùng bước qua bao nhiêu năm tháng, lúc này phải đối mặt với nỗi đau bị vứt bỏ và khổ sở, vị trí bên cạnh đã trở thành khoảng không trống rỗng, thứ trống rỗng này mang tư vị phiền muộn cô tịch, trong nháy mắt làm cô không biết phải làm sao.

Vì thế, cô chỉ có thể không ngừng bận rộn, để đầu óc bẽ bộn công việc, bận đến mức không còn thời gian suy nghĩ, làm bộ như cảm xúc trong lòng chưa từng tồn tại.....

Mệt mỏi quá. Mỗi ngày về nhà, quẳng người lên giường, cô mỗi mệt đến mức ngay cả sức để động dậy cũng không có.

Cơ mình trong chấn, cô gói người mình thành một con tôm, bụng lâm râm đau. Đêm quá mức yên tĩnh, dễ khiến con người ta yếu ớt, cảm xúc khổ sở đè nén ban ngày bỗng bùng ập lại.

Vì sao..... Yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến thân thể rét run, đắp chăn thế nào cũng không đủ ấm, quá cô đơn, bất lực muốn rơi lệ.....

Âm thanh chuông cửa đình đơng bay vào giữa lúc ý thức cô đang hoảng hốt, nhưng cô không muốn dời người, cũng không quan tâm, cô không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ và xơ xác của cô.

Người ngoài cửa tựa hồ có ý so sức chịu đựng với cô, không từ bỏ ý định. Giằng co gần 10 phút, cô đầu hàng.

“Đồ khốn không thức thối!” Cô trầm giọng mắng, đầu ong ong chân lằng lằng bò xuống giường, lê bước ra cửa.

Lúc này cả người cô rất không thích hợp, kèm chế vô cùng kém, tốt nhất đừng chờ mong cô mỉm cười với ai, đặc biệt khi nhìn thấy người đứng ngoài cửa, ngay cả thái độ lịch sự tốt thiểu cũng tuyên cáo bỏ mình.

“Quan Tử Tề, anh tới làm gì!” Người cô không mong muốn nhìn thấy nhất, chính là bọn đàn ông xấu nhà họ Quan!

“Đến xem cô còn hô hấp được hay không.” Anh miễn cưỡng đáp lại.

Có ý tứ gì? Nguyên rủa cô sao?

“Anh yên tâm, tôi còn sống tốt!”

Anh nhún nhún vai. “Ai biết? Đạo này tin tức tự sát vì tình đầy đường, lấy chút trách nhiệm còn sót cuối cùng lại đây nhìn một cái, tốt xấu cũng có quen biết chút ít, đốt nén hương thơm cũng là việc nên làm.”

Là Quan Tử Đàn muốn anh ta đến? Đạo nghĩa trách nhiệm gì đó, gặp quỷ hết đi!

“Anh nhìn thấy rồi, vừa lòng chưa? Cút đi giúp tôi!”

“Cung cách tiếp khách thật kém. Tốt xấu gì người tới cũng là khách, sao không mời người ta đi vào ngồi một chút, uống chén trà? Thật sự là...” Anh tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cùng lúc cũng muốn dạy cô một chút, lịch sự và đạo đức của cô hơi thất bại.

“Anh --” Nói hai ba câu, thành công lại chọc giận cô.

Cô hít một hơi không được, bị tức đến đầu vầng mắt hoa, bước chân run rẩy, sau đó phát hiện, bản thân rơi vào một đôi tay vững chãi. Trong nháy mắt, còn cho rằng mình đang chìm trong một ánh mắt thâm nồng lo lắng, rồi bên tai truyền đến một câu nói nhỏ đầy vẻ trào phúng, cô lập tức lau sạch loại suy nghĩ buồn cười đó.

“Sắc mặt khó coi quá sức, chắc không đến nỗi uống thuốc ngủ tự sát chứ ông trời?”

“Cút!” Sắc mặt cô khó coi vì bị anh chọc tức. “Tôi dù muốn đi tìm cái chết, cũng phải một đao bỏ đời anh trước!”

Cổ đẩy anh ra, lại bị chế trụ, lòng bàn tay úp lên trán cô, sau đó nhíu mày.

“Anh làm sao! Dám động tay động chân.”

Quan Tử Tề liếc cô, vẻ mặt không dám tin. “Cô không biết là mình đang sốt?”

Phải không? Hoá ra cả một ngày cảm thấy rất khó chịu là vì cô phát sốt.

“Bây giờ tôi biết rồi, anh cút được chưa?”

“Có thể.” Anh đưa tay ra sau đóng cửa, kéo cô, xoay người bước đi.

“Này, này! Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi xâm phạm quyền tự do của người khác, tôi có thể tố cáo anh!”

“Câm miệng!” Xuống lầu, cởi áo khoác quăng về phía cô. “Mặc vào!”

“Tại sao tôi phải mặc!”

“Đừng để tôi nói lần thứ hai!” Ôm ngang người cô, trực tiếp ném vào ghế sau xe.

Cô kêu lên sợ hãi. Con người dã man, có được giáo dục không đó, không biết phải hỏi ý kiến người ta trước à? Động tác còn thô lỗ như vậy!

Cô một bụng khó chịu, không kịp phản ứng, anh đã nhấn chân ga, bảo tấp mà đi.

“Quan Tử Tề, tôi còn chưa muốn chết, đừng để tôi văng ra!” Giọng nói ngừng lại, phát hiện tốc độ xe duy trì ở khoảng trên dưới năm mươi, hoàn toàn không cần cô vẽ vời thêm chuyện cảnh cáo.

“Lại rống nữa, nhìn xem có cách nào đừng để tất cả mọi người trên đời nhìn ra cái gì gọi là người đà bà đánh đá.”

“.....” Miệng người này nhất định phải đề tiện vậy sao?

Cô trước nay chưa bao giờ cảm thấy mình là người đánh đá chanh chua, phần lớn thời gian, cô đều dùng lý trí không chế cảm xúc, hiếm khi thiếu không chế mà rống lên, nhưng đứng trước người này, anh ta quả có năng lực khiến cho cô kích động, kích phát bản chất đánh đá chanh chua ầm ứ trong cơ thể cô.

Cùng anh nói qua nói lại, mọi sức lực cuối cùng cũng dùng hết, cô vô thức tựa cái đầu lơ lửng lên lưng anh, không có tâm trạng ầm ĩ với anh, mặc anh muốn làm gì cũng được.

“Thẻ bảo hiểm y tế?” Mãi đến lúc anh giờ tay đòi, cô mới tỉnh ra, ý thức được người đã ở bệnh viện.

“Không mang theo.” Cô tức giận. Ai nói muốn đến bác sĩ?

Quan Tử Tề liếc mắt nhìn cô một cái, lấy di động ra gọi. “A lô, anh tư, có ở bệnh viện không?”

“Ồ, anh trực đêm”

“Phiền anh, một kẻ ngu ngốc quên mang thẻ bảo hiểm y tế.”

“Đợi chút.” Bên kia ngắt điện thoại, thoáng chốc, Quan Tử Tu xuống lầu, liếc Tào Phẩm Tiệp, không nói gì, đến chỗ đăng ký.

Lại một tên họ Quan.

“Quan Tử Tề!” Cô cắn răng, rít lên. “Ai mượn anh tự quyết định!”

Cô lúc này thực sự, thực sự không muốn nhìn thấy người họ Quan, cô không biết làm thế nào đối mặt với những ánh mắt dò hỏi bắn về phía mình, anh ta còn định nhìn cô khó xử?

Anh chưa kịp đáp lại, Quan Tử Tu đã cầm tờ đăng ký đi tới. “Cần phải điền vài thông tin, thẻ bảo hiểm y tế trong một tuần bổ sung là được.”

Sau đó, cô đi vào khám bệnh, còn lại hai anh em ở lại bên ngoài nói chuyện.

“Sao thế? Em lại đi cùng cô ấy? Từ Đàn đâu?” Hai người này chẳng phải rất không hợp tính? Từ thái độ của cô, có thể nhìn ra được không đơn thuần như anh thấy.

Quan Từ Tề than nhẹ. “Tạm thời đừng nói chuyện này. Hôm nay cảm ơn anh, anh tư.” Xoay người đi vào phòng, vừa kịp nghe được bác sĩ hỏi: “Gần đây cô thường đau dạ dày phải không? Bữa tối có thường ăn không? Cơm trưa thì sao?”

Cô suy tư một lúc, lắc đầu, lại lắc đầu.

Bận quá, quên. Nếu không phải bác sĩ nhắc, chắc cô không nhớ là có chuyện này.

Không biết là chóng mặt thành ra ảo giác không, Quan Từ Tề dường như đang trừng trừng nhìn cô.

Trùng thì trùng, ai sợ ai!

Cô cũng trùng lại.

“Tào tiểu thư, ba bữa cô phải ăn đúng giờ, dạ dày có khỏe mạnh mà bị cô làm bữa cũng phải đấu tranh.”

Y tá giúp cô đo nhiệt độ cơ thể, ba mươi chín độ, ông bác sĩ bày ra bộ dạng từ ái lâu năm: “Ba giờ nữa uống thuốc thêm lần nữa, đồ ăn hạn chế chua cay, uống nhiều nước, nghỉ ngơi cho đủ.”

Tiền một mũi, lãnh hết thuốc rồi trở lại.

“Anh có thể đi chưa? Tôi rất mệt, cần nghỉ ngơi.” Đây là lệnh đuổi khách, hoàn toàn là đuổi khách.

“Cô ngủ là được, không cần lo lắng tôi sẽ thế nào với cô, tôi nói rồi, bình thường chỉ có phụ nữ cưỡng bức tôi, chưa có ghi chép gì về chuyện tôi cưỡng bức phụ nữ.”

“.....” Cô quá mệt mỏi, không còn sức mà tranh cãi với anh.

Có lẽ là thuốc phát huy tác dụng, đêm nay, cuối cùng cô đã có thể ngủ ngon.

Khi người ngoài cửa lại lần nữa đêm khuya đến thăm, cô đã học được cách không vì kinh ngạc mà sợ hãi.

“Anh đến làm gì?” Cô luôn không có cách nào bày ra vẻ mặt tốt.

“Nhìn xem kẻ ngu ngốc nào đó có tự làm mình chết đói không.” Đáp rất trực tiếp.

Xem đi, chính là như vậy, bạn nói xem - loại người thế này, có thể vui vẻ tiếp đón được sao?

Anh vẫn như vậy, mua đồ ăn khuya, bắt buộc cô ăn cùng. Có khi cô thật sự không hiểu, anh muốn làm gì?

Mắc mưa, cảm xúc không khống chế được, vừa ngủ dậy đã thấy tư liệu được sắp gọn gàng đặt trên đầu giường, cô không thể không sợ hãi, hoài nghi người nọ dây thần kinh nói sai đường, lại có thể cư xử tốt với cô.

Sau đó không biết khi nào, trong danh bạ điện thoại của cô, nhiều thêm một số của anh.

Nói đến quả buồn cười, thời gian quen biết cũng không gọi là lâu, nhưng cô không có số di động của anh, dù sao, bọn họ vừa thấy mặt nhau đã bắt đầu tranh chấp, ngày thường cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện liên lạc với bên kia.

Sau lần mắc mưa sinh bệnh kia, mỗi tối anh đều đến chỗ cô nằm, nửa đêm bắt cô uống thuốc, cô bị làm phiền đến mệt, nói lại một câu: “Ăn ít một lần cũng chẳng chết.”

“Sẽ không chết, chỉ tự thiêu thành ngu ngốc!”

Trừ lần đó ra, sự tồn tại của anh thật ra cũng không tạo thành cái gì gây rối đến cô, da mặt dày đuổi không đi, nể mặt phần ăn khuya, cô sẽ nghe anh.

Những hành động này, vốn dĩ đều là hành động của tri kỷ, nhưng nếu lỡ nói là anh quan tâm, thì há mồm không chút lưu tình, chưa phóng phi tiêu cho cô mình đây thương tích sẽ không bỏ qua, khẩu khí cũng không che giấu cảm giác tiêu cực, thái độ rất đáng đánh, muốn người ta cảm kích cũng khó.

Ăn no rồi rồi hơi quá chăng? Rảnh rồi không làm ăn đến nhà móc máy cô, chuyện nhàm chán này mà anh cũng thích?

“Nếu là Quan Từ Đan gọi anh đến thì không cần, tôi rất tốt.” Cô thật sự không nghĩ ra nguyên nhân khác, anh rõ ràng vì nhân nhượng mới quan tâm cô, cần gì phải miễn cưỡng?

Anh hé miệng, lại không tiếng động nhếch lên, lạnh lùng trào phúng: “Tôi biết cô không chết được, gặp tai họa bình thường còn có thể sống thật lâu.”

“.....” Cô còn có thể nói gì?

Nhưng, trừ mấy cái đó ra..... Được rồi, cô thừa nhận, đồ ăn khuya anh mang đến rất ngon, làm sao anh có thể biết nhiều quán ăn ngon như vậy?

Vài lần sau, cô mở cửa, không đợi anh nói ra miệng, dứt khoát tiên hạ thủ vi cường: “Thật xin lỗi đã khiến anh thất vọng, tôi còn chưa đói chết!”

Anh vẻ mặt cổ quái, dùng ánh mắt “Cô ngu sao” nhìn cô --

“Tự mình đa tình cái gì? Ai quản cô có đói bụng chết đói luôn không, tôi thấy đêm đẹp, đi ra ngắm trăng, nhân tiện thưởng cho cô phần ăn khuya, ăn chuẩn cho cô khỏi ba quỵ chín lạy, không cần quá cảm kích.”

Ngắm trăng? Một đường ngắm đến tận nhà cô? Năm nay, người bị thần kinh đặc biệt nhiều.

“Được rồi, vậy anh chậm rãi ngắm, ngủ ngon.” Cô đóng sầm cửa trước mặt anh, có điều, đồ ăn khuya không quên xách vào.

Cũng có vài lần, anh đi vào phòng trong, hai bên mở miệng không nói lời hay, kỳ kỳ lạ lạ cùng chia sẻ vài món ăn khuya, sau đó bất tri bất giác, nửa đêm chiến đấu gay gắt trôi nhanh, chớp mắt trời đã sáng.

Vốn dĩ thấy anh, lại nhớ tới lần không khống chế được cảm xúc, trong lòng vẫn không tự nhiên, nhưng nhờ bị sắc mặt tiện nhân kia khiến cho lửa giận thiêu đốt hầu như không còn vài lần sau, cô đâu còn nhớ thêm được cái gì khác.

Người này quả thực có tài năng làm thánh nhân cũng phải tức giận!

Thành thói quen mỗi đêm chờ anh -- ăn khuya, đối với sự xuất hiện của anh đã không còn cảm thấy bất ngờ, cũng bởi vậy, anh đột nhiên không tới, cô lại cảm thấy không vui.

Khi cô phát hiện, cô theo bản năng nhìn đồng hồ, bất giác tự mắng mình. Ngu ngốc! Thật sự đã bị tiếng ngu ngốc của Quan Tử mắng thành ngu ngốc sao? Bọn họ không hèn, sao phải bận tâm anh tới hay không!

Thói quen thật sự là thứ đáng sợ, bây giờ đúng thời gian ăn khuya, muốn ăn khuya, theo bản năng sẽ nghĩ đến người đưa đồ ăn khuya. Bình thường, loại tình huống này, tâm lý học gọi là phản xạ có điều kiện.

Nếu muốn phân biệt rõ ràng hơn, sẽ là phản ứng có điều kiện. Cụm từ này do nhà tâm lý học Ivan Pavlov phát hiện ra khi nghiên cứu chức năng dạ dày của loài chó. Ông thực hiện thí nghiệm rung chuông trước khi cho chó ăn, lâu dần, chó nghe tiếng chuông thì cho rằng sắp được ăn, nghĩ đến sắp được ăn sẽ chảy nước dãi, vì thế chó nghe tiếng chuông sẽ chảy nước dãi.

Nói cách khác, khi nhìn thấy Quan Tử Tề sẽ có đồ ăn ngon, bị đồ ăn ngon dụ hoặc sẽ làm chảy nước miếng, vì thế cô nhìn thấy Quan Tử Tề sẽ chảy nước miếng.....

Ngừng! Cô lập tức lắc đầu.

Mày điên ư, Tào Phẩm Tiệp? Ai chảy nước miếng vì Quan Tử Tề!

Cô gõ đầu, phát hiện ra mình ngay cả suy nghĩ vẫn vợ cũng giáo điều như có nề nếp, quả nhiên đọc sách cũng chẳng hơn, đầu óc cũng xơ cứng, nhồi vào một đồng tri thức rác rưởi vô dụng.

Cô nhận ra, cô vậy mà lại tán thành quan điểm của Quan Tử Tề, đọc càng nhiều sách vẫn như cũ, quan trọng là bản thân muốn gì, chứ không phải xã hội muốn gì.....

Thâm rồi, làm sao cô có thể bắt đầu cảm thấy, người này thật ra không hoàn toàn đáng chê trách như vậy?

Mất cả đêm, làm gì cũng không thích, cuối cùng dứt khoát cái gì cũng không làm, cứ như vậy nhìn tạp chí mà ngẩn người.

Nhưng – yên lặng quá.

Trước đây cô chưa từng cảm thấy căn phòng trống rỗng như thế, trái ngược hoàn toàn với lửa giận kịch liệt, yên lặng đến mức ngay cả kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng vang.

Thời gian, đột nhiên trôi rất chậm.

Cô cuộn tròn ngồi trên sofa, đêm dài thế nào cũng không nhìn tới tận cùng, cảm giác hư không, cô tịch lặng lẽ ập đến, còn cào trong bụng.

Nếu... Có ai đó ở đây cùng cô? Thậm chí là Quan Tử Tề chường mắt kiểm chỉ biết chọc người cũng được, lúc này, cô đột nhiên nhớ cái miệng hư hỏng chỉ biết xét nét không bỏ qua ai của anh.

Kết thúc một đoạn cảm tình, bởi vì có anh tham gia vào cuộc sống của cô một cách cưỡng ép, mất mát, cô độc sau khi chia tay chưa từng có cơ hội chiếm cứ trái tim, anh treu ghẹo khắp nơi, khiến cô ngày ngày bận tức giận, không có thời gian rỗi mà miên man suy nghĩ.

Còn hôm nay, tâm trạng không xuống nữa, nhưng cô lại thấy hoảng sợ.

Cô không có cách nào để lại một mình cô đơn không tiếng động trong bóng đêm.

Nhảy xuống sofa, cô nắm chìa khóa chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Để Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tới Gần

Mười một giờ đêm. Phía sau khung cửa sắt của tiệm sửa xe, lộ ra mấy ngọn đèn mờ tối.

“A a a! Đau, đau đau – anh cả, xuống tay nhẹ chút.” Một tiếng khóc giết heo không đèn mạng chói lói bên tai.

“Cậu còn biết đau!” Ấn thật mạnh một miếng Salonpas, lực trên tay độc ác đến mức có thể giết người. “Sớm bảo cậu quấn đầu cậu cho tốt, bớt dùng thẳng nhỏ phía dưới đi, dùng phía trên mà suy xét, cậu có vào tai cho không?”

Lại là tiết mục tranh giành tình nhân, mỗi lần đều chọc phải loại người không nên dây vào, sớm muộn gì cũng có một ngày, ngay cả mình chết thế nào cũng không được biết!

Cùng với điện thoại cầu cứu luôn nhận được lúc nửa đêm làm giật nảy mình, là ba ngày hai trận đánh nhau, chẳng bằng bây giờ một chương đánh chết nó, đỡ cho thẳng nhóc có vinh hạnh chết trong tay người ngoài.

“Ai, ôi --” Khóc thét đến gần như nức nở, Tiểu Cố lau vài giọt lệ đau khổ. “Em, em làm sao mà biết..... Nó, nó lại chẳng nói..... Nó có bạn trai rồi.....”

“Nó chưa nói, cậu sẽ không dùng đầu mà nghĩ? Loại mặt hàng tiểu bạch kiểm cũng đáng để cho cậu màu mè tranh giành tình nhân, cậu thật đúng là không biết chọn người!” Miếng bông gòn dính dung dịch oxy già miết thật mạnh lên mặt thẳng nhóc, khoe miệng khát máu nhếch lên.

“Anh cả..... Anh thật nhẫn tâm.....” Ánh mắt rung rung, vô cùng ai oán.

“Cậu chết đi cho lành.” Lấy phương pháp vô cùng tàn bạo xử lý miệng vết thương xong, Quan Tử Tề dọn dẹp thuốc men, mặc kệ kẻ phế nhân như một thi thể ngòai phịch trên sàn.

“Quan Tử Tề, anh có trong đó không?” Bên ngoài vọng vào tiếng kêu khê, anh ngừng động tác, đi ra kiểm tra.

“Tào Phẩm Tiếp? Sao cô đến đây?” Anh kéo cửa sắt, để cô khom người từ dưới chui vào.

Cô đang định há miệng, lơ đãng thoáng nhìn thực thể xui xẻo ở góc tường không nhúc nhích, gần như người chết.

Kẻ kia..... Còn dấu hiệu sống không? Cô có phải..... Không cẩn thận gặp được “chuyện tốt” gì rồi?

Quan Tử Tề lơ đãng liếc mắt một cái, chỉ biết trong đầu óc cô có gì đó rất phản kích.

“Cô muốn giúp tôi xử lý nó, hay là muốn bị tôi diệt khẩu rồi xử lý luôn thê?” Anh tà ác nhếch môi phối hợp.

“A!” Cô kinh sợ thối lui một bước.

“Ai? Anh cả, anh nói muốn xử lý ai?” Tiểu Cố đột ngột ngẩng đầu, liếc nhìn xung quanh. Sẽ không phải là nó chứ? Nó không phải nước gạo, lại càng không phải là phế vật nha, đừng xử lý nó!

“Ồ!” Xác chết sống lại, Tào Phẩm Tiếp giật mình.

Tiểu Cố nháy mắt mấy cái, lại xoa nhẹ mắt, cô định trên người cô, sau đó ánh mắt đang từ trạng thái hấp hối đột nhiên tỏa ra những tia sáng như dao nhọn --

“Họ Cố, cậu dám động đây cái đầu méo mó dù chỉ một chút, cậu có tin tôi lập tức đá bay cái đầu kia không!”

Quan Tử Tề lạnh lùng cảnh cáo. Có vài lời không thích hợp cho thực nữ nghe, người nào đó tốt nhất an phận một chút.

Rào rào! Có vị chua nha, anh cả..... “Nhân tính hóa” rồi. A! Đêm nay nó quả thật là kiếm được quả ngon.

“Mặc vào, cô bán thịt à, da thịt có được, phô ra nửa đêm cũng chỉ có sắc lang thèm nhìn.” Quan Tử Tề chụp áo khoác ném lên người cô, gằn đầy hành

động này đã thành thói quen. “Cô đến làm gì?”

Cô vừa mặc, vừa lẩm bẩm: “Nào có làm sao, chỉ vì *cái cần nhỏ*.....” Tình huống lúc này, hẳn là có thể dùng kiến thức tâm lý học giải thích. Đại để là một nhà tâm lý học Mĩ làm một thí nghiệm, đặt chuột bạch vào một cái lồng, khi chuột bạch kéo cái cần nhỏ phía trên, sẽ có đồ ăn rơi ra, dần dần chuột bạch biết, chỉ cần kéo cần sẽ có đồ ăn, cũng như cô đói, cô đến tìm anh, nghĩa là có đồ ăn khuya để ăn.....

Đây là lý luận quỷ gì, cô lại có suy nghĩ này? Điên rồi!

“À?” Anh nhún một bên mày, nói chuyện không đầu không đuôi, nghe mà hiểu được đầu anh ném cho cô luôn.

“Không. Tôi nói đùa thôi.” Cô tuyệt đối không giải thích, nói thẳng ra, theo cá tính thối nát của người này mà đoán, sợ rằng sẽ treo cổ cô đến chết không rời.

“Quan Tử Tề, tôi đói bụng, hào chiến hôm kia ăn không tẹt.”

“Có phải sau đó sẽ là canh cá cũng không tẹt?” Anh ngoài cười nhưng trong không cười. “Gọi com để vậy đó? Cõi này của tôi là 7 - ELEVEN hay là quán ven đường? Cần thêm mảnh nam bồi rượu không?”

“Dù có cũng không cần.” Cô xoay người muốn đi, một chút cũng không lưu luyến.

Nháy mắt, tay đã bị giữ, anh tức giận: “Muốn mảnh nam thì không có, chỉ có một hình nhân bị tấn không còn hình người, ở góc tường giả làm tử thi, phiền khách quan cô chờ một chút.” Nói xong, chụp chìa khóa xe đi ra ngoài.

Gi? Đi thật ư!

Cô chỉ thuận miệng thử xem, vốn không mong anh dễ nói chuyện như vậy, anh trúng số xổ hay nhặt được cái gì? Hôm nay tâm trạng đặc biệt tốt, hữu cầu tất ứng (*xin là đồng ý*) a!

Trong lúc chờ anh quay về, cô ngồi trên ghế đầu, cùng một cái đầu heo mặt xanh mắt tím trừng đôi mắt nhỏ, nhìn nhau không nói gì.

“Vây..... Chị dâu.....”

Cô nhìn trái nhìn phải nhìn xung quanh, phát hiện ánh mắt thẳng nhóc dừng trên người mình, hồ nghi gợn ngón trỏ, chỉ vào mũi mình, dùng mắt hỏi lại.

“Đúng, chính là chị. Chị dâu, phiền chị một chút.....”

“Đợi chút, tên tôi không phải là chị dâu.” Chân tướng sự thật phải dừng cảm trở lại như cũ.

“Chị không phải cái *bô** của anh cả sao?”

Theo kết quả tra baidu tỷ tỷ thì cái *bô* (hay *bồn cầu*) là thuật ngữ của giới trẻ TQ gần đây, nói về “người nào đó” của một người rất thân thiết với người nói.

“Không phải.” Đúng ra mà nói, là cái *bô* của anh trai anh cả nó.

“A, không sao, đó là chuyện sớm muộn thôi. Chị dâu, nếu chị không để ý, xin phát huy lòng yêu thương nhân loại, giúp em nói lòng băng trên tay với. Anh cả tức giận, cổ ý buộc tay em đau quá.....” Cơ hội đã đến, lập tức trách cứ kiêm làm bộ vô tội, nếu có thể mượn sức chị dâu, sau này không sợ anh cả lơ mơ.

Tào Phẩm Tiếp động tay, thay cậu ta tháo băng gạc xử lý lại. “Vì sao anh ta tức giận?”

“.....” Từ huyệt. Không ngờ, chị dâu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Bởi vì em làm anh ấy giận.” Ai oán thừa nhận.

“Anh ta rất hay phát giận à?” Nhìn không ra Quan Tử Tề thô bạo cỡ đó.

“Không thường, nhưng tin em đi, chị sẽ không muốn nhìn thấy anh ấy nổi điên.”

“Anh ta nổi điên..... Khủng bố lắm sao?”

Tiểu Cố trầm ngâm. “Chị có biết em và anh cả quen nhau thế nào không? Một đêm ba năm trước, em trong tình trạng gần như bây giờ!” Chỉ chỉ vào trạng thái tử thi, đợi cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nó mới tiếp tục: “Đến gần xưởng sửa xe này, sau đó, anh cả thân tiên anh mình thân võ, tuyệt thế vô song, vừa xuất hiện liền hào quang vạn dặm mây lành ngàn đám rực rỡ đến mắt mở không ra -- nhà chúng em xuất hiện.” Độc quyền hoàn toàn từ Quốc tham ô dân đen, không đóng học phí.

“Cậu hình dung anh ta, sao mà giống tuyệt thế cao nhân trên trời quá.....” Cô lẩm bẩm.

“Chị có muốn nghe em nói không?” Nhỏ mọn trừng người. Lúc này, nó và Quốc đàn độn hoàn toàn không hẹn mà gặp, ai dám chửi bới anh cả một câu, tịch biên gia sản rồi hỏa thiêu!

“Rồi rồi rồi, mời nói.”

“Sau đó, anh ấy đá chân em, xác định em có rên hai tiếng, bèn tha em về, rồi sau đó, bao em thành cái dạng giống như bây giờ --” Lại chia chia vào trạng thái xác ướp của mình, cô gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. “Nhưng mà chị biết không, mỗi người đều có thời kỳ phản kháng, khi đó em vô cùng cứng đầu, vài ngày sau, không nói một lời -- lên lút bỏ đi. Em đi rồi, không mang theo một miếng vải rách, nhưng có mang hai ngàn bảy trăm tệ trong ngăn kéo của anh ấy...”

“À” Tính đến trước mắt, cô vẫn chưa nghe ra nguyên nhân Quan Tử Tề được sùng bái như thần thánh.

“Chị biết không, khi đó anh cả còn chưa tốt nghiệp, chỉ là một học sinh nghèo, làm công ở tiệm sửa xe, hai ngàn bảy trăm năm mươi tệ là tiền sinh hoạt của anh ấy trong nửa tháng.” Ngừng lại, Tiểu Cố nhìn cô một cái kỳ lạ. “Chị không có cảm tưởng gì muốn phát biểu sao?”

Cảm tưởng? À, có. “Điều 320 về tội trộm cắp trong bộ luật hình sự, lợi dụng kẽ hở, trộm cắp tài sản hợp pháp của người khác, bị tù dưới năm năm, hoặc tạm giam và phạt tiền từ năm trăm tệ trở lên.” Lưu loát trình bày.

“Quên đi, thà em không hỏi.” Thi thảo tự nói, lại tiếp tục. “Nhưng mà, báo ứng rất mau. Ước chừng hơn một tháng sau, em lại biến thành cái dạng này, lết vào một con hẻm vắng người chờ chết. Lúc ấy, anh ấy lại vừa khéo đi ngang, đá hai chân em, khi đó em nghĩ, em chết chắc rồi, cho dù không chết, gặp được anh ấy, bị đá hai đá, không phải bỏ thây vùng hoang vu cũng là vác thân đến phòng cảnh sát. Nhưng chị biết thế nào không? Anh ấy vẫn mang em về nhà.”

“Ồ.....” Cảm giác Quan Tử Tề là một thánh nhân lấy oán báo oán bất bình thường.

“Sau đó, em lại lên lút đi. Em đi, vẫy vẫy tay áo, mang đi ba ngàn một trăm tệ. Lần thứ ba bị anh ấy rình về, sau đó --”

“Để mà, cậu lại đi, vẫy vẫy tay áo, lần này mang đi bao nhiêu tiền?” Cô hoàn toàn đoán được, rất lưu loát thay nó nói tiếp.

“Không có. Lúc này chờ miệng vết thương của em hơi tốt lên một chút, anh ấy rất bình tĩnh hỏi em mọi chuyện có ok không, em vừa mới trả lời:『 Rất ok.』 anh ấy lập tức một đấm cho em co lại bằng bugi, lạnh lùng nói một câu:『 Thăng nhóc chết tiệt, không thể giáo dục!』’, một đấm đánh gãy hai cái xương sườn trên người em, thương thế so với trước khi được anh ấy đưa về còn thảm hơn. Anh ấy nói, anh ấy có thể tha thứ cho lần đầu tiên, nhưng không có nghĩa là được một tác tiền một thước, biết rõ còn có phạm.”

Một lần tức giận, đã đánh gãy hai cái xương sườn, cho nên, ngu ngốc mới đi chọc giận anh.

Nhưng, không hiểu tác dụng ngược hay là vì bị coi thường, một lần này khiến nó toàn tâm sùng bái anh, thề sống chết làm đệ tử của anh.

Anh cả nhà nó là nam tử hán chân chính, anh ấy có thể khoan dung tha thứ khi nó phạm lỗi, nhưng cũng nói rõ giới hạn anh có thể tha thứ, một khi khiến anh dứt khoát, sẽ không bao giờ quay đầu lại, nam tử hán đội trời đạp đất!

Dùng một lát, rất không khôn ngoan lại hỏi cô: “Chị nghĩ sao?” Anh cả nhà nó lạnh lùng, lại đẹp trai, rất có cá tính, là phụ nữ sẽ đều mê say đến thần hồn điên đảo!

“Điều 227 bộ luật hình sự, tội gây thương tích cho người khác, phạt ba năm tù có thời hạn, tạm giam hoặc....”

“..... Xin đừng tiếp tục khi tôi không hỏi.”

Tào Phẩm Tiệp nhún vai, ăn ngay nói thật thôi.

Lặng im một chút, Tiểu Cố bỗng nhiên hỏi một câu, “Chị không thích đồng tính luyến ái phải không?”

“Không ghét.” Nhưng không có lý do thích, đó là chuyện cá nhân, người ngoài không có quyền xen vào.

“Em là song tính luyến.” Nó nhìn chăm chú biểu cảm trên mặt cô, cô vẫn chỉ khẽ “à” một tiếng.

“Chị không biết như thế rất biến thái sao?”

“Không biết.” Biểu cảm vẫn không có biến hóa như cũ, còn khẽ ách xì một cái. Quan Tử Tề sao còn chưa trở về, cô đói quá, mà đói thì chỉ muốn ngủ.

“Về mặt chị và anh cả rất giống nhau.” Nó thì thầm tự nói. Anh cả cũng vậy, về mặt lúc ấy dường như muốn nói, bấp cái hôm nay tặng ba tệ, rau cải trắng mười tệ, cho nên bữa tối hôm nay ăn rau cải trắng đi.....

Cùng với những kẻ nguy quân tử ra về đạo mạo, vừa chính trực vừa nhắc đạo đức, nói những chuyện chúng sinh ngang hàng này nọ, nó chỉ cảm thấy, người như anh cả luôn tỏ thái độ nhàm chán, hoàn toàn không biết là chuyện này có gì hay để thảo luận còn thấy thật tình hơn.

“Cho nên về sau, mỗi lần em bị thương, sẽ tự động chạy tới tìm anh ấy, có khi là ở trên người, nhưng đại đa số là trong lòng, bởi vì ở trước mặt anh ấy, em có thể tự tại, không cần chịu đựng cảm giác và ánh mắt của những người khác, dù cha mẹ em cũng không cần em, vì sợ em làm bọn họ mất mặt,

cũng không sao.”

Cho đến một ngày, nó tỉnh giấc giữa đêm, nghe thấy giọng anh cả nói chuyện, từ đó, nó chỉ biết mỗi anh nó, khẳng khái một mực.

Nó còn nhớ rõ, giọng anh cả nó rất lạnh, rất trầm, lúc ấy anh nói --

“Được, ông bà đã không cần đứa con này, vậy giao nó cho tôi, các người không quản nó, tôi quản! Rồi một ngày các người sẽ biết, con trai của các người không không phải là rác rưởi, so với tài sản của các người còn đáng trân quý hơn.”

Trong cái gia đình khuyết thiếu tình yêu đó, nó chỉ có cảm giác khốn quẫn trôi buộc không thể hô hấp, chỉ có anh cả khẳng định giá trị tồn tại của nó, thừa nhận hành vi « lệch lạc » của nó. Nó trở về nhà lần nữa, cái nhà đó cũng vui vẻ gói cho nó một bọc đồ to, quăng nó cho anh cả quản thúc.

“Cho nên chị dâu à, mắt nhìn người của chị rất khiến người kính phục, chị biết chọn anh cả đầu cảng nổi danh, cuối cảng nổi danh nhà chúng em.....”

“Anh ta nổi danh đầu cảng cuối cảng hay không không liên quan tới tôi. Còn nữa, tên tôi là Tào Phẩm Tiệp, không phải là chị dâu.”

“Gi?” Cái tên này quen tai nha! Không phải là người ông anh của nó luôn dính lên miệng, cái người giá cao dọa người Kim bài luật sư đó?

“A a a! Chị rất nổi danh!” Hoảng hốt đến mức thốt ra quốc ngữ.

Cô chau mày, ừ ừ nói. “Tôi bây giờ chỉ biết là bụng tôi rất đói.”

Tiểu Cố đột nhiên thẳng người, thân bí sát tới gần cô. “Muốn đánh cuộc không?”

Người Trung Quốc, chắc! Quả nhiên thích cờ bạc điên cuồng, danh bất hư truyền. “Đánh cuộc gì?”

“Em cả là anh cả yêu chị, bây giờ chưa yêu, về sau chắc chắn sẽ yêu.” Anh cả gia thần (*thần trong nhà*) của nó chưa từng tự mình mua đồ ăn khuya cho ai, sao lại hầu hạ cô đến mức giống bà cô tổ, tùy tùy tiện tiện nói câu đầu tiên đã khiến anh cam tâm nửa đêm ra cửa?

Tào Phẩm Tiệp đói quá mức, không chú ý, thỉnh thoảng nuốt nước miếng, “Cậu bị đánh đến đần độn rồi.”

“Không không không, Quốc dân đảng không có ở đây, em đang nói đến chị và anh cả.”

“.....” Cô đang nói gì, mà nó đang nói gì?

Quên đi, khỏi so đo với nó.

Cầm đuôi lên đầu gối, miễn cưỡng trả lời: “Cậu cảm thấy chúng tôi xứng sao?”

Xứng thế quái nào? Đừng nói cô và anh trai anh từng kết giao, chỉ tính tuổi cô đã lớn hơn anh bốn tuổi, không muốn anh gọi tiếng chị đã là rất nhân từ!

“Không xứng chỗ nào?” Kim bài luật sư thảng lảng trăm vạn nên xem thường thợ sửa xe? Dám lộ ra một tia khinh miệt, mọi người chờ xem!

“Chỗ nào cũng không xứng, chúng tôi trời sinh bất tự* ngược hướng. Quan trọng nhất là, tôi không có cảm giác mình yêu anh ta, anh ta cũng không phải loại người tôi sẽ động tâm.”

BÁT TỰ bất tự; tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám.

“Nhưng --” Nó còn muốn nói, đột nhiên bịt miệng, mắt nhìn về phía sau, vừa vặn thấy Quan Từ Tề chui vào từ cửa sắt phía dưới, ném chìa khóa xe về hướng bọn họ, bún xào và tiết heo bổ thí cho từ thí, hào chiên và canh cá đưa cho cô.

“Ăn đi, chuột bạch nhỏ!”

“..... Á?” Anh... Biết cô lúc này nói gì?

“Chẳng qua sách luật pháp toàn thư tôi không rành rẽ bằng cô thôi.” Miễn cưỡng trả lời một câu, rồi xoay người đi lấy chén nước canh, mặc kệ cô.

Khi anh xoay người, Tiểu Cố lại lặng lẽ lê lại gần cô, thì thầm “Anh cả thực ra rất thông minh, thứ anh ấy biết so với chị tương tượng còn nhiều hơn, chị vẫn một chút cũng không động tâm ư?”

Nó cảm thấy chị gái này và anh cả rất ấn ý! Chị ấy chỉ nói ba chữ “cái cần nhỏ”, anh cả vừa nghe đã hiểu, nó cũng từng học qua một học kỳ tâm lý học, mà chờ đến khi anh cả nói “chuột bạch con” một lúc mới hiểu ra.

Bằng cấp thi thế nào? Chênh lệch cả hội thi thế nào? Anh cả sẽ làm cho chị ấy cảm thấy khác biệt về quan niệm tư tưởng rất lớn liệu có khó ở chung thật không. Dù nhỏ hơn bốn tuổi, nhưng anh cả ôn hoà lại suy nghĩ chín chắn sẽ không như tiểu tử mới ráo máu đầu, khiến chị ấy chỉ thấy ngấy tho! Cần gì phải câu nệ như thế?

Cô vrun một lóng tay, lập tức gạt ngang cái đầu heo xanh xanh tím tím, khó có thể nhìn ra hình dạng ban đầu, cúi đầu, ăn bữa khuya trễ tràng.

Trên đường đưa cô về, Quan Tử Tề lặng im một lúc, đột nhiên hỏi một câu: “Cô xem thường Tiểu Cố sao?”

“Làm gì ... Không --” Cô hơi lặng người, bỗng nhiên hiểu ra. “Anh nghe được chúng tôi nói chuyện!”

Anh không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

“Anh đúng là bất lịch sự!” Nghe lên người ta nói chuyện.

Quan Tử Tề làm như không nghe thấy lời lên án của cô, thẳng thắn nói: “Cô có tin không, Tiểu Cố rất thông minh, hơn nửa thời gian đi học ở trường, hàng năm đều nằm trong số học sinh có tư chất nổi bật, bằng vào sự thông minh của nó, muốn có bằng cấp cao là chuyện không thành vấn đề.”

“Vậy vì sao lại biến thành như vậy? Bởi vì khuynh hướng tình dục của cậu ta?”

“Có lẽ là vì quá mức đè nén! Trước mặt mọi người là học sinh mô phạm, con ngoan, như mọi người chờ đợi, đậu vào đại học, sau đó thì sao? Nghiên cứu sinh? Tiến sĩ? Ra xã hội vẫn là tình anh đứng đầu? Cả đời tuân hoàn theo kỳ vọng của người khác, vĩnh viễn không thể trở thành chính mình. Phát hiện bản thân đè nén đến cực hạn, không thể tiếp tục nguy trang, lần đầu tiên trong đời nó phản loạn, đón nhận tình cảm của đàn anh lớp trên, nói chuyện yêu đương. Nó cho rằng cha mẹ sẽ hiểu, sẽ thừa nhận, nhưng không.” Ngừng một lát, anh tiếp tục: “Cô biết không, Gia thế nhà Tiểu Cố rất lớn, cha mẹ đều là những nhân vật nổi tiếng, bọn họ không chịu được nổi nhục này.”

“Đoán được rồi.” Cách nói năng của một người không đánh lừa được ai, Tiểu Cố có được sự giáo dục tử tế từ nhỏ, cử chỉ dù thoải mái đại khái cũng không che giấu được khí chất.

“Cha mẹ nó cảm thấy nó làm gia đình xấu hổ, nó càng cố đi làm chuyện đáng xấu hổ, nói trắng ra, chính là sự phản nghịch ngây thơ của một đứa trẻ con, muốn người nhà chú ý. Nhưng người làm cha mẹ chỉ chú ý mặt mũi bề ngoài, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận và thái độ của con, càng làm cho lòng nó lạnh lẽo, càng tuyệt vọng, cuối cùng dẫn đến thật sự trầm luân quay đầu không được, nhờ vào thể xác, tìm sự ấm áp, an ủi trái tim.”

Không thể ngờ được đằng sau khuôn mặt tươi cười, Tiểu Cố lại có hoàn cảnh chua xót như vậy, thâm tâm cô hơi cảm thấy tội nghiệp, lần sau nhìn thấy nó, phải cư xử tốt một chút.

“Nó thường vì chuyện này mà đánh nhau – như đêm nay?”

“Ngẫu nhiên.” Anh tránh nặng tìm nhẹ.

“Đứng trên quan điểm pháp luật, thứ cho tôi không thể đồng tình.”

“Tiểu Cố không xấu, chỉ vì nó quá cô độc, nếu không ai ở bên cạnh kéo lên, nó thực sự sẽ chìm dần.” Anh không đành lòng nhìn một người rõ ràng sẽ có tương lai tốt đẹp, cứ như vậy tự hủy diệt chính mình.

Anh thực sự coi Tiểu Cố là em ruột của mình mà đau thay nó, lo lắng cho nó.

“Nó còn nói, nếu không có anh cảnh cáo, nó đã để mình bị trường học buộc thôi học.”

“Tôi không có yêu cầu quá lớn, tối thiểu phải học xong đại học.” Tiểu Cố cũng bởi vì những lời này mới có thể ban ngày ngoan ngoãn đi lên lớp, hàng năm lãnh học bổng, buổi tối lại yên lặng gây chuyện.

“Không phải anh không quan tâm đến bằng cấp?” Rõ ràng người này rõ ràng cũng không xem trọng định nghĩa về giá trị của xã hội.

“Tôi không quan tâm đến bằng cấp, nhưng tôi bắt nó hoàn thành, vì nó bẩm sinh là người đi học, cũng chỉ hợp với việc học.” Đây là điều anh mong chờ, thậm chí anh có thể đoán được, tương lai Tiểu Cố sẽ thành công hơn nhiều người.

Có việc nên làm, có việc không nên làm, cô đột nhiên hiểu, Quan Tử Đàn và Tiểu Cố vì sao không hẹn mà cùng, dùng những lời này để hình dung anh.

Quan Tử Tề - người này không tệ như cô tưởng.

Cô đột nhiên nhận ra, bản thân chưa từng hiểu rõ anh, quá khứ, chỉ nhìn thấy những lời nói khắc nghiệt của anh, sự thiếu độ lượng của anh, tính cách quái gở, nhưng không biết anh suy nghĩ riêng, có kiên trì, hơn nữa thẳng thắn? Có lòng bao dung một linh hồn lạc đường, có thể khiến Tiểu Cố sùng kính như vậy, anh chắc chắn có chỗ hơn người.

Qua đêm nay, cô phát hiện mình đã hiểu anh hơn, vô tình, cũng kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Trong lúc cô đang chìm vào những suy nghĩ miên man, không nhìn thấy phía trước một chiếc xe không khống chế được tốc độ nghiêng ngã lao tới, Quan Tử Tề quay đầu xe, vội vàng tránh đi, sự đột ngột làm cô không kịp phản ứng, mất trọng tâm, suýt nữa ngã xuống, may mà anh kịp thời giơ một tay bắt lấy cổ tay cô.

“Tám phần lại là say rượu, sớm muộn gì cũng sẽ phản lão hoàn đồng ㄟ.” Anh hừ nhẹ.

Miệng người này quá ngoan độc, rửa người chết sớm đầu thai sớm mà không chút thô tục, cô thực sự cảm thấy anh còn thích hợp làm luật sư hơn Quan Từ Đàn, chắc chắn sẽ sửa cho đối thủ quần bách vô cùng.

“Lạnh à?” Tay anh chạm vào lớp da lạnh lẽo trên người cô, bèn quẳng chiếc áo khoác qua cô.

Hành động quá mức thân mật, anh không phát hiện ra sao? Cô thật sự không thể coi anh hiện tại và người trước kia khi cô vừa không cẩn thận chạm phải thất lưng anh, đã lạnh như băng nhích ra xa làm một.

Được rồi, tuy rằng miệng anh rất dễ tiện, nhưng cô vượt lương tâm mà thừa nhận, trong khoảng thời gian này anh đối xử với cô thực sự không tệ!

Cô gặp mưa, anh giúp đỡ, cô sinh bệnh, anh đưa cô đi bệnh viện, cả đêm ở lại nhà cô chăm sóc, cô đau dạ dày, thường xuyên quên ăn cơm, anh mang đồ ăn khuya tới cho cô, cô kêu đói, anh nửa đêm đi mua hàu rán cho cô, tài liệu của cô bị dơ, anh trắng đêm không ngủ giúp cô bỏ sung, chuyện của cô, anh chưa từng bỏ mặc.....

Tiểu Cố nói, anh yêu cô.

Tuy cô không biết Tiểu Cố từ đâu mà đưa ra kết luận này, nhưng nếu đối với một người hơi tỏ ra chăm sóc đã bảo là yêu, vậy anh chắc là thầm yêu Tiểu Cố từ lâu!

Huống chi, anh đã nghe cô và Tiểu Cố nói chuyện, cô nói cô không thể nào yêu anh, anh một chút phản ứng cũng không có.

Tổng hợp lại, cô tin là Quan Từ Đàn nhờ anh chăm sóc cô, nhưng dù là như thế, anh không có ác ý là sự thật.

..... Được rồi, cô đành chính lại, Quan Từ Tề..... Thật ra không khó ở chung như cô tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Đề Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giúp Đỡ lẫn Nhau

Nhìn tới nhìn lui thiệp mời trong tay, nhin không được lại thờ dài một hồi.

Đây là thiệp mời họp mặt của bạn học phổ thông, cô đã nhìn tròn một buổi tối, cũng ai oán cả một đêm.

Hôm kia, bởi vì động cơ xe có chút tạp âm, đưa đến cho Quan Từ Tề kiểm tra bảo trì, gặp gỡ Tiểu Cố hàn huyên đôi câu, lơ đãng nhắc tới chuyện này, Tiểu Cố biết cô bối rối, hỏi cô: “Sao không tìm anh cả đi cùng?”

Nhưng vấn đề là làm sao cô mở miệng?

Cô thừa nhận cá tính của mình quá mạnh, từ nhỏ đã là người mô phạm, giấy khen luôn là hạng nhất, chưa bao giờ phải cúi người, kiếp sống học sinh hoàn mỹ không có chút tỳ vết.

Cô không muốn so đo với ai, những việc cần lo liệu đều dùng nguyên tắc phải là tốt nhất, không cho phép mình cầu thả, nhưng thân sống trong sự cạnh tranh kịch liệt, nơi nơi tranh đấu gay gắt, không có tình cảm thật sự, chỉ có kén đáo giành giật thứ hạng và tâm cơ, nói thẳng ra, đoạn thời gian đó cô chẳng vui vẻ gì.

Thật ra cô không muốn tham gia vào lần họp mặt này, đến đó, chẳng qua là so đo thành tựu, so đo tiền tài, so đo bạn trai, khắp nơi đều phải tỏ vẻ. Nhưng người tổ chức cố thuyết phục, sau đó không biết nghe từ đâu ra tiếng gió, biết cô có bạn trai là luật sư đã kết giao mấy năm, muốn cô đưa anh ta tới.....

Cô thừa nhận mình bị chọc đúng vào chỗ đau, không cách nào nói nên lời chuyện cô đã chia tay, tự rước khổ vào mình.

Vì thế, tạo thành tình huống bây giờ, đi cũng dở, không đi cũng dở.

Nếu đi, bây giờ cô tìm bạn trai nào tham gia cùng? Nhưng nếu không đi..... Những người đó sẽ nghĩ gì?

“Đi thôi, hỏi xem anh cả có muốn làm bạn trai một ngày của chị không.” Tiểu Cố chưa từ bỏ ý định liều mình giật giây.

“Tôi không cần, cũng chẳng liên quan đến anh ta.”

“Chuyện của chị là chuyện của anh ấy.”

“Anh ta sẽ không đồng ý.” Đừng tưởng rằng nghĩ cách cột họ lại với nhau, nó có thể thắng tiền đặt cược, đánh chết cô cũng không tin Quan Tử Tề có tình cảm ái muội với cô.

“Chị không hỏi làm sao mà biết? Muốn cược không? Chỉ cần chị mở miệng, anh cả chắc chắn sẽ đồng ý.”

Còn cược? Thằng nhóc không sợ thua à?

“Quan Tử Tề, anh có thể làm bạn trai một ngày của tôi, đến buổi họp mặt cựu học sinh với tôi không?” Đêm đó, cô nhất thời xúc động, thật sự hỏi ra.

Anh đang kẹp miếng cá kho đưa vào miệng, vừa cắn một miếng vừa nhìn cô chăm chăm, sau đó buông đũa, giờ tay sờ sờ lên trán cô. “Cô ầm đầu à?”

“Anh là đồ quý!” Nhìn đi, lại tự đưa mình lên cửa cho người ta tổn hại, cô sai lầm rồi!

“Quên đi!” Cô tức giận nói. “Tôi chỉ tùy tiện hỏi, một chút cũng không --”

“Được.”

“Hả?” Cô ngây người, ngoáy ngoáy lỗ tai. “Anh nói cái gì?”

“Cô ngảnh ngảnh sao? Tôi nói được!”

Được? Anh có nói?! Cho nên cô thua cược?

Cô kinh ngạc, nhất thời không thể thừa nhận - người thua phải đãi người thắng một châu bít tết là chuyện thật.

“Anh đâu có!” Thật vô lý.

“Đâu có mà tỏ vẻ đồng ý, đồng ý là không thành vấn đề, không thành vấn đề chính là ok, yes, no problem, còn cần càng giải thích rõ ràng hơn không?” Giọng đáp lại dường như coi cô là kém trí.

“.....” Vấn đề là, vì sao anh phải đồng ý? Thậm chí không chút do dự.

Điều này, mãi cho đến ngày họp mặt cựu học sinh, cô vẫn nghĩ mãi không xong.....

Mười một giờ đêm

Kết thúc buổi họp lớp, trên đường trở về, không khí rất trầm mặc.

Lái xe là Quan Tử Tề, cô uống rượu, nửa nằm nửa ngồi dựa vào tay lái phía bên phải, hơi say.

Lần họp mặt này, bề ngoài coi là thành công, nhưng thẳng thắn mà nói, giờ phút này cô cảm giác tẻ hết biết rồi.

Mí mắt lặng lẽ chống lên, cổ mở thành một khe hẹp, trộm ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng đang chuyên chú lái xe, khóe miệng anh khẽ nhếch, khuôn mặt cương nghị không có một chút tươi cười.....

Là tại cô không nói rõ ràng, chỉ cần anh giả mạo làm bạn trai cô một ngày, cho nên anh cho rằng thứ cô cần là một người bạn đưa cô đến, tham gia họp lớp, miễn cho hình ảnh cô đơn một mình bị treo cột.

Ngay từ đầu, cô quả thật cũng nghĩ như vậy, tuyệt đối không có dự tính bên ngoài gì, cô thật sự không ngờ được, các bạn học làm anh thành “luật sư Quan” - người đã chia tay với cô.

A..... Được rồi, cô thừa nhận cô không thể trốn tránh trách nhiệm, người khác hiểu lầm, cô có thể giải thích, nhưng trong khoảnh khắc đó, cô lại không có dũng khí nói rõ mọi chuyện, nên để anh cả một đêm rơi vào tình trạng lúng túng không biết làm sao.

Còn anh, cũng chỉ liếc mắt nhìn cô, im lặng không nói gì.

Ở vào tình huống xuất hiện không rõ ràng, đứng trong bầu không khí che đậy, ngay cả cô cũng cảm thấy không thoải mái, huống chi là Quan Tử Tề.

Khi đó, cô cảm thấy, cái gọi là tình anh xã hội, phần từ trí thức, quả thật khiến con người ta khó có thể chịu đựng -- tuy rằng, cô cũng nằm trong thành phần này.

Cô thậm chí cảm thấy ngoài ý muốn, dựa vào cá tính của anh, vì sao còn có thể nhẫn nại một đêm, không phẩy tay áo chạy lấy người?

Là vì giúp cô giữ mặt mũi, có lẽ! Trong lòng cô biết rõ ràng, lặng lẽ thờ dài.

Đêm nay, anh có thể nói là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, cho cô mặt mũi, nhưng cô một chút cũng không vui nổi.

Anh sẽ nghĩ sao về con người cô? Cảm thấy cô dối trá, nông cạn? Ngay cả cô còn cảm thấy mình tệ hại, tuy rằng ban đầu cô không có ý đó.

Nhờ anh đưa cô đi, thực sự chỉ vì không muốn đối mặt với những đồn thổi hay hỏi han của người ngoài, vô tình lại biến anh thành thể thân vì mặt mũi cô! Nên bây giờ, cô không còn mặt mũi mà thanh minh cho mình.

Cô cảm thấy mắc nợ anh.....

Vụng trộm liếc mắt một cái, anh vẫn không hé răng!

Dù là ai, bị đối đãi như thế, đều có quyền phản ứng, cô có thể lý giải tâm trạng anh lúc này.

“Cô còn muốn nhìn trộm tôi tới khi nào?” Chạy xe vào bãi đỗ, anh nghiêng người, nhìn thẳng vào cô.

A! Bị phát hiện.

Cô ngồi thẳng dậy, ho nhẹ, dè dặt hỏi: “Anh... Giận sao?”

“...” Anh không nói, khẽ hừ một tiếng, mở cửa xe xuống trước, cô vội chạy theo sau, vì quá vội vàng, bước chân lảo đảo, anh vòng cánh tay qua người cô, kéo một kẻ đang chao đảo vào lòng.

Đỡ cô vào cửa, cô cúi đầu, co quắp mở miệng: “Cái đó..... Đây..... Tôi xin lỗi.”

Quan Tử Tề chăm chú nhìn cô.

Đêm nay cô uống không ít, có lẽ là xấu hổ, cả đêm vui đầu uống rượu, tửu lượng cô không tệ, uống vào mặt chỉ hơi hồng, nhưng không say.

Lúc này, gương mặt đỏ trăn ngập áy náy.

“Trả lời tôi một vấn đề, rồi bỏ qua hết.” Hồi lâu, anh chậm rãi đáp lại, xoa gò má ửng hồng của cô. “Cô nói đi, bạn trai một ngày, cho nên, bây giờ vẫn là bạn trai? Nghĩa là, tôi có thể sử dụng quyền lợi của người làm bạn trai?”

“Sao?”

Anh muốn làm gì? Ánh mắt..... Là lạ. Cô mắt tự nhiên, muốn lùi lại, đã bị anh vờn tay, giam cô vào trong vòng tay anh, phía sau là cánh cửa, anh cúi đầu, bằng tốc độ cô không thể đối phó, đoạt lấy môi cô.

Tiếng kêu của cô bị nuốt giữa hai bờ môi giằng co, mạnh mẽ gắn chặt, hai hơi thở giao hòa, xen với độ ẩm từ người anh, kiên định lại triền miên.

Hô hấp rối loạn, cả người như phải bóng, cô không thể nghĩ thêm được gì, chỉ có thể theo từng bước anh dẫn dắt, mê loạn.

Sai lầm, hoàn toàn sai lầm, cho đến lúc này, cô chưa từng xem anh là đối tượng kết giao, loại cuồng nhiệt và thân mật chỉ thuộc về những người yêu nhau thế này, bằng cách nào cũng không thể tưởng tượng được, sẽ tồn tại giữa hai người họ, nhưng cô thật sự đang nằm trong lòng anh, bị hôn đến ý loạn tình mê.

Cô không thể kháng cự, thậm chí trong sự cuồng nhiệt, pha chút ngang ngược của anh, lại gọi mở cảm giác yếu đuối nữ tính trong cô, dường như, bọn họ nên như thế, phải như thế, đàn ông và đàn bà, mạnh mẽ và nữ lệ, cứng rắn và mềm mại, mập mờ như thế, phù hợp như thế.

Anh hôn khắp nơi, mặc sức làm càn trên môi, trong miệng cô, cái hôn lướt qua khắp mặt cô, lưu lại trên gáy vài dấu vết khi không khống chế được.

Sau một lúc lâu, hai người tựa trán vào nhau, hôn hên thở dốc.

Cô hoàn toàn đã quên – cô phải giãy dụa.

Anh nhìn cô chăm chú, rồi sau đó, khẽ lui người, rời khỏi đôi mắt mờ sương của cô.

“Chúng ta hoà nhau, không ai nợ ai.” Lòng tay, anh lướt qua cô, mở cánh cửa sau lưng cô.

Cô nhìn anh lùi lại, cảm giác nhiệt độ cơ thể bỗng ngưng đọng hạ thấp, rồi nghe tiếng đóng cửa phía sau, đột nhiên, cảm giác lạnh lẽo ập đến.

Mất đi cánh tay cứng cáp, cô vòng tay ôm lấy người, trượt theo cánh cửa, co ro ngồi trên sàn nhà, nhìn bốn bức tường lạnh lẽo xung quanh, căn phòng trống rỗng, cô tịch đến đáng thương, trong nháy mắt chỉ cảm thấy mờ mịt, không thể thích ứng với cảm giác chỉ còn lại một mình, hư không đột nhiên ập đến.

Rất lạnh, không phải vì bầu không khí lạnh lẽo, mà vì linh hồn cô đơn không người sưởi ấm, trái tim rét buốt âm ỉ đau.

Không biết xúc động từ đâu, cô nhảy dựng lên, mở cửa, kích động đuổi theo.

“Quan Từ Tề!”

Người sắp bước vào thang máy dừng lại, nghi hoặc quay đầu.

“Ồ lại!” Cô nói.

Anh nhúm mày, trên mặt là nỗi kinh ngạc, không thể giải thích.

“Xin anh, ở lại, chỉ đêm nay thôi!” Cô muốn có một vòng tay vững chãi ôm mình, cô muốn lưu lại phần ấm áp kia, khi anh ôm cô, rất ấm áp.

Đêm nay, cô không muốn ở một mình.

Quan Từ Tề không hỏi nhiều, tiến đến, cho cô cái ôm mà cô khát vọng.

.....

Phía dưới lớp chăn nhăn nhúm, thân thể dây dưa, nhiệt độ không ngừng tăng lên, không thể che lấp bầu không khí tràn ngập tình dục.

Thế giới người lớn, trần trụi khiến người mặt đỏ tim đập.

Anh liếm môi cô, vừa như mút vừa như đang cắn, khiến cô dòn dập thờ dốc, khó chịu kéo anh, nụ hôn càng sâu hơn.

Anh cười khê, mặc cô hôn, dục vọng nóng rực để vào nơi mềm mại của cô, cọ xát, lớn mật mà kích thích.

“Muốn anh đi vào không?” Anh hỏi, trêu chọc cô khát vọng càng sâu, cảm giác được nơi hai người thân mật, xuân triều tràn ra, không thể vãn hồi.

“Anh.....” Anh còn dám... , cô bị đùa một đêm, hoàn toàn không còn gì để nói.

Không muốn trêu cô nữa, đang muốn nghênh thân kết hợp với cô, thỏa mãn cho cô, cô lại đặt tay chặn trước ngực anh, thờ dốc: “Anh, không phải anh đã nói, chỉ có phụ nữ cưỡng bức anh, chưa từng có ghi chép về chuyện anh cưỡng bức phụ nữ?”

“...?” Anh nhúm mày. Đây là cự tuyệt?

Anh là người đàn ông bình thường cả về thể xác và tinh thần, giữ anh lại, thì nên chuẩn bị tâm lý tiếp nhận, cô không phải là nữ sinh mới mười tám tuổi, không thể khờ dại trông cậy vào trò chơi ngây thơ đắp chăn bông nói chuyện phiếm đơn thuần. Người trưởng thành có thể giới của người trưởng thành.

“Chưa.” Anh không thừa nhận tình huống lúc này là “cưỡng bức”, nhưng nếu cô đổi ý, tiếp tục nữa cũng không nên.

Mặc dù nói dừng ngay lúc này, quả thật khiến người ta nghĩ cô đang đùa, nhưng anh vẫn lùi lại, rất phong độ buông cô ra.

“Vậy được rồi, coi như bản ghi chép đó không sai.” Khi anh buông tay, cô quay người áp đảo, chân dài khóa lại, tiếp nhận vật nóng cứng rắn, không cam lòng ở thể hạ phong bị người đùa cợt.

Anh ngạc nhiên, hoàn toàn bất ngờ.

Người... Người phụ nữ này --

Ngay cả loại chuyện này cô cũng không muốn thua? Vừa ngang ngạnh vừa đáng yêu..... Khiến anh phải mềm lòng.

Sau nỗi kinh ngạc, anh cúi đầu cười. “Chạm rầy mà dùng, chúc « ngài » chơi thật thoải thích.” Rất có lễ phép đáp lại, dường như người bị đặt phía dưới cưỡng bức không phải là anh.

“Lại còn dám nói!” Trùng mắt nhìn anh một cái, đón nhận anh sâu hơn, ánh mắt mềm mại lại..... Mị hoặc.

Anh cắn răng, cố gắng để không rên thành tiếng. “Em có thể..... Xâm phạm thêm lần nữa, không cần phải khách khí.” Dừng một chút, bổ sung một câu: “Anh có thể cắn chặn kèm chế, hơn nữa.....” Sau đó đứng dưới ánh đèn vàng vọt khúc khúc nước nỡ.

“Anh nói nhiều quá!” Tào Phẩm Tiệp ngắt lời, liếc anh trắng mắt. Chưa từng thấy người đàn ông nào ở trên giường còn bla bla nhiều lời như vậy, y như lão thái bà.

Này -- thái độ hơi kiêu ngạo quá đáng nha!

Theo tần suất càng lúc càng sâu càng nhanh, anh không nhận được tiếng ngâm ra tiếng. “Em có thể thô bạo hơn một chút, anh có tổ cáo cũng không cáo em chết được!”

“Đừng quên em là luật sư.” Hiểu được cách nào khiến mình thoát tội.

“Cái này gọi là gì? Cầm khoán bẻ măng*?” (* *nôm na là hành pháp mà lại phạm pháp í*)

.....

Ngoài miệng môi súng lưỡi tên, bên dưới lại lửa nóng dây dưa, va chạm hình thành tầng tầng sóng trào mãnh liệt, vui thích như thủy triều không ngừng ập tới.

Đêm, rất sâu rất sâu, không ngừng dây dưa, tràn lan giữa đêm chậm chậm, nhìn không tới tận cùng.....

Sau đêm đó, Quan Tử Tề lúc nào cũng ngủ lại ở nhà cô, có lần đầu tiên, sẽ dễ dàng có lần thứ hai, lần thứ ba..... Dần dần, mỗi khi cô tỉnh lại trên giường, đều cảm thấy đó là chuyện rất tự nhiên.

Đương nhiên, để cho đàn bà đặt dưới thân muốn làm gì thì làm, còn gì là tôn nghiêm của đàn ông? Lần đầu là sợ ý mắt Kinh Châu, lần tới nếu còn để cô tiếp tục, chẳng khác nào IQ thấp đến dưới không, mà Quan Tử Tề anh luôn luôn là người thông minh, sẽ không để cục diện theo hướng mình bị ăn đòn lâu.

Đương nhiên, anh biết làm thế nào trêu chọc cô, một lần lại một lần, làm cho cô ở dưới thân anh thở gấp gấp, yêu kiều, trắng đêm kích tình thiêu đốt.

Nếu nói tình nhân thì không đúng, giữa bọn họ trên cơ bản đa số là nhu cầu thể xác, tình cảm thiếu đến đáng thương.

Cô không nghĩ rằng, bản thân có một ngày cũng rơi vào hình thức kết giao nam nữ kiểu thành thị, cô sợ cô đơn, cần phải có người làm bạn, nhưng không không dám nói, cô đối với anh có bao nhiêu phần là lợi dụng.

Cô không yêu anh, lại cần vòng tay anh, còn anh, không thấy thích cô bao nhiêu, đàn ông không có tình yêu cũng có thể làm tình, bởi họ chỉ vì nhu cầu.

Họ có thể hôn, ôm, lấy phương thức nguyên thủy nhất của nhân loại, dùng nhiệt độ cơ thể an ủi lẫn nhau, lên giường với nhau, nhưng không đề cập đến tình yêu.

Cô cho rằng, anh hiểu, nên hai bên không thảo luận gì về đề tài này vì đã cùng suy nghĩ một cách ẩn ý, chỉ triền miên ban đêm, không hỏi thêm gì, không can thiệp vào cuộc sống của người kia.

Cô hài lòng với điều đó, không nên dùng gánh nặng tình cảm để ràng buộc, thứ đó quá nặng nề, mà phương thức kiểu này làm cô an tâm, tự tại, không cảm thấy nặng nề.

Có khi cô đến xưởng sửa xe tìm anh, nhưng rất ít, đa số là anh đến chỗ cô nghỉ ngơi vào buổi tối, trừ trường hợp cần thiết, bọn họ ít khi cùng xuất hiện bên ngoài, để không gặp người quen -- trên cơ bản, cô cũng không muốn có nhiều người biết.

Chuyện về anh, cô không biết nhiều, phần nhiều là từ miệng những người ngoài lơ đãng nói ra, tỷ như khi còn kết giao nghe Quan Tử Đàn nói, thỉnh thoảng đến xưởng sửa xe nghe Tiểu Cố, A Quốc nói. Anh chưa từng nói về anh, mà cô cũng chưa từng muốn hỏi.

Tối hôm nay, hoan ái qua đi, đang buồn ngủ, người bên gối cắn bờ vai trần, quần lý cô gây sự một cách cố tình, không cho cô ngủ.

“Quan Tử Tề, em cảnh cáo anh, còn cắn nữa em xoá sạch răng cửa của anh.” Bị chọc ghẹo đến phát hỏa, không thể an ổn mà ngủ cho yên, cô mệt mỏi uy hiếp rất độc ác.

“Có gan em đánh xem.” Đã quen bị đối đãi “tàn bạo” trên giường, anh hoàn toàn lơ đãng, cắn cắn cắn, một đường dọc theo cổ, vừa liếm vừa cắn mỗi mềm, khe khẽ cười đùa.

Người này cảm tình con chó sao? Thích cắn người như vậy.

Không thể nhịn được nữa, cô xoay người chặn anh lại, trả thù bằng cách hôn lại thật mạnh, cố ý cắn lên môi anh.

Muốn cắn, được! Mọi người cùng cắn cho đủ!

Quan Tử Tề chỉ hơi khép mí, mặc cô muốn làm gì thì làm.

Đội cô khoái trả thu răng lại, anh liếm vết xước da trên khoé miệng, không suy nghĩ mà hỏi một cách ác tâm: “Có ai biết mặt này của em không?”

“Mặt này?” Giấc ngủ không đủ, con tức rất lớn.

“Nữ vương SM.” Cứ như đang nói chuyện thời tiết, nhàn nhã nói.

“Sao anh không nói là anh cầu xin được SM?” Mỗi lần đều bày ra bộ mặt thiếu tự trọng muốn người chà đạp, cô còn phải khách khí với anh sao?

Quan Tử Tề nhìn chằm chằm lên trần nhà trầm tư, một hồi lâu, người nào đó tỏ vẻ như là từ nỗi đau kịch liệt tìm ra chân lý -- “Lẽ nghĩa liêm sỉ không

phải ai cũng có...”

Tào Phẩm Tiếp suốt nửa bị kết luận của anh làm cho tức đến tê tâm liệt phế. “Tốt nhất, bốn chữ đó anh nên có!”

“Cho nên chúng ta coi là tám lạng nửa cân? Một con rùa ngốc một hột đậu xanh?”

“Ai với anh rùa ngốc đậu xanh!” Bản thân mình đê tiện, đừng có tính thêm cô vào.

“Em thật khó hầu hạ.” Anh như nhìn một đứa trẻ ngang bướng, vô đầu đồ dành cô, thái độ đó càng chọc giận cô.

“Quan, Tử, Tề!” Chộp tay anh, lại cắn một cái mạnh, để lại dấu răng.

“Xin hỏi lúc này là ai cầm tinh con chó?” Vấn đề chưa giải quyết đã lâu, hôm nay sẽ một lần giải quyết.

Cô há miệng, phát hiện không thể bắt bẻ anh, cắn giận ngậm miệng.

“Tốt lắm, còn biết tỉnh lại!”

Cô giương mắt, liếc khoé môi anh ý cười không dứt.

“Tâm trạng anh rất tốt?” Đối mặt với con cáu kỉnh của cô, một chút cũng không ảnh hưởng.

“Nhìn tình hình, hẳn là khá hơn em một chút.” Quan Tử Tề quay lại cô, không chút để ý tung ra vài câu: “Này, cô gái ngốc nghếch, muốn rống là rống, muốn kêu là kêu, không phải không biết em là người phụ nữ bản tính đanh đá, đề nén cái gì? Làm bộ khách khí với anh cũng không biến thành thực nữ.”

Có ý gì? Âm chi cô là bà điên sao?

Khó chịu rất nhiều, cô nghe ra nguyên nhân.

Không phải là anh -- biết tâm trạng cô không vui, nên đêm nay mới cố ý trêu ghẹo, để cô phát tiết hết ra?

Cô thừa nhận đêm nay cô cố tình gây sự, áp lực công việc gần đây khá lớn, có khi về nhà, một đến ngay cả nói cũng không muốn nói, khó tránh khỏi cảm xúc muốn bùng nổ, lại không biết có thể nói với ai.

Cô không nói, anh lại như cái gì cũng biết, nhưng không muốn nói, chỉ yên lặng ôm lấy cô, nằm bên cạnh cô.

Mỗi lần hoan ái xong, anh chưa bao giờ quay lưng mà đi, luôn ôm cô vào lòng lâu thật lâu, có lẽ sẽ hôn cô, có lẽ sẽ vô cùng thân thiết chạm vào cô, có lẽ cái gì cũng không làm, chỉ ghì mạnh cô vào ngực anh.

Rõ ràng không phải tình nhân, hành động lại ôn tồn như đối với tình nhân. Rõ ràng là quan hệ thể xác, nhưng từ đầu đến cuối anh không làm cho cô cảm thấy mình là đối tượng để anh tiết dục.

Cô thừa nhận, người đàn ông này tuy rằng lời lẽ kém cỏi, nhưng tâm tư so với ai cũng tinh tế hơn.

“Quan Tử Tề, tâm trạng em không tốt.” Lần đầu tiên, cô chủ động nói hết với anh. “Gần đây gặp vài chuyện khó giải quyết, cho nên mới khó chịu.”

“Ngày mai nghỉ, đi ra ngoài một chút.”

“Không được, có án mạng, ngày kia sẽ mở phiên toà, em muốn.....” Nghề nghiệp của cô không cho phép cô có ngày nghỉ, quan tòa chỉ nói đến thắng thua, không như người thường.

“Không mượn em cho ý kiến.”

“.....” Làm sao có thể cảm thấy người đàn ông bá đạo này rất biết săn sóc cơ chứ? Lúc này cô điên rồi mới có thể nói với anh nhiều như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Đề Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tri Kỷ

Dù Tào Phẩm Tiếp nghĩ đến nứt đầu, cũng không đoán ra anh lại dẫn cô đi câu cá! Là câu cá thật, cầm cần câu dài, phía dưới có mồi câu. Nếu anh dẫn

cô đi xem bóng rổ hay chơi trâu, chơi bi da, hay đi đua xe, thậm chí là cá độ, cô cũng không ngoài ý muốn, hơn nữa còn để ý chuẩn bị, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra, anh đưa cô đi câu cá!

Có làm hay không? Đây là một gã đàn ông nghe nói có một thời tuổi trẻ hoang đường, hút thuốc, trốn học cái gì cũng từng, sức mạnh lấy một địch mười, uy phong lẫm lẫm, hơn nữa khiến Tiểu Cố và A Quốc sùng bái rồi tỉnh rồi ngủ, vừa đẹp vừa lạnh đến không giống người sao? Hình tượng văn tình tao nhã như vậy hình như không thích hợp với anh, ok?!

“Ngậm miệng em lại.” Anh tức giận nói, làm bộ muốn ném mỗi câu vào miệng cô.

Cô hất tay anh ra, cười dài một hồi, mới nghiêm túc buông câu ngồi im.

Rồi ghé vào một bên nhìn. “Anh thật sự có thể?” Hoài nghi cực độ.

“So với em tốt hơn một chút.”

Chắc, người này cách nào cũng phải lộ ra cá tính thối rửa như thế, cứ hai ba câu phải đâm cô một cái sao? Nói chuyện tử tế sẽ chết ngay lập tức à?

Cô cắn vai anh một cái, “Tốt nhất là vậy, nếu em không được ăn cá, em sẽ ăn anh.”

Anh liếc cô. “Quả nhiên phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ. Anh có thể yêu cầu được chết toàn mạng không?”

Nói cái gì vậy, làm như cô đói khát cỡ đó! Cô rõ ràng không ý đồ, anh càng muốn nghĩ đến chuyện đâm uế!

Cô néo hông anh thật mạnh. “Em – mới – có – hai – mươi – chín!”

Trợn mắt nói dối. “Anh hai mươi sáu, nghe nói người nào đó [đài] hơn anh bốn tuổi.” Có thể áp dụng số học chuẩn xác chút được không! Mạnh liệt hoài nghi văn bằng đại học của cô là dùng tiền mua.

“Anh sinh đầu năm, em cuối năm, chỉ hơn ba tuổi một chút!” Sinh nhật chưa tới, nói gì cũng vô nghĩa.

Chắc, đúng là phụ nữ! Nhắc đến tuổi là tính toán chi li, nhất là phụ nữ gần ba mươi, vừa đến giai đoạn này liền người người quên số học, chữ số tà chết không lên thêm một con.

“Rồi rồi rồi, em nói mười chín anh cũng tin.” Hiếm khi anh độ lượng, không tranh cãi với cô, cho cô lùi về mười năm thanh xuân mỹ mạo.

Có qua có lại, mãi cãi nhau, thời gian bất giác hồn nhiên trôi qua.

Gió nam ấm áp thổi tới, hôm nay mặt trời cũng không quá chói, rất thoải mái, thổi cho Tào Phẩm Tiếp lười đến ngáp ngủ, sau đó trí nhớ dần dần mơ hồ, hoàn toàn ngã ra ngủ gục trên người anh.

Chăm chú nhìn gương mặt gối lên đùi anh điềm nhiên ngủ say, khuôn mặt anh mềm đi, thì thầm: “Ngu ngốc, anh một chút cũng không để ý em bao nhiêu tuổi.”

Anh đưa tay cởi áo khoác phủ lên người cô, đó là sự dịu dàng mà khi cô tỉnh giấc sẽ không bao giờ thấy.

Trong khoảng thời gian này, cô bận đến ngủ cũng không ngon, ăn uống kém đi rất nhiều, cả người gầy hằn một vòng.

Cô gái này, luôn bom mình thật căng, lại không biết tự đi hít thở không khí, thả lỏng bản thân, sớm muộn gì cô cũng bị áp lực công việc quá nặng ép tới không thở nổi.

Anh còn không hiểu cô sao? Thích hoàn mỹ đến nóng vội, làm việc nghiêm cẩn, ý thức trách nhiệm cao, luôn ôm đồm mọi việc vào mình, cá tính lại độc lập tự chủ không chịu yếu thế trước mặt người khác, khi không thể chống đỡ nữa thì làm sao bây giờ? Nếu không có ai bên cạnh cho cô hồ nháo giận dữ, phát tiết một chút, sợ rằng sớm muộn gì cô cũng ép điên chính mình.

Có đôi khi, anh thật sự hy vọng cô đừng mạnh mẽ như thế.

Tào Phẩm Tiếp ngủ liền hai giờ.

Khiến cô tỉnh lại, là một đoạn đối thoại rất nhỏ.

“Lâu rồi không thấy, đang vội cái gì? Yêu đương à?”

“Đang nhìn đi đâu, mắt tôi kém đến vậy sao?”

“Mắt không kém đến vậy? Nghĩa là chân cậu ai cũng có thể gối lên mà ngủ?”

“..... Mấy ngày nay cô ấy không ngủ ngon.” Quay đầu lại nói.

Quan trọng không phải là cô ấy có ngủ ngon hay không, mà là người ta ngủ ngon hay không liên quan gì đến cậu? Còn cố gắng cúi đầu cho cô ấy đi vào giấc ngủ nữa! Lấy về lạnh lùng mà cậu hay đối xử với phụ nữ, luôn giữ khoảng cách, còn nói không có ý tứ với người ta..... Đợi chút!

Như là đột nhiên thấy cái gì rất đáng sợ, trừng mắt như sắp nuốt vào một con khủng long. “Cậu làm sao mà biết cô ấy không ngủ ngon giấc? Chẳng lẽ -- cậu, ngủ, ở, nhà, cô, ấy!”

“.....” Nói lời.

Tào Phẩm Tiếp dụi mắt, thần trí một nửa còn chìm trong cơn mơ ngủ, nhất thời lăm nhìn chân anh thành gối đầu, gò má cọ cọ, mơ mơ màng màng giờ tay sờ soạng.....

Cơ hồ là động tác theo phản xạ, Quan Tử Tề trực tiếp kéo đến áo khoác trên người cô trùm lên mặt. “Trừ Bất Giới, ngủ chết em đi!”

“Này!” Cô khó hiểu, không rõ bản thân chọc tới anh ở đâu, vừa tỉnh ngủ đã bị bao thành “cái tú”. Anh không có một chút lễ phép đối đãi với thực nữ à?

“Anh không muốn ngược đãi ánh mắt của người khác.”

“Đồ thần kinh!” Cô bị chọc tức đến hoàn toàn tỉnh táo, giãy dụa từ trong áo khoác chui ra, hoàn toàn không hiểu được anh phát điên cái gì.

Quan Tử Tề ngửa đầu, nhìn về người phía trước đang cố gắng nén cười, mặt hơi lúng túng.

Hai người kia..... Sao mà đáng yêu quá!

Cô không làm cho rõ ràng, nhưng những người đứng xem tự nhận là đã đoán được đại khái.

Lúc này, dáng vẻ cô vừa tỉnh ngủ ngây thơ khiến ai cũng thích, thanh thuần lại mang theo quyến rũ, làm lòng người khác râm ran, A Tề làm sao có thể để người khác nhìn thấy bộ dạng cô. Thứ hai, cô sờ sờ cọ cọ, vô tâm đốt lửa, đúng lúc đó có một người..... “Xấu hổ”.

Quả thực không thể tin, đây là Quan Tử Tề từng lạnh mặt quăng phụ nữ ra khỏi phòng, đàn bà ngồi trong lòng mà vẫn không loạn ư? Người ta cũng chỉ là cọ hai ba cái, sờ hai ba lần mà thôi, lại không chịu nổi khiêu khích!

Tào Phẩm Tiếp giờ mới nhận ra ở đây đã có người thứ ba, hơi hơi đỏ mặt. Thấy vẻ mặt căm rắng nhin cười, nhớ tới Quan Tử Tề già mồm nói lúc cô mới tỉnh ngủ giống bà điên, vội vàng vuốt gọn tóc, gật đầu chào hỏi. “A, xin chào.....”

“Người ta đã kết hôn, còn lộ vẻ háo sắc phóng điện loạn xạ.” Phía sau thỉnh thoảng phóng đến tên bắn lên.

“Anh!” Anh thế nào cũng phải trước mặt người ngoài khiến cô khó coi sao? Cô âm thầm vòng tay ra sau lưng anh, nhéo ngang hông anh một cái thật mạnh.

Quan Tử Tề gặp ám toán, đầu tiên là hơi nhú mày, lập tức mặt không đổi sắc, quay nhìn bạn bè nói: “Ngại quá, Đại Dũng, không quản giáo tốt, để cậu chê cười.”

Cái gì, sao, dám, nói! Cô ngại cho người ngoài ở đây, không tiện phát tác, chỉ có thể âm thầm cắn răng, trong lòng ghi lại món nợ này.

Anh chàng được gọi là Đại Dũng bật cười.

A Tề, miệng cứng rắn như vậy, chọc bạn gái bực rồi!

Tuy rằng miệng không thừa nhận, nhưng người sáng suốt nhìn vào là biết, bao lâu nay bọn họ có từng thấy anh liếc mắt đưa tình với cô gái nào đâu, vậy mà bây giờ thân nhiên tự tại thế này? Muốn nói không có gì, lừa quỷ sao?

“Hai người có hoạt động gì nữa không? Hay đến nhà tôi ngồi một chút? Mẹ tôi lúc trước luôn hỏi sao lâu không thấy cậu.”

“Đúng lúc, mấy con cá này đưa sang cho Quách mẹ thêm đồ ăn.” Quan Tử Tề phui người đứng dậy.

“Thật là câu được?” Tào Phẩm Tiếp lại gần, đúng là có mấy con cá sông đang quẫy đuôi.

“Vô nghĩa. Bằng không để cho em có cơ hội thêm nhỏ dãi cơ thể của anh sao?”

Hừ, không hiểu ai mới là người vô sỉ? Cái người ở trên giường không chút kiêng kỵ cũng chẳng phải cô, chiều thức hạ lưu gì cũng đều làm được, còn dám nói cô phối hợp không đúng!

“Ai Kim Bình Mai như anh!” Đã nói cô là luật pháp toàn thư, văn chương pháp luật chắc chắn hơn tứ đại dân thư Trung Quốc như anh, cô nghi ngờ anh căn bản là lấy cô làm đạo cụ sống mà trình diễn thực nghiệm mấy trích đoạn mùi mẫn trong sách!

“A, em còn biết Kim Bình Mai viết cái gì đấy? Quả là đọc nhiều sách vở, kiến thức phong phú, làm người ta kính phục, hay là đọc vài đoạn cho anh

tham khảo một chút?”

“.....” Luận về đùa giỡn hạ tiện, nếu xếp anh đứng thứ hai, chỉ sợ không có ai dám giành ngôi thứ nhất.

Quách gia ở vùng ngoại thành, mặt sau có một vườn trái cây, không khí rất tốt, ngày thường hàng xóm lẻ mề thường thường la cà qua chơi, rất có cảm giác thân thiết.

Quách mẹ đúng kiểu phụ nữ truyền thống, gần gũi lời xỏ, cả đời chưa từng đọc sách, bình thường giúp chồng chăm sóc vườn trái cây, cần kiệm giản dị, mới gặp mặt, bà đã thân thiện lại ân cần chiều đãi, hoàn toàn không coi cô là người ngoài, Tào Phẩm Tiệp ngay từ cái nhìn đầu tiên đã quyết định thích bà.

Đương nhiên, càng thích đồ ăn bà nấu.

Đúng rồi, cô quên bổ sung, Quách gia có sáu con, sinh nhiều không thua Quan gia, trong đó ba người đã kết hôn, vừa gặp bọn họ chính là con lớn Quách gia.

Mà quan trọng là --

“Đây, xong rồi, chúng ta ba thiếu một.”

Ăn cơm no, trà còn chưa có uống được hai ngụm, bàn mặt chược đã được bày ra, xác định vị trí, giấy bài đầy đủ, sắp vào trận thì nhìn cô sững sờ.

“Này, đây là đánh bạc! Căn cứ --”

Quan Tử Tề hoàn toàn sờ hết suy nghĩ trong đầu cô, không đợi cô nói xong đã ngắt lời: “Cái này gọi là tiểu đồ di tình (*đánh cuộc chơi cho vui*), em bớt nói luật dân sự, luật hình sự đi.” Dù chưa, lại lên giọng luật pháp toàn thư!

“Ha ha! Chúng ta luôn trao đổi tình cảm kiểu này. Mau mau mau, Phẩm Tiệp, chờ mỗi mình em.”

“Em.....” Há mồm, ngậm miệng vài giây. “Nhưng, em không biết chơi mặt chược.....”

“Học rồi sẽ biết.” Quan Tử Tề xen vào, cứ thế kéo cô ngồi xuống, gợn gàng xào bài, chia bài..... “Xem anh đánh, anh dạy một lần, học không xong đừng trách anh cười em náo heo.”

Quốc tủy đó! Niên đại nào rồi còn có người không chơi mặt chược, uống phí cô đi qua hai mươi chín năm cuộc đời.

Sự thật chứng minh, cái đầu cô không chỉ biết đọc sách, năng lực học tập chuyện khác cũng rất mạnh, mới nhìn vài ván. cô đã có thể như cá gặp nước, một mình đảm đương một phía, còn liên tục tìm tòi, mặc anh ở một bên chắc chắn thở dài. “Anh quá coi thường em, có hứng thú cùng anh hùn vốn mở sòng bạc không?”

“Thắng rồi, anh, rút xa một chút.” Cô còn ngại anh vương chân vương tay.

“Được rồi, chúc khách quan tài nguyên quảng tiến (= *tiền vô như nước*).” Anh thông thả ra phòng khách, chiều theo lời mời nhiệt tình từ Quách gia gia, hạ bàn cờ vua, pha trà rồi ngồi xuống.

“Ông nội, hay chúng ta cũng chơi một lúc?” Đám phụ nữ sát hại chiến trường, người nhìn dù có hiền lành cũng ngứa!

“Nếu con thua, tìm vợ về đây rồi kết hôn cho ông, ông muốn ôm cháu.”

“Cháu nhiều như vậy, còn sợ ôm không hết!”

Âm thanh nói chuyện mơ hồ truyền đến, chị cả xóc bài mỉm cười nói: “Đôi bạn già trẻ này cảm tình rất được, nhiều cháu như vậy, người ông ấy thương nhất lại là con nuôi bà chị đưa về -- Bạch I Bản.”

“Đứa nhỏ như A Tề hiếm có ghê, biết săn sóc lại kiên nhẫn. Mấy năm nay trí nhớ ông càng lúc càng kém, luôn lặp lại mấy câu mới vừa nói trước đó không lâu, A Tề cũng không phiền – A, tôi ăn một con!”

Chị ba tiếp lời: “Ông tuổi đã cao, trong lòng cô độc, muốn có người nói chuyện, nghe nó nói chuyện thì biết, tâm tư A Tề tinh tế hơn so với bất cứ ai. Đàn ông tốt như nó, ai gả cho nó sẽ rất hạnh phúc..... Đợi chút, tôi được rồi!”

“Đúng đó. Phẩm Tiệp, nhìn chuẩn mực tiêu, cảm giác đúng, xuống tay thật sớm, để cho người ta nhanh chân đến trước, đến lúc đó coi chừng em phải khóc không ra nước mắt.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Chị thấy A Tề có ý với em, em thì sao? Có dự tính gì không?”

Lẻ mề một người một câu, rõ ràng là muốn vu oan giá họa.

“Hồi này.....” Tào Phẩm Tiệp vẻ mặt vô tội. “Em không cẩn thận hồ bài, trang ngũ, môn thanh, tự mạc, đại tam nguyên*, mấy lá rồi?” (**những lá trong*

bài mạt chược)

“.....”

Trên đường về, Tào Phẩm Tiệp xấu hổ không nói, đầu cách nào cũng không nâng lên nổi.

“Một nhà thua sạch, Tào đại luật sư, em tài quá!” Mãnh liệt hoài nghi cô phần trư ăn lão hồ. Quan Tử Tề vừa lái xe vừa cười. Từ lúc rời khỏi Quách gia đến giờ, anh cứ cười suốt.

May mà chỉ là giải trí, tiền đặt ít, bằng không Quách gia lúc này thật đến mức người người thua đến phải cầm quân!

“Đừng nói nữa!” Chôn mặt trên lưng anh, nhục nhã than nhẹ.

Nào có người làm khách mà lại xuống tay độc ác như vậy, cả nhà người ta già trẻ lớn bé, giết đến máu chảy thành sông, không chừa manh giáp? Cô thật mất mặt quá đi!

Mặc dù khi về, người ta không ngại, còn nhiệt tình nhét vào tay một túi hoa quả lớn, muốn Quan Tử Tề lần tới rảnh rỗi dẫn cô đến chơi.

“Em cũng không ngờ lại như thế.....” Thiên ý nan vì *(ý trời khó tránh)* thôi!

Quả thật là vậy.

Anh hạ bàn cờ vua, vòng trở về quan sát cuộc chiến mạt chược đang gay cấn, vừa nhìn vào đã phải há hốc mồm.

Cô thường ở tình thế nhìn như không thấy những lúc người nhà sủng, nhưng tới cuối tự lằn mò, tưởng như không hề bài không xong, mà ngay cả những ván ở trạng thái đáy biển mò kim, ngàn cân treo sợi tóc cũng lật ngược tình thế, quả là kỳ lạ!

Người mới chơi, quả nhiên vận may sẽ đặc biệt tốt, luận điểm này lại được nghiệm chứng trên người cô.

“Nếu không phải rất hiểu em, anh sẽ nghi ngờ em vượt ông trời.” Ít quan sát bài người ta, lại tùy tiện nghe tùy tiện hồ, trừ khi có vận may, anh thật sự không biết còn có thể nói gì.

“Này, anh sĩ nhục em!” Cô là loại người này sao?

Đắm vào vai anh một cái, hỏi lại: “Vây còn anh? Thắng hay thua?” Thua là phải lấy vợ, sinh con.

Anh lặng im. “Dù thua cũng không cưới em, quân nhiều quá đó!”

Ai thêm! Cô thích quân sao?

Đi chơi cả một ngày, cô hơi mệt mỏi, đấu đá với anh vài câu, dựa vào lưng anh nhắm mắt nghỉ.

Quan Tử Tề nhận ra cô im lặng, kéo tay cô đặt lên lưng, cô theo thể vòng tay ôm anh, dọc đường đi không nói gì nữa.

Không biết từ bao giờ, cô đã hình thành thói quen ngồi ở ghế sau, ôm eo anh, cùng anh tận hưởng cảm giác đón gió chạy băng băng trên đường. Lâu dần, trong xe anh có thêm một chiếc áo gió mũ bảo hiểm của nữ.

Chiếc mô tô cỡ lớn này dàn máy vô cùng tốt, so với ô tô của cô chắc chắn chiếm thượng phong. A Quốc nói, tư thế anh cả điều khiển xe rất tuần tú, nhưng người đàn ông này không chịu cho cô thấy, khi chở cô đi, tốc độ xe mãi mãi theo quy củ, chưa bao giờ vượt quá bảy mươi, A Quốc biết còn thấy đã kích hơn, không thể nhận ra “tốc độ rùa bò” như thế có thể xuất hiện trên người anh cả anh mình thần võ của nó.

Cô cho rằng, là bởi vì phía sau có cô, anh sẽ không lấy mạo hiểm với thân thể và an toàn của cô, nên tự tin và kỹ thuật đều sẽ không còn.

Cô không phủ nhận Tiểu Cố, A Quốc thậm chí là người nhà Quách gia không sai, tính tình anh buông thả, nhưng so với bất kỳ ai đều có tâm tư tính tế hơn.

Anh cả Quách gia nói, duyên phận để Tử Tề và bọn họ quen biết, là thời kì phản nghịch ở trung học, anh cùng với anh thứ ba và thứ năm Quách gia, bọn họ từng đánh nhau, hai bên từng rất khó chịu, không thể chơi cùng.

Nhưng điều ngoài ý muốn là, khi anh thứ ba Quách gia gặp chuyện không may, đám huynh đệ ngày thường nói nghĩa khí đều khoanh tay đứng nhìn, người duy nhất giúp anh ta, chính là Quan Tử Tề bình thường không hợp nhất.

Mạng anh thứ ba là anh cứu về, người đàn ông này rất có nghĩa khí.

Quách mẹ cũng nói, đứa nhỏ này thoát nhìn rất khó đoán, thật ra anh có thói quen giấu tâm sự rất sâu, phải dụng tâm nhìn mới có thể biết.

Câu cá là thói quen anh có sau khi học đại học, mỗi khi phiền lòng hoặc gặp phải chuyện khó giải quyết, anh sẽ đến hồ, trong lúc trầm tư câu cá, cũng làm cho lòng bình tĩnh trở lại.

Anh để ý một người, sẽ không nói ngoài miệng, anh sẽ lấy tìm lấy gan, dùng hết sinh mạng yêu người đó, hi vọng ái ố của người đó anh sẽ tự mình gánh vác, toàn tâm toàn ý đối đãi, được anh yêu thương là hạnh phúc tuyệt vô cận hữu (*hiếm có*).

Bọn họ còn nói rất nhiều, rất nhiều, cô không hiểu người này có ma lực gì, làm cho mỗi người bên anh đều cam đoan cho anh?

Đêm đó, sắp ngã vào mộng đẹp, không biết tại sao, cô mơ mơ màng màng thốt ra một câu: “Quan Tử Tề, anh biết yêu không?”

“Vô nghĩa!” Anh hừ nhẹ.

Ý tứ là -- có?! “Anh yêu ai?”

Tay anh vận sức, kéo thân thể mềm mại vào lòng một cách dịu dàng, giọng nói lại có chút buồn bực. “Không liên quan đến em.”

Đúng vậy, không liên quan đến cô, giữa bọn họ là quan hệ bạn giường đơn thuần, không có tư cách nói tới tình yêu

Con buồn ngủ khiến cô đầu hàng, ở trong lòng anh điều chỉnh tư thế thật thoải mái, an ổn chìm vào mộng đẹp.

Đêm nay, cô ngủ rất say.

Cô phát hiện, Quan Tử Tề rất biết hưởng thụ, không lưu luyến quán đêm hoặc là ra vào nơi chơi bời trai gái, mà thích những môn giải trí nhàn nhã, dù là tĩnh hay động đều không làm khó được anh.

Anh khá hiểu cuộc sống, không như cô, trừ công việc vẫn là công việc, khiến cho cuộc sống vội vã bận rộn, nhìn anh thản nhiên thích ý, lại nhìn mình bản cùng trống rỗng, cô quả thực hơi ghen tị với anh.

Anh dường như rất hiểu cô, mỗi khi cô gặp áp lực, buổi tối ngủ không tốt, không thèm ăn, cảm xúc cũng trở nên bức bối, vì thế anh sẽ luôn giúp cô giải sầu, lời lòng thần kinh đang buộc chặt. Sau đó, đêm ấy cô ngủ rất ngon, hôm sau thoải mái đối mặt với những khiêu chiến mới.

Cảm giác sống cùng anh, so với trong tưởng tượng còn tốt hơn, tốt đến mức người ngoài liên tục hiểu lầm quan hệ giữa họ, nhưng cô bất cần, cũng lười giải thích, mặc bọn họ nghĩ thế nào, chỉ cần trong lòng hai người đều biết là được.

Có điều người ngoài không nghĩ như vậy.

Có một lần, cô vớt quần áo vào máy giặt, đang kiểm tra vật dụng trong túi áo anh thì thấy một lá thư ngắn.

“Phẩm Tiệp thân yêu.....” Mới nhìn vào câu thứ nhất, cô đã bật cười ra tiếng. Câu này rõ ràng được sao chép nhiều đến thành rừng!

“Em biết không? Mấy ngày nay không gặp em, anh hoang mang lo sợ muốn tự sát. Anh muốn dùng mỳ sợi thắt cổ, dùng đậu hũ đập đầu, dùng cô ca làm thuốc độc, dùng dù để nhảy lầu.....”

Ai vậy trời? Đùa giỡn ác à?

“Em, chân em nhất định rất đau nhức phải không? Bởi vì em ở trong đầu anh chạy cả một ngày!” Cô thề, câu này chắc chắn cô đã đọc được trên mạng!

“Đã nói với em bao nhiêu lần, buổi tối phải để ý, đừng ra ngoài, em không nghe, xem đi, đêm qua lại chạy vào giấc mơ của anh, hại anh không muốn tỉnh giấc.....” Cô vừa đọc, vừa bị mấy lời tâm tình vợ vết trên mạng làm cho nổi hết da gà cười cũng không được, cho đến khi cái tên ở góc kí tên đập vào mắt.

Từ Tề?!

Anh đột nhiên lương tâm mọc răng sao? Bày trò với cô như thế?

Một chút cũng không tin tưởng người đàn ông cái miệng so với Huyết Tích Tử còn giết người vô hình độc địa hơn có thể viết ra mấy cái này.

Cầm hỏi anh, anh đọc, vẽ mặt hiện lên một tia quần bách, mặt hơi đỏ lên. “A Quốc và Tiểu Cố, hai thằng ngốc!”

Bắt buộc anh giải thích không thành, dám sử dụng loại ám chiêu này, giả tên anh viết thư tình cho Tào Phẩm Tiệp, khả năng viết lách kém đến không còn gì để nói.

Anh đã cảnh cáo vô số lần, đừng vụng trộm dấu trong quần áo anh mấy thứ đồ chó má gì đó, nhưng nhìn tình hình hẳn là vô ích.

Thấy rõ ý đồ mấy người hiểu chuyện nhiệt tâm tác hợp cho bọn họ, cô lại mong chờ không dứt mỗi khi tìm thư trên quần áo anh, đọc mấy lá thư tình này để thư giãn cả thể xác và tinh thần, mỗi ngày được bỏ ra cười.

Những ngày như vậy, bằng lương tâm mà nói, thật không tệ, cô có thể toàn tâm làm việc, không có tình cảm, sẽ không phải băn khoăn văng vẳng về bạc bẽo, mỗi người đều có cuộc sống của mình, khi cô đọc, lại quay đầu an ủi lẫn nhau.

Cô luôn luôn cho rằng, những ngày trôi qua như thế sẽ cứ thế yên lặng trôi qua, tuy rằng miệng anh không nghe lời, có khi còn sắc bén hơn so với luật sư như cô, thường khiến cho cô cơ hồ thất khiếu chảy máu, nhưng sự chăm sóc của anh hiện ra khắp nơi, mỗi một sẽ luôn có một đôi tay giờ ra cho cô dựa vào, để cô cảm giác có người đứng sau không tiếng động bảo vệ mình, như dòng nước róc rách, ầm ập.

Nếu không phải đã xảy ra một chuyện.

Nếu không phải vì chuyện đó, cô chưa từng nghĩ tới việc mình sẽ kết thúc với anh.....

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Để Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Động Tình

Quan Tử Tề có tâm sự.

Người bên gối tỏ ra kỳ lạ mấy ngày, cuối cùng cô phát hiện.

Cái miệng anh, không phải rảnh rang thì khinh bỉ nhạo báng cô, bây giờ lại đắm chiều nhìn cô, như đang chờ đợi cái gì, có khi cả đêm không nói một câu.

“Này, anh làm sao vậy?” Tò mò giết chết mèo, mặc cho ai, bị dùng loại ánh mắt muốn nói lại thôi nhìn nhìn mấy ngày, đều sẽ nhìn không được mà muốn tìm hiểu nguyên nhân.

“.....” Há mồm, lại dứt khoát nhếch lên. “Không có việc gì.”

Như vậy mà nói không có việc gì?

Cô lẩn đến cạnh anh, đoán mò: “Anh muốn bỏ trốn phải không?” Ờ một cái tỏ vẻ đã hiểu, cô cũng không phải người nhỏ mọn.

Quan Tử Tề trừng cô một cái. “Em mới là người muốn bỏ trốn.”

Nếu không phải muốn quay đầu bỏ trốn, có gì mà khó mở miệng?

“Vậy là chuyện gì? Có phải đàn ông không đó, còn bày đặt mặc cỡ ngại ngần!” Giống như mấy cô gái dậy thì.

Anh tức giận cốc cô một cái: “Anh có phải đàn ông hay không, người nào thường xuyên đói khát khó nhịn rõ ràng nhất!”

Thấy cô tỏ vẻ đêm nay nhất quyết cùng anh phân cao thấp, anh thở dài, hỏi: “Gần đây có phải em tiếp nhận một vụ kiện về quyền sở hữu một mảnh đất?”

“Gi? Sao anh biết?” Tuần trước mới nhận, còn chưa kịp tìm hiểu tài liệu, tin tức của anh cũng quá nhanh đi.

Quả nhiên! Anh xoa trán, xoay người nghiêm túc hỏi: “Em có thể chuyển cho người khác không?”

“Không thể.” Ngoài vấn đề tiền bạc, còn là áp lực tình người, quan hệ trong đó rất phức tạp, cô không định giải thích với anh.

“Nếu anh muốn thì sao?” Hai tay đặt trên vai cô, vẻ mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có. “Coi như anh xin em?”

Từ lúc quen biết đến nay, anh chưa từng mở miệng yêu cầu cô cái gì, đây là lần đầu tiên.

“Không được đâu.” Quái, bọn họ chưa từng can thiệp vào công việc của nhau, hôm nay đột nhiên ý kiến nhiều như vậy?

Anh khép mắt, thở ra một hơi, lại trợn mắt nhìn cô. “Em thậm chí không hỏi anh vì sao.”

Là khác biệt giữa có tâm và vô tâm sao? Bởi vì không để ý, thậm chí ngay cả lo lắng cũng không có, không để tâm đến suy nghĩ trong anh, cũng không

để tâm đến cảm xúc của anh.

Cô rất thực tế. “Không thể nào đồng ý, hỏi có ích lợi gì?” Cũng không phải có ý định đùa giỡn.

Nhưng, anh vẫn nói -- “Đó là đất của Quách gia.”

“Gì?” Là..... Thế sao? Cô chưa tìm hiểu kỹ càng vị trí mảnh đất đó.

“Không sai, là Quách gia mà anh và em quen biết.” Nắm tay cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tấm lưng mềm mại của cô, đây là nơi anh hay có những động tác nhỏ vô cùng thân thiết. “Miếng đất đó là tài sản trên danh nghĩa của Quách gia, vài năm gần đây tinh thần bạn anh khi tốt khi xấu, có lẽ là bởi vì chuyện này, bản thân mình lo lắng ký cái gì cũng không rõ, mới có thể dẫn đến tranh giành quyền sở hữu mảnh đất đó.”

“Nếu họ sớm biết sẽ có chuyện này, trước đây nên dừng tâm chút ít, đến toà án, xin tuyên bố vô hiệu hoá quyền sở hữu tài sản của người ta.”

“Chẳng phải người nào cũng hiểu biết pháp luật, đâu có ai dự đoán mọi việc sẽ đến nước đó?”

“Anh trước đó..... Cũng không biết?”

“Bây giờ em đã biết. Phẩm Tiệp, anh không nói em làm gì, nhưng ít nhất, chuyện này em đừng xen vào, có thể chứ?”

“Anh thực tế một chút được không? Em không nhận thì thế nào đây? Chữ ký trên sổ đều là hợp pháp, cho dù không phải em thì cũng là người khác, lần kiện này Quách gia nhất định thua.” Vậy cần gì phải khó xử cô?

Anh nhú mày, không thích cô dùng giọng điệu lạnh lùng như thế nói chuyện.

Anh và Quách gia giao tình rất sâu, mà cô là người đàn bà của anh, cho dù Quách gia cuối cùng mất đi mảnh đất đó, anh cũng không muốn mất trong tay cô, bằng không sau này, cô làm thế nào đối mặt với già trẻ Quách gia?

Nhưng cô lại tuyệt không biết tâm tư của anh, nếu cô còn có một chút để ý, cô sẽ không đến mức hoàn toàn không chú ý đến cảm nhận của người nằm bên cô.

“Em há miệng đóng miệng chỉ nói pháp luật, thế tình người thì sao? Người ta đối với em thế nào, trong lòng em không phải không biết, thân thiết hiếu khách như người một nhà, em chỉ lo giải quyết việc chung, không biết rằng chuyện giữa đường đó làm bọn họ bị đưa ra toà, bóc lột những thứ duy nhất bọn họ có, hạnh phúc nho nhỏ của bọn họ, đây là pháp luật? Đây là cái gọi là đạo lý cư xử của những phần tử trí thức như em?”

Bản năng nghề nghiệp nhiều năm khiến Tào Phẩm Tiệp đầu tiên đứng trước thực tế, bình tĩnh phân tích tình thế trước mắt, không ý tứ gì khác, lại bị câu nói ám chỉ cô vô tình làm cho nóng bùng.

“Em học pháp luật, bất kỳ việc gì cũng phải lấy pháp luật làm căn cứ, có gì không đúng? Anh dựa vào đâu mà lên giọng chỉ trích em?” Cô nhảy dựng lên, hét lại anh.

Cô thật sự tức giận, giận anh dùng khẩu khí như thế nói chuyện với cô.....

“Đúng, em học pháp luật, nhưng pháp luật bảo đảm có được bao nhiêu người tốt, em rõ hơn ai hết, pháp luật bảo đảm, em mãi mãi là người chỉ biết có pháp luật.”

Cô hé miệng muốn giải thích, lại vì câu tiếp theo của anh chèn gắt gao. “Chuyện Quách gia trước mắt cũng vậy!”

“Anh không phủ nhận pháp luật cần phải có, nhưng bọn em làm luật sư, vì muốn thắng kiện, thường không từ thủ đoạn, có bao nhiêu người để tâm đến sự thật? Đề ý đến chết sống của người ngoài? Có lẽ ngay cả chính em cũng không nhận ra, ở hoàn cảnh như vậy, dần dần mất đi cá tính đàng hoàng vốn có, trở nên lạnh lùng vô tình, không nói thị phi, đó là điều em muốn sao?”

Câu câu chữ chữ, một châm rĩ máu, cô á khẩu không trả lời được, không thể phản bác, đơn giản điều anh nói là điều cô chưa bao giờ đối mặt.

Còn nhớ rõ, lúc trước lập chí làm luật sư, cô hào hứng thế nào khi nói muốn lấy lại công bằng cho những người chịu oan ức, chứng minh pháp luật là thiêng liêng, bao lâu nay, cô thành người như anh nói, mọi chuyện đều lấy “đương sự” làm xuất phát và kết thúc, nhiệm vụ duy nhất là theo ủy thác của người ta thắng được quan tòa, cuối cùng, mơ hồ giữa thị phi, cô trở nên thực tế, trở nên lạnh lùng, coi trọng hiệu quả và lợi ích.....

Bị anh thẳng thừng vạch trần, cô chật vật không chịu nổi, theo bản năng thẹn quá thành giận che giấu. “Đó là công việc của em, anh cho anh là ai, dựa vào cái gì mà can thiệp!”

Anh cho anh là ai? Ừ, đúng thế, anh cho anh là ai là ai vậy? Có phải anh cho rằng mình quá quan trọng, cho rằng đối với cô anh vẫn có chút ý nghĩa, cho rằng cô sẽ để ý đến cảm nhận của anh.....

Sẽ không, cho tới bây giờ đều không.

Anh với cô mà nói, cùng lắm là một người bầu bạn khi tịch mịch, còn không quan trọng bằng một phần công việc.

“Đúng, anh chẳng là gì, là anh tự mình đa tình, anh nghĩ ít nhất em sẽ suy nghĩ cho anh. Nhưng em không có, trong lòng em trừ công việc, trừ danh lợi, còn cái gì? Ngay cả tình nghĩa cơ bản nhất giữa người với người cũng đã rơi mất.....” Anh nặng nề phun một hơi. “Tào Phẩm Tiếp, coi như anh sai, em có thể tiếp tục ôm kiêu ngạo, em rất giỏi, thành tựu công việc em còn cả đời, không phải để ý tới anh, người qua đường Giáp không quan trọng!” Lạnh lùng nhìn cô một cái, anh quay người đứng dậy, không khống chế được lực chân đá vào cánh cửa làm cô chấn động.

Cô ngã ngồi trên sofa. Lần này, anh thực sự tức giận, không phải như đầu võ mồm lúc bình thường, mà là thật sự cãi nhau, quen biết tới nay, cô và anh chưa từng cãi nhau vì bất đồng ý kiến nghiêm trọng như thế.

Anh đi, đồng thời cũng mang đi âm áp và âm thanh trong phòng, cô vòng tay ôm lấy mình, biết đêm nay sẽ không có ai dùng cánh tay che chở ôm cô đi vào giấc ngủ.

Anh đã mấy ngày không tới.

Phát hiện bản thân theo bản năng dòi mắt nhìn ra cửa, cô ảo não khép tạp chí.

Cô không đợi anh, cũng không chờ mong cái gì, chắc chắn là không!

Cổ thuyết phục mình, mở tivi để không gian cô quanh có tiếng động.

Nhưng trong tai, cái gì cũng không nghe, mỗi khi nghe tiếng chìa khóa đánh cách, trái tim lại lơ lửng, đợi đến lúc nhận ra là âm thanh đến từ cách vách, mới phát hiện cô đã ngừng hô hấp.

Cô lại nhớ tới tình trạng làm gì cũng lơ đãng gần đây càng lúc càng nghiêm trọng.

Không thể chịu nổi cả đêm cứ hồi hộp lo lắng, cô phiền muộn tắt tivi, dứt khoát lên giường ngủ sớm.

Không đến thì không đến, ai thèm, một mình cô cũng đâu có sao, đỡ phải lúc nào cũng bị anh chọc điên.

Nằm trên giường, làm cách nào cũng thể đi vào giấc ngủ, giường quá lớn, chần rất lạnh, lẩn qua lẩn lại không có một góc phù hợp để ngủ yên, bởi vì thứ phù hợp nhất đêm nay không ở trên chiếc giường này.

Trước kia cô xoay người, sẽ vùi vào lòng anh, để không cảm thấy cái giường này quá lớn, bây giờ thiếu cái kẻ ác liệt cùng cô giành chần, đồng thời sẽ chia sẻ hơi ấm với cô, cổ ngủ thế nào cũng không ngủ được.

Cô mở mắt, nhìn vị trí trống không bên gối, rất không tình nguyện thừa nhận! Không có anh bên cạnh, cô quả thật cảm thấy không biết theo ai.

Đều tại anh, đương không phải gây gổ cái gì!

Cô không sai, đó là công việc cô phải làm, thân là luật sư, có người ủy thác, cô phải làm sao để không phụ sự nhờ vả của người ta, cố gắng sắm vai tốt vai diễn của bản thân, cũng như anh mỗi khi sửa chữa cho mỗi một chiếc xe, anh không nhìn vào đó mà phân xét, khó chịu là phóng xe âm ỉ chạy ra ngoài, ném lại một câu tôi không thèm kiếm tiền của cô sao?

Tương tự, trước đây cô từng nói, đây là thanh danh của cô, nguyên tắc của cô, vì sao anh không thể thông cảm? Còn cố tình gây sự làm cô khó xử.....

Nhưng, thật là anh cố tình gây sự sao?

Bạn em làm luật sư, chỉ cầu thắng được quan tòa, sẽ không từ thủ đoạn, có bao nhiêu người để tâm vào sự thật? Để tâm vào chết sống của người ngoài?

Câu nói của anh lại hiện lên trong óc.

Cô không để ý người ngoài chết sống sao? Trên toà, nhiệm vụ duy nhất là chỉ cần thắng kiện, có phải đến cuối cùng, chính cô cũng mặc kệ sự thật, tình nghĩa?

Có lẽ ngay cả bản thân em cũng không phát hiện, ở hoàn cảnh như vậy, dần dần mất đi cá tính dịu dàng vốn có, trở nên lạnh lùng vô tình, không nói thị phi, đó là điều em muốn sao?

Đó đúng là điều cô muốn sao?

Lẽ nào, vì hiệu quả và lợi ích, cô đã mất đi tâm hồn ban sơ vốn có? Một Tào Phẩm Tiếp hết sức chân thành, vì chính nghĩa?

Cô không trả lời được.

Cách một ngày, cô ngủ không đủ, đầu cháng váng, não lơ lửng vào phòng làm việc.

Ngồi trước bàn làm việc, gõ đầu mấy cái, nhin không được lại lần nữa nguyên rùa Quan Tử Tề chết tiệt.

Cô cần gì quan tâm đến cảm nhận của anh! Đã mấy tuổi rồi, còn làm loại chuyện không nghe lời liền bỏ đi mất tích, cả đời không qua lại với nhau, định uy hiếp ai chứ, ngây thơ!

Nhưng chỉ cần nhớ đến hình ảnh anh trước khi đi, ánh mắt lạnh lùng và đau lòng, cô đã cảm thấy phiền muộn đến muốn giết người.

Rốt cuộc trong lòng anh nghĩ cái gì, chỉ là cự tuyệt yêu cầu của anh thôi, cần nghiêm trọng như vậy ư? Vì sao anh lại phải bày ra vẻ mặt rất thất vọng rất nản lòng về cô.....

“Em vẫn ổn chứ? Nghe trợ lý nói em đau đầu, anh có thuốc giảm đau, muốn uống không?” Quan Tử Đan gõ gõ cánh cửa mở sẵn, đứng ở ngoài quan sát cô.

“Đi đi, bây giờ tôi không muốn nói chuyện với họ Quan.”

“Phải không?” Họ Quan nào? Rất rõ ràng, lúc này người cô nhắm vào không phải anh ta, lại càng không phải là oán hận sau khi chia tay, « hung thủ » là một người khác.

Còn có thể có họ Quan nào?

Quan Tử Đan nhếch môi, tựa hồ khá vui khi thấy đáng về cô buồn bực vì người nào đó.

“Anh thật có lương tâm, Quan tiên sinh.” Cô trào phúng. Hiển nhiên là hậm hực vì bản thân mang đến không ít rắc rối cho anh ta!

Quan Tử Đan đặt thuốc trên bàn cô, lại rót cho cô một ly nước ấm. “Em có đối tượng phải không?” Đáp lại ánh mắt kinh ngạc của cô, anh ta cười cười bỏ sung: “Bởi vì nhìn em lúc này, quả thực là gương mặt vì tình mà đau khổ.”

Có cặp đôi nào mà như vậy hay không? Chia tay, còn có thể tâm bình khí hòa (*an ổn*) bàn luận về tình cảm của bạn gái cũ, bọn họ nhất định là một couple đặc biệt nhất thiên hạ, kết giao đã chẳng nhiều nhiệt tình, chia tay cũng không có cảm xúc oán trời hận đất, bình thân là bạn bè nhiều năm, có khi cô cũng thấy lạ sao bọn họ có thể lý trí như thế?

“Khụ, khụ khụ!” Cô nuốt hai ngụm nước đang sặc, đặt viên thuốc sắp uống xuống. “Anh nói bấy cái gì đó?”

Chỗ nào của cô thoát nhìn giống như đang vì tình mà đau khổ? Tình từ đâu đến làm cho cô đau khổ? Vớ vẩn! Anh ta nên đi kiểm tra thị lực!

“Không có sao?” Xem ra, cô còn chưa rõ ràng ảnh hưởng và tầm quan trọng của Tử Tề.

“Đương nhiên không có!” Không ngừng phủ nhận, rồi kè dao ngược. “Quan tâm đến vấn đề tình cảm của tôi, thế nào? Hối hận? Muốn xin tôi quay đầu?”

Trước mặt Tử Tề, cũng thẳng thắn như thế, không suy nghĩ đến cảm nhận của người kia sao?

Có lẽ là vô tâm, nhưng loại phương thức vô tâm khiến người ta thương tổn này, mới khiến người ta thương tổn nhất. Anh ta lo lắng, tính tình cao ngạo như cô, cuối cùng sẽ làm ra việc ngốc hại người hại mình.....

Anh ta đắm chiều, nhìn chăm chăm vào cô thật sâu rồi nói: “Có một số việc nên có chừng có mực, nếu em vì không cam lòng, đừng kéo người không liên quan vào cuộc.”

Đề Tử Tề gánh vác nỗi oán hận của cô với anh ta, đó không phải điều anh ta muốn, và lại, rõ ràng cô có để ý Tử Tề, lại khôn chết trong nỗi oán hận với anh ta, không nhìn rõ trái tim mình, càng không phải là kết quả anh ta muốn.

Người cô cứng lại. “Anh có ý gì?”

“Em tự mình biết là được.” Anh ta xoay người, trước khi đóng cửa để lại một câu cuối: “Em là người thông minh, tốt nhất đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận.”

Đây..... Là cảnh cáo? Anh ta, biết chuyện cô và Quan Tử Tề?

Cô ngồi yên trên ghế, cảm giác đầu càng đau.....

Một người, có thể làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn? Không nên hỏi, cứ nhìn hành vi của cô sẽ biết.

Đến lúc mọi chuyện diễn biến tới cục diện không thể vấn hồi, cô còn không dám tin, cô thực sự làm như vậy!

Một luật sư nên vì quyền lợi của người uỷ thác, lại làm chuyện hoàn toàn không phù hợp với thân phận.

Cô đến Quách gia một chuyến, tìm hiểu thật kỹ mọi chuyện.

Cho dù đang ở thân phận đối địch, gặp mặt, trên dưới Quách gia vẫn không ai sầm mặt nhìn cô, thân thiết như trước, hiếu khách như trước, cười cười thông cảm cho nỗi khó xử và công việc của cô.

Cô đột nhiên có chút hiểu được sự tức giận của Quan Từ Tề, một gia đình đơn thuần thiện lương, làm sao cô có thể làm ra những chuyện tổn thương bọn họ?

Bọn họ nói, có một công ty từng tiếp xúc với họ, muốn quy hoạch mảnh đất đó thành khu trò chơi, nhưng vườn trái cây này là sản nghiệp tổ tiên, không thể bán, không nghĩ tới sẽ diễn biến thành như vậy.

Lợi ích buôn bán, cô có thể lý giải, thù đoạn ti bỉ, cô cũng sớm nhìn quen lắm rồi, hôm nay, vì sao lại mạo hiểm với tiền đồ của mình, làm ra những việc trái với hành vi đạo đức nghề nghiệp?

Sự chuyên nghiệp của cô vô dụng với quyền lợi của đương sự đang nhờ cậy cô, lại xuất hiện trong những tài liệu về quyền sở hữu bất động sản, cô cố tìm ra lỗ hổng, sau một hồi điều chỉnh, phần thắng thuộc về quan tòa bên kia, sau khi đã được cô gợi ý vô số. Vì thế, cô thua kiện.....

Danh dự có được sau những thành công trong nhiều năm, trong lần ra quân này hoàn toàn mất sạch.

Cô nghĩ, cô nhất định là điên rồi.

Chỉ vì bóng lưng một người đàn ông lạnh lùng bị thương, xoay người rồi đi sao? Hay lương tri không cho phép cô làm ra chuyện có lỗi với những con người đó? Hay bởi vì trong tiềm thức, cô sợ nếu cô còn khư khư cố chấp, sẽ hoàn toàn mất anh.....

Đúng là cô sợ hãi!

Từ lúc nào, trong cảm nhận, anh trở nên quan trọng như thế?

Làm sao có thể? Cô không thể để ý, cũng không nên đi để ý, giữa bọn họ, làm sao có thể tồn tại tình yêu? Điều này rất vô lý..... Cô ngừng lại, hồi hộp không dám nghĩ thêm.

Trong xưởng sửa xe, áp suất xuống rất thấp.

A Quốc và Tiểu Cố Tương khá biết cách nhìn sắc mặt đoán tâm trạng, cho nên gần đây ngoan ngoãn như mèo, thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám trêu ghẹo vào ông anh cả.

“Cậu nói xem, anh cả xảy ra chuyện gì? Mấy ngày liền không đi tìm Tào tử, không như trước kia, rảnh có một chút cũng chạy đến đó tìm chị ấy quần quít.” Góc xó, hai cái đầu ghé vào nhau khe khẽ hỏi.

“Có phải là -- chuyện phòng the không phối hợp không nhỉ?” Tiểu Cố vuốt cằm trầm tư.

“Ồ, có khả năng.” Khó có khi A Quốc không nói một câu đồng ý ngay, làm Tiểu Cố đang chờ nắm đấm lại « thụ sủng nhược kinh » (được yêu mà lo sợ).

“Cậu cũng cảm thấy như vậy? Tôi đã nói, trước kia trên người anh cả ba ngày hai ba loại dầu tây, gần đây một quả cũng không có, tám phần là không gieo, thu hoạch không tốt --”

“Hai đứa chúng mày đủ chưa!” Thật sự là không nghe nổi, nói thầm cũng không biết hạ giọng, tám phần âm lượng đủ khiến cả con phố đều nghe rành mạch.

Quan Từ Tề cời quần áo dính dầu mỡ, quăng bao tay lên bàn trà nhỏ, đang muốn rửa sạch hai tay, ánh mắt lơ đãng bị hấp dẫn bởi tờ báo đặt trên đó, anh chớp lấy đọc lướt.

“Gi? Kim bài luật sư trùng tên xuống ngựa, lơ đãng mất Kinh Châu?” Nhớ ra tiêu đề, ai đó đọc nhanh như gió. “Là nói Tào tử ư? Làm sao có thể? Chị ấy nhiều kinh nghiệm lắm mà, loại case này với chị ấy mà nói là nắm chắc phần thắng..... Ôi trời, anh cả, nhất định là anh giận dữ, hại người ta bị thương muốn chết, không còn tâm trạng làm việc.”

Quan Từ Tề không hé răng, vẻ mặt phức tạp.

Tiểu Cố nói không sai, xem năng lực, vụ án này cô không thể nào thua kiện, trừ phi.....

Lao ra ngoài mua mấy tờ báo khác, lật từng tờ, trong đó có vài tờ đánh giá, cho rằng cô có ý thua.....

Vội rút di động ấn số, cô không bắt máy. Anh cúp điện, gọi cho Quan Từ Đàn.

Quan Từ Đàn khá ngoài ý muốn, anh ta không hiểu vì sao, hơn nữa nói với anh, chuyện này ảnh hưởng không nhỏ.

Theo như Tiểu Cổ nói, bọn họ nghĩ như vậy, người ngoài đương nhiên cũng vậy, hơn nữa có người chỉ ra, cô từng lên lút tiếp xúc với những người trong án kiện này, và nhìn vào biểu hiện khác thường của cô, khiến cho những người dễ tâm tha hồ có không gian mà liên tưởng gán ghép.

Tuy không có chứng cứ rõ ràng có thể chứng minh cô nhận hối lộ của bên kia, làm ra chuyện trái với phẩm hạnh nghề nghiệp, nhưng dù chỉ là tin vệt, đối với cô cũng đủ sát thương.

Làm luật sư, điều là quan trọng nhất là thanh danh và sự tin tưởng của người ủy thác, bây giờ thế này, sau này ai còn dám tin cô? Kiếp sống luật sư của cô xem như bị hủy!

Quan Từ Tề không thể giải thích, khi anh nghe điều đó, tư vị trong lòng ra sao.

Bởi vì anh rất rõ ràng thanh danh luật sư quan trọng thế nào, cho nên anh chưa từng nghĩ đến chuyện muốn cô giúp đỡ, chỉ mong đừng nhận lời bên kia là được, chỉ sợ cô bởi vậy mà tự tìm vất vả. Nhưng, cô đã giúp, dùng phương thức của cô để giúp, bồi thường bằng danh vọng nhiều năm khổ tâm mới có.....

“Đồ ngốc!” Anh mắng không ngớt, ngắt điện thoại, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới chỗ cô ở.

Anh hoàn toàn không dự đoán được cô sẽ làm như vậy, đồ ngốc.....

Người ngoài không hiểu, nhưng anh rất hiểu, có lẽ lương tri là yếu tố ngoài, nhưng, cô làm điều đó, nguyên nhân sâu xa..... Là vì anh.

Không chỉ bởi vì kia gia đình chất phác thiện lương kia, mà còn vì tình cảm giữa anh và Quách gia, và bởi vì..... Cô là người đàn bà của anh.

Cho nên cô làm chuyện anh muốn làm, thành toàn tâm nguyện của anh – trả bằng thành tựu nhiều năm của cô.

Cho tới giờ, cô không phải là người phụ nữ không tìm, những gì anh trả giá, cô đều cảm nhận được.

Đến cửa, anh không nói hai lời, ôm lấy cô thật chặt, không nhìn mặt cô lộ ra nỗi kinh ngạc, cánh tay choàng đủ để tước đoạt hô hấp của cả hai người.

Dán sát tai cô, cơ hồ không thể nghe ra tiếng, rất khề, rất nhẹ, nói ra lời trong lòng chôn giấu đã lâu --

“Anh yêu em”

Một câu, khiến cô choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Đề Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Khác Nhau

Cô sợ hãi!

Làm sao có thể? Anh làm sao có thể thực sự nói câu đó?

Tuy rằng giọng nhẹ đến mức không thể nghe thấy, nếu không để ý sẽ biến mất trong không khí, nhưng cô chắc chắn mình thực sự đã nghe.

Cô hồi hộp, hoảng loạn không biết trả lời thế nào, hoàn toàn mất đi sự nhanh nhẹn hay có.

Miệng người này bình thường không phải độc hơn hắc đỉnh hồng sao? Chưa bao giờ nói được lời hay với cô, người đàn ông như vậy, lại, lại..... Dùng giọng nói dịu dàng, câu nói đầu tiên, đã khiến trái tim bị dọa đến say!

Cô thà rằng anh tiếp tục dùng miệng lưỡi để tiện sỉ nhục cô, đó mới là Quan Từ Tề cô quen thuộc, chứ đừng dịu dàng đến thế, chỉ khiến người ta có cảm giác không có phúc mà nhận lãnh!

Lòng mất phương hướng, trong lúc nhất thời không thể phản ứng, đành phải làm bộ chưa nghe thấy, hoảng hốt đi vào.

“Cái đó..... Anh..... Đừng hiểu lầm..... Em không có..... Không phải như anh tưởng.....” Đại luật sư hùng biện không chịu thua ai, bây giờ lại lắp bắp không nói nên lời.

“Tưởng gì?” Anh buồn cười hỏi.

Cô đẩy anh ra, kích động giải thích: “Chuyện..... Quách, chuyện Quách gia..... Em không, không phải vì anh..... Là, là vì..... Lương tri..... Cho nên mới..... không liên quan gì đến anh hết.....”

Cô phải bằng mọi cách tẩy sạch quan hệ với anh!

“Cho nên ý em là, muốn anh đừng tự thổi mình to quá? Yên tâm, anh cực kỳ khiêm tốn.” Không phải lo lắng anh đắc ý vênh váo.

“.....” Cô còn có thể nói gì?

Bị bộ dáng cô ảo não, hoảng loạn trốn tránh chọc cười, Quan Tử Tề chiều chuộng mắng yêu: “Nhát gan.”

Không sao cả, cô không muốn đối mặt.

Một bước lại gần, gần thêm khoảng cách hai người, anh cúi người, nâng gương mặt xinh đẹp, hôn cô thật sâu.

Rất nhớ em.

Lúc này, anh không nói ra miệng, mà dùng yêu cầu cuồng nhiệt, thân thể thiêu đốt diễn đạt, kể ra nỗi bận tâm lo lắng chưa từng nói thành lời, và..... Tình yêu say đắm ẩn sâu trong tim.

Tào Phẩm Tiệp đang trốn anh.

Rất nhanh, Quan Tử Tề phát hiện ra điều đó.

Mất né tránh mắt anh, lộ vẻ cự tuyệt hành động thân thiết và tỏ ra không được tự nhiên, thời gian về nhà càng lúc càng trễ, nửa cố ý nửa vô tình kéo dài khoảng cách giữa hai người.....

Kể từ lúc xúc động thốt ra “Anh yêu em!”, cái gì cũng trở nên kỳ lạ.

Anh rất muốn tự thuyết phục mình, là anh đa tâm, cô không có ý đó, nhưng, dạo này ngay cả cùng ra ngoài cô cũng không chịu, nguyên nhân là sợ gặp người quen.

Anh đáng sợ đến mức không dám gặp người khác ư? Vì sao không dám để người ngoài biết quan hệ giữa bọn họ?

Anh không nói, cảm xúc cứ từng ngày chùng chát, không để cô nhận thấy, những hành động và suy nghĩ dù rất nhỏ của cô làm anh tổn thương đến bao nhiêu.

Thậm chí, có khi để anh chờ cả một đêm, càng lúc cô về càng trễ.

Hỏi cô đi đâu, cô nói cô rất bận.

Bận cái gì?

“Anh không phải bạn trai em, hỏi nhiều quá!”

Không phải..... Bạn trai?!

Như vậy, anh còn có thể nói gì?

Nói nhiều, làm cũng nhiều, lạnh nhạt, là thứ duy nhất cô đáp lại, trong lời nói, nửa thật nửa giả ám chỉ, giữa bọn họ không có quan hệ gì.

Như vậy, còn có thể là anh nghĩ nhiều quá sao?

Cho đến một ngày, chính mắt thấy một người đàn ông đưa cô về, ở dưới lầu thân mật hôn tạm biệt.

Trái tim như bị đâm, đau đớn, anh giật mình hiểu được ý đồ của cô.

Tuy rằng rất đau xót, nhưng anh thực sự đã hiểu, biết cô mấy ngày nay “bận” cái gì.

Bận phải nhận, bận trốn tránh, bận – phải tẩy sạch quan hệ với anh.

Cô luôn luôn không ngừng, không ngừng cường điệu, cô không yêu anh, giữa bọn họ không có tình yêu, anh cũng không nên yêu thương cô, anh sao còn có thể không hiểu dụng ý cô muốn nói?

Đêm đó, anh tỏ vẻ bình tĩnh trước nay chưa từng có, hỏi cô: “Em muốn kết thúc phải không?”

Cô kinh ngạc, lặng người nhìn anh.

Đúng là cô có tình, nhưng khi anh chủ động ngắt đầu, cô lại thế nào cũng không thể thốt nên lời.

“Em..... Em không biết.....” Tâm hoảng ý loạn, không thể rõ ràng dứt khoát.

“Không sao, tự em hãy nghĩ rõ ràng. Lần ấy, anh xoay người bỏ đi trước, lần này, anh để em quyết định.” Anh luôn cảm thấy áy náy, một lần tranh cãi kia xúc động bỏ đi, đối với cô, lại khiến cô trả giá quá nhiều, cho nên lần này anh giao quyền quyết định cho cô.

“Kết thúc hay tiếp tục, tùy em, anh sẽ không rời khỏi em, nhưng một khi em đã mở miệng, anh sẽ không quay đầu.”

Cho dù, cô cùng với những người đàn ông khác theo đuổi, yêu đương không rõ?

Cho dù, cả đời cô không mở miệng, mặc anh khổ sở?

Anh quá tốt với cô, quá bao dung, bao dung đến không có đạo lý, trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy mũi như nghẹt lại.

Đêm hôm đó, bọn họ điên cuồng làm tình, trắng đêm thiêu đốt.

Cô chưa từng như đêm nay, toàn tâm toàn ý như thế, không hề giữ lại.

Anh chưa từng như đêm nay, nhiệt tình dục như thế, trong nỗi vui sướng tận cùng lộ ra một tia tuyệt vọng.

Điều rất rõ ràng, cô lại trì hoãn, cũng không thể nhận ra, anh dùng tình cảm gì đối đãi với cô, tình ý trong mắt anh làm sao giả được, với cô lại càng không phải là ồm suy nghĩ chơi đùa cho vui, anh nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến cô ngại ngùng, bất an, tiềm thức chỉ muốn tránh đi.

Trong dĩ vãng, làm bạn cùng cô độc, cô có thể tự thuyết phục là mình cần một đôi tay, còn bây giờ? Cân bằng đã mất, hết thầy đã thay đổi, vượt khỏi những gì cô dự đoán..... Sợ hãi, cũng không thể cho anh những gì anh muốn.

“Quan Tử Tề, em muốn yêu, muốn tìm một tình yêu... Tình yêu bình thường.”

Tình yêu... Bình thường?

Hoá ra trong cảm nhận của cô, anh và cô, luôn luôn không bình thường, hoá ra, cô có cách nhìn như thế về quan hệ giữa bọn họ.

“Cho nên...” Mặt anh vô cảm, bình tĩnh không nhìn ra một tia cảm xúc.

“Chúng ta kết thúc.” Cuối cùng, cô đã nói ra.

Anh gật đầu, bước ra phòng ngoài, khi đến cửa, anh không mở miệng, cô cũng không vội vã đóng cửa lại, bàn tay nắm cửa, đốt ngón tay trở nên trắng bợt, chờ đợi anh nói một lời tỏ ra đã hiểu.

Cô nghĩ, anh sẽ tức giận, đối lại bất cứ ai, cũng đều có quyền tức giận.

“Vì sao?” Anh dừng một chút. “Anh muốn biết, vì sao?”

Tối thiểu, anh có quyền hỏi câu này, phải không? Hay cô cho rằng, ngay cả tư cách hỏi anh cũng không có? Chỉ là chơi đùa, sau khi kết thúc vỗ tay hai cái, không nên nói thêm gì nữa?

Cô khó xử, không biết mở miệng thế nào.

“Anh muốn nghe em nói thật.”

Bởi vì một câu “anh yêu em” sao?

Cho nên cô sợ tới mức tránh như rắn rết, xua đuổi anh hoàn toàn khỏi cuộc đời cô?

Anh nghĩ một cách châm chọc.

“Anh..... Quan Tử Tề, anh nói em nói thật, anh không phải..... là nghiêm túc?”

“Đúng.” Luôn luôn cũng không sai, anh không phủ nhận điều này.

Không đoán được anh đáp lại rõ ràng như thế, cô ngây ngẩn cả người. “Chúng ta..... Không thể.....”

“Vì sao không thể?”

“Anh đừng quên, em lớn hơn anh bốn tuổi.” Cô chỉ ra chỗ hai người không thích hợp.

“Hơn ba tuổi một chút.” Là chính cô nói.

“Em là bạn gái trước đây của anh trai anh.” Người khác sẽ nhìn anh thế nào? Nhìn cô thế nào? Cô không thể vượt qua chướng ngại tâm lý, đừng nói từng người trong Quan gia, chỉ riêng bản thân cô đã không được.

“Chia tay rồi, không phải sao?”

“Tuổi em không còn nhỏ, không thể tiếp tục cùng anh chơi bời, em muốn ổn định.”

“Em muốn kết hôn, lúc nào anh cũng chiều ý.” Càng không thành vấn đề.

Cô thở hắt vì kinh ngạc. Anh đáp lại rất quả quyết, không có một chút chần chừ, quả nhiên..... Anh nghiêm túc. Bao lâu rồi? Cô chưa bao giờ phát hiện.....

“Cuộc sống Chúng ta..... cách biệt quá lớn.....” Cô cắn răng, bật ra những lời này.

“Có lẽ nên nói, anh không xứng với em.” Ý cô là, nên là một người đàn ông khác xứng đôi với cô hơn, anh hiểu.

Bị câu nói trào phúng của anh chọc giận, cô không ngại ngần nữa, hét lên: “Bằng không anh còn muốn em nói cái gì? Bởi vì anh là em trai Quan Từ Đan, chúng ta mãi mãi không thể, em chỉ vì cô đơn, vừa khéo anh xuất hiện, giúp em thoát khỏi nỗi cô đơn sau khi chia tay, em chỉ là lợi dụng anh, có lẽ còn vì muốn trả thù, trả thù Quan Từ Đan làm em thương tâm..... Cho nên, cho nên.....”

“Vậy cứ tiếp tục lợi dụng đi, cần gì phải khách khí?”

Anh có ý gì? Châm chọc cô sao?

“Anh còn không rõ sao? Em không yêu anh, anh trả giá bao nhiêu, chờ bao lâu cũng không thể, tình cảm của anh, em không có cách nào đáp lại --”

“Vậy thì thế nào?” Anh lạnh lùng đáp lại.

Cô hơi kinh ngạc. “Cái gì?”

“Cứ coi là lợi dụng, thì thế nào? Cứ coi là không cam lòng, là trả thù, thì thế nào? Mấy cái đó anh đều nghĩ tới, thì thế nào? Anh có yêu cầu em yêu anh sao? Có sao?!”

Không có, cho tới giờ là không có!

Người không rõ ràng là cô, ngay từ đầu anh đã biết cô không yêu anh, nhưng vậy cũng có làm sao? Đến thời điểm này anh không để ý, cũng không yêu cầu, anh có thể yêu, có thể tự mình gánh vác, thậm chí có thể vĩnh viễn kìm chế phần tình cảm cô không muốn, cô vốn không cần vì chuyện này mà trốn tránh anh.

“Anh là em trai Quan Từ Đan, anh họ Quan, em có hận, có oán, có không cam lòng, cứ nhắm vào anh, anh thấy không sao, em còn khách khí cái gì?”

“Anh..... Anh điên rồi!” Anh biết anh đang nói cái gì không?

Quan Từ Tề vỗ trán, rồi lại cúi đầu nở nụ cười, cười đến chua xót, trong mắt phủ một tầng hơi nước mong manh.

Đúng vậy, ngay cả anh cũng không biết, bản thân điên ở đâu, vì sao..... Vì sao đau đến thế, mệt mỏi đến thế chấp nhặt một con đường không thể đi tiếp.

“Cho tới giờ phút này, em không hiểu anh, dù là khi em còn là người yêu của anh ba, hay là lúc chúng ta sống với nhau, em vẫn không hiểu anh.....”

“Quan Từ Tề.....” Chưa từng thấy anh có dáng vẻ này, cô muốn nói lại thôi, trái tim như nhuộm một lớp muối chát, đau xót.....

“Một lần nữa, trước mặt anh, những lời đó, chính em nói cho anh.” Sau đó - anh nghĩ - anh sẽ chết tâm, cách xa cô, hơn nữa... Hoàn toàn quên.

Lúc này, cô lại do dự.....

“Em.....”

“Nói, anh đang nghe.”

“..... Không yêu anh, chúng ta..... Kết thúc.”

“Được.” Anh gật đầu nhận lời. “Chúng ta kết thúc, em không phải lo lắng ra cửa gặp người quen, không phải lo lắng phải giải thích thế nào, càng không phải lo lắng anh sẽ nói gì, nói với ai. Sau hôm nay, gặp nhau trên đường anh cũng sẽ làm bộ như không biết, để không ai biết chuyện của chúng ta, cũng không ai khiến em áp lực, bắt em trao ra thứ tình cảm em không muốn, em yên tâm chưa?”

Đẩy bàn tay cô đặt trên tay nắm cửa, chủ động đóng cửa lại cho cô, hoàn toàn chặt đứt ràng buộc cuối cùng, sạch sẽ.

Từ nay, không còn liên quan.

Anh biến mất.

Về nhà, cô lập tức nhận ra.

Bởi vì ngủ lại ở nhà cô quá nhiều, lâu dần, chỗ cô ở để rất nhiều đồ đạc của anh, quần áo, dao cạo râu, khăn mặt bàn chải, anh thường đọc tạp chí ô tô, chén trà anh dùng, và xi dầu vô số lần thay cô mua, dép lê..... Tất cả đều không còn!

Những gì thuộc về anh, từ nhỏ đến lớn, có được bao nhiêu, tất cả đều dọn sạch sẽ, cái gì cũng không để lại, dường như, anh chưa bao giờ tồn tại, chưa từng nằm trên người cô, để lại dấu ấn trong lòng cô, chưa từng có điên cuồng xác thịt ban đêm, chưa từng giúp nhau lúc hoạn nạn, thân mật ngủ cùng.....

Hoàn toàn biến mất, những gì có thể khiến cô nhớ đến anh, hoàn toàn biến mất, quyết liệt đến ngay cả trí nhớ cũng không lưu lại, thứ nhiều hơn duy nhất, là chùm chìa khoá đặt trên bàn trà, cũng như lời anh, hoàn toàn, hoàn toàn cắt đứt.

Anh trả lại không gian cho em, trả lại cho người đàn ông tiếp theo của em.

Phía dưới chùm chìa khoá, là một tờ giấy ngắn gọn ghi vài chữ.

Cô ngã ngối trên sofa, dường như sức lực toàn thân đã mất hết, ngay chỗ trái tim, dường như đã có một cái hố lớn, trống trơn, ngay cả cô cũng không biết đã thất lạc cái gì.....

Cô đánh mất cái gì? Không, không có, tất cả vẫn như trước khi anh xuất hiện, nơi ở của một người phụ nữ độc thân, không có một chút dấu vết của người đàn ông, nên là như thế.

Vậy thì vì sao, cô lại có cảm giác mờ mịt không biết theo ai?

Vì bỏ khuyết chỗ hổng trong trái tim, cô bắt đầu điên cuồng hện hò.

Người theo đuổi cô cho tới bây giờ không phải là ít, tìm người thay thế Quan Tử Tề không khó, chỉ cần cô quên cảm giác ngồi ở sau xe ôm anh, nắm tay anh giành đồ ăn vặt, và gối lên đùi anh ngủ là có thể.

Một chút cũng không khó, phải không?

Cô không lo không có người bồi.

Công việc, hện hò chiếm hết thời gian của cô.

Cô nghiêm túc chọn lựa đối tượng kết giao, lúc này, cô xác định, tìm một người đàn ông, nghiêm túc sống cả đời.

Mỗi ngày đều rất bận, bận đến không rảnh mà suy nghĩ.

Dần dần, cô không còn thích về nhà, một phần không rõ bản thân đang trốn tránh cái gì, là không ai giúp cô khỏi cô đơn, hay trốn tránh việc đối mặt với khoảng không gian đã không còn sự tồn tại của anh.

Nhưng, thỉnh thoảng vẫn có vài lần, quên rằng anh đã rời đi, bất giác gọi ra cái tên đó!

“Quan Tử Tề! Em nói bao nhiêu lần, khi tắm vòi sen...” Tiếng nói đứt ngang, không được đáp lại, trong nháy mắt ngậy ngốc đứng tại chỗ.

Cô luôn phải nhắc anh khi tắm vòi sen phải kéo rèm, đừng biến toàn bộ phòng tắm thành ướt đầm, nhưng anh khăng khăng hung thủ không phải anh.

“Vu oan là điểm mạnh của luật sư sao? Rõ ràng chính em không nhớ, lại còn đổ cho người ta.”

Bọn họ tranh luận vài lần mà không có kết quả.

Hoá ra, thật là cô không nhớ.....

Thêm vài lần, há miệng gọi người lấy giúp quần áo cho cô mặc, anh sẽ nói: “Tự đi ra đi, chỗ này cũng chẳng có ai, dù sao đói bụng bỏ nhào vào người khác cũng chẳng phải anh.”

Miệng anh nói toàn chuyện cặn bã, nhưng mỗi một yêu cầu của cô vẫn nghe theo, cho nên cô luôn nói --

“Quan Tử Tề, em đói bụng.”

“Quan Tử Tề, đi đồ rác.”

“Quan Tử Tề, vòi nước không chảy kìa.”

“Quan Tử Tề, tuần này đến phiên anh rửa chén.”

“Quan Tử Tề, đừng xem bóng đá nữa, chán quá, em muốn xem thời sự.”

“Quan Tử Tề...”

Mỗi lần nhớ lại một câu, mũi lập tức lên men không lý do, không hiểu sao chỉ muốn khóc.

Hiện tại, không còn ai làm sàn ẩm ướt, cùng cô giành tivi, cũng không có ai thay cô đuổi theo xe rác, nửa đêm chạy ra ngoài mua đồ ăn khuya, mọi thứ không còn liên quan tới anh.....

Anh không phải người đó, cho nên cô không làm sai, cô luôn luôn tin tưởng như thế.

Nhưng, vì sao anh đi rồi, rời khỏi cuộc đời cô như cô mong muốn, để cô tự do đi tìm người khác, tìm một tình yêu không có gánh nặng, không có áp lực, cô lại càng không vui?

Thêm một đoạn thời gian, cô rã rời, không còn hứng thú hẹn hò, làm chuyện gì cũng như cặn sạch sức lực, không muốn đi đâu.

Cô hay ngẩn người.

Trước kia, cô cảm thấy ngẩn người là chuyện lãng phí thời gian, bây giờ cô lại đang lãng phí thời gian.

Cô không thể phủ nhận, chuyện anh biến mất đã tạo thành ảnh hưởng với mình.

Cô để tâm đến anh.

Điều ấy, từ lúc vì anh đánh bạc với kiếp sống luật sư, cô đã biết, cô không dám đối mặt, nhưng sau lưng, trong tim, càng sâu thêm một tầng cảm xúc.

Quan Tử Tề nhất định không biết, cô quyết định kết thúc, là vì phát hiện bản thân đã rất để tâm đến anh, cô ngây thơ cho rằng kịp dừng cương trước bờ vực khi thời gian chưa muộn là điều cô nên làm.

Mà sự thật chứng minh, dường như đã quá chậm.

Cô nghĩ, cô đã yêu anh.

10 phút đi qua, 15 phút đi qua, 20 phút đi qua!

Tào Phẩm Tiếp cuối cùng phải buông bút, ngẩng đầu trừng mắt về phía người đàn ông dai như đĩa đang ngồi cạnh.

“Anh không có chuyện gì khác làm à?” Dù là ai, bị người ta coi như chuột bạch nghiên cứu sẫm soi không chuyển mắt cũng không thể nào bình tĩnh nổi, anh ta ăn no nhân nhả không có việc gì làm phải không?

“Có. Nhưng việc trước mắt quan trọng hơn.” Quan Tử Đàn mặt không đổi sắc, đáp lại.

“Anh cứ ngồi lý ở văn phòng của tôi, định làm thần giữ cửa cho tôi sao?” Cô châm chọc.

“Là lý do phía sau lý do làm thần giữ cửa.” Không để ý tới khẩu khí rất nhạo báng của cô, ánh mắt cắm trong bình champagne màu hoa hồng, “Em đang làm gì?”

“Tìm hiểu về một vụ án kiện tụng về tranh chấp tổ tụng, nội dung là --”

“Em biết không phải anh muốn chỉ cái đó! Người khác theo đuổi em, đưa hoa, ăn cơm, vì sao không cự tuyệt? Em đang nghĩ gì vậy? Anh thật sự không hiểu em”

“Sao mà giống đang bắt gian tại giường quá?” Người không biết còn tưởng rằng anh ta ghen!

Không muốn quanh co thêm, anh ta nói thẳng, “Em và Tử Tề rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mặt cô cứng đờ, phòng bị theo bản năng, “Quan Tử Tề và tôi có quan hệ gì chứ, anh ít --”

“Có quan hệ hay không trong lòng em rõ nhất, Phẩm Tiệp, em còn muốn giấu giếm anh bao lâu?”

Anh ta quả nhiên..... Đã biết.

“Còn có thể thế nào? Không phải anh muốn tôi buông tha cho anh ta, có chừng có mực ư?” Người ta đã cảnh cáo, cô còn có thể thế nào?

Nghĩa là..... “Bọn em chia tay?!” Quan Từ Đàn rất kinh ngạc, thời gian trước gặp mặt, Từ Tề không hề nói gì với anh ta, hoàn toàn không nhìn ra khác thường.....

“Đúng, tôi sẽ không dây dưa với anh ta nữa, anh có thể yên tâm được rồi.” Cô dùng vẻ mặt lãnh đạm nguy trang bản thân mình, lòng tự trọng quá cao không cho cô bộc lộ cảm xúc.

Anh ta yên tâm cái quỷ!

Quan Từ Đàn đóng sầm cánh cửa, quyết định nói chuyện một lần cho rõ.

“Em coi Từ Tề là gì? Nó đối xử với em thế nào, đừng nói với anh một chút cảm giác em cũng không có! Nếu đã kết thúc, chắc chắn không phải là Từ Tề nói trước.”

Cô khép mắt, chua chát hỏi: “Quan Từ Tề nói?”

Trong lòng cô biết, cô nợ anh, anh vì cô, quá mức thua thiệt.

Mấy ngày nay, hồi tưởng từng chuyện một, mỗi chi tiết nhỏ cũng hồi tưởng một lần, mới hiểu được anh đã làm bao nhiêu chuyện, bảo vệ cô như vậy, cô lại không chút cảm kích.

Đề tay lên ngực tự hỏi, với anh, cô quả thật quá mức khinh suất xem nhẹ.

“Nó một chữ cũng chưa nói! Anh nghe thấy một câu này của em, là biết. Em không hiểu nó chút nào, nó có thể nói gì về em?” Quan Từ Đàn thở dài. “Anh biết anh không có tư cách đứng đây chất vấn em, nhưng Phẩm Tiệp, người nợ em là anh, không phải nó, nếu em dồn nổi oán hận với anh lên nó, thì đối với nó rất không công bằng.....”

Cúi xuống, anh ta nói tiếp, vẻ tự giễu: “Nói khó nghe một chút, nó xui xẻo mới phải làm em trai anh mà thôi, trừ cái này, nó không làm em thua thiệt gì, những gì nó làm cho em còn chưa đủ nhiều sao? Vì em, nó vi phạm gia huấn, lần đầu tiên không để ý đến chuyện anh em như thế tay chân, vung nắm đấm đánh anh mình. Vì sao? Bởi vì anh làm em đau khổ, nó thương em như vậy, bảo vệ em như vậy!”

Cô hơi kinh ngạc, vô ý đổ nước trà lên bàn, Quan Từ Đàn thấy thế, nhanh tay cầm lấy xấp hồ sơ trên mặt bàn, nhưng cô không nhìn những thứ bẽ bộn trên bàn, kinh ngạc ngược mắt. “Anh ấy -- đánh anh?! Chuyện khi nào?”

“Tuần đầu tiên chúng ta chia tay.” Quan Từ Đàn cười khổ. “Cũng không phải đùa, nhất định em không biết Từ Tề ra tay đáng sợ thế nào, nếu để nó điên lên, một cú đấm đủ chết người tại chỗ.” Huống chi không chỉ một đấm, vừa ngoan độc, vừa chuẩn, thật sự là khiến anh ta ăn bao nhiêu khổ, bất luận kẻ nào chỉ cần trải qua một lần, cả đời sẽ không dám nghĩ đến chuyện chọc giận anh.

“Tôi biết.....” Bằng không Tiểu Cổ sẽ không bị đánh gãy xương sườn, sau đó chết khiếp khi thấy anh tức giận.

Hoá ra lần Quan Từ Đàn bị thương là vì nguyên nhân đó, mới nhìn đã thấy rất thâm, rất đau đớn, cô tới bây giờ vẫn không biết, bởi còn đang oán hận vì chia tay, không có cách nào bình tâm tĩnh khí mà đến hỏi anh ta vì sao.....

Nhưng khi đó, cô và Quan Từ Tề cũng chưa từng hoà hoãn, vì sao anh muốn bảo vệ cô? Còn vì cô trút giận, ra tay với anh trai.....

“Tôi luôn luôn cho rằng..... Anh ấy được anh nhờ vả, mới đến chăm sóc cho tôi.” Bởi vì lúc nào anh cũng tỏ vẻ không hề để ý, cho dù có tâm, cũng nên là ở kia đoạn thời gian sớm chiều chung sống, tựa như cô lâu ngày sinh tình mà không tự giác..... Ai mà ngờ được, trước đó, anh đã tình ý giấu giếm?

Quan Từ Đàn lắc đầu. “Không, anh không xin nó loại chuyện đó. Bằng hiểu biết của anh về em, một khi không yêu, em sẽ đoạn tuyệt sạch sẽ với anh, cũng không cần phung phí quan tâm như thể đang tìm cách thương hại em, cho nên anh không nhờ, Từ Tề cũng sẽ không. Nó làm tất cả, chỉ đơn thuần là vì yêu em mà thôi.”

“Làm sao có thể.....” Cô thì thào tự nói, hoàn toàn không thể tin.

Cô chưa từng thấy anh nhìn cô mà có sắc mặt tốt một chút, anh mở miệng ngậm miệng không bao giờ thốt lời hay, nào có vẻ gì là thích? Cô luôn luôn cảm thấy, anh khó chịu với cô từ rất lâu.....

“Suy nghĩ của em và anh giống nhau, nhưng Phình Đình lại hoàn toàn không bắt ngờ, mà chỉ hừ nhẹ rồi hát một bài: *Em nói anh như mây, không thể nắm bắt, thật ra là anh không hiểu lòng em..... Em nói anh như câu đố, luôn nhìn không rõ, thật ra anh dùng lơ đãng che giấu thật tình. Sự mình quá thâm tình đối với em tạo cho em gánh nặng, cho nên không dám tựa vào em thật gần.....* Đã hiểu chưa? Phẩm Tiệp. Chúng ta đều đã quên Từ Tề là người có thể giấu tâm sự thật sâu, giấu giếm không một dấu vết, cho nên ngay cả anh nó cũng giấu diếm được. Cho đến khi nó vì em ngã lòng, đánh anh, trên mặt không thể giấu giếm sự đau lòng, anh mới giật mình nhận ra, nó vốn dĩ không phải vô tâm, mà là đè nén, cố tình để em ghét nó, để đè nén tình cảm của nó, bởi vì lúc ấy, em là người nó không thể yêu.”

Nói cách khác..... Anh yêu cô, từ lúc cô vẫn còn là bạn gái anh trai, từ trước khi cô động tâm với anh.....

Cho nên, anh có thể bởi vì nỗi đau của cô, dầm mưa cùng cô.

Cho nên, anh không yên lòng về cô, hàng đêm đưa đồ ăn khuya tới, đó là tình yêu mà anh không nói nên lời.

Cho nên, anh biết rõ cô vô tâm, vẫn tự nguyện khi cô cô đơn, làm người thay thế vào chỗ hư không trong lòng cô.

Cho nên, anh biết cô không yêu, không muốn dính vào gánh nặng tình yêu, nên nhường cô, tiếp tục cất giấu tình cảm thật lòng, ra về anh cũng chỉ vì nhu cầu thân thể, không để cô thêm gánh nặng.

Nếu thật sự là như vậy..... Tào Phẩm Tiệp đè nén cơn đau co rút trong lồng ngực, cô thiếu anh nhiều bao nhiêu? Sầu bao nhiêu? Nặng bao nhiêu?

Cứ coi là lợi dụng, thì thế nào? Cứ coi là không cam lòng, là trả thù, thì thế nào? Những điều này, tất cả anh đều đã nghĩ tới, thì thế nào? Anh có yêu cầu em yêu anh sao?

Anh từng nói thế.

Anh đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, dùng phương thức của anh bảo vệ cô, làm bạn cùng cô, đồng thời cũng thừa nhận sự thật cả đời cô có thể sẽ không yêu anh.

Tình yêu của anh... Thật tùy hứng, thật tuyệt đối, cũng thật..... Xót xa.

Nhưng anh chưa bao giờ nói, cũng không để cô hiểu, tư vị khi anh đè nén tình yêu ở bên cô khổ sở đến bao nhiêu.

Cho nên anh mới nói – Cho tới giờ phút này, em không hiểu anh, dù là khi em còn là người yêu của anh ba, hay là khi chúng ta sống với nhau, em vẫn không hiểu anh.....

Tình yêu anh dành cho cô..... Quá...

Cuối cùng đã không thể che giấu, cô không tiếng động rơi lệ, vì người đàn ông cô từng đối xử tệ bạc.

Quan Tử Đan thở dài. “Trong lòng em, thật ra là đang nghĩ gì?” Với Từ Tề, rõ ràng cô cũng rất có tâm.

“Tôi không muốn giải thích gì với anh.” Cô quay người, nhìn đám đông tới lui ngoài cửa sổ, một mình cô độc, một mình rơi lệ.

Ngay cả bị thương, cô cũng không muốn chia sẻ, cũng không muốn người nào đó san sẻ nỗi lòng, nhưng người đàn ông đó..... Mạnh mẽ lại dịu dàng khiến người ta không thể cự tuyệt.

“Bởi vì anh sao?” Bị từ chối uyển chuyển, Quan Tử Đan cũng không để ý, thẳng thắn nói: “Khúc mắc của em, là do đoạn quan hệ đã qua của chúng ta? Hay là tuổi tác chênh lệch? Cảm nhận của người ngoài?”

Quen biết cô không phải một ngày hai ngày, anh ta tự nhận là khá hiểu cô.

“Đừng nói với tôi, trong lòng anh một chút vướng mắc đều không có.” Mặt cô vô cảm, đáp lại.

“Em cho rằng anh sẽ đứng giữa gây khó dễ? Hoặc cho rằng người nhà Quan gia sẽ phản đối? Hay là, thật ra em sợ Từ Tề đòi ý?”

Cô trầm mặc, nghĩa là anh ta đoán không sai một chữ.

Người phụ nữ kiêu ngạo này! Sợ người ta không chấp nhận, vì thế tự mình không chấp nhận trước, để khỏi khiến mình bị thương, khỏi phải đau khổ về sau.

“Thứ nhất, anh sẽ không cảm thấy kỳ lạ; thứ hai, cha mẹ anh cũng đã nói rõ, em không cần phiền não, đây là anh nợ em; thứ ba, Từ Tề nếu để ý những chuyện này, lúc trước liệu nó có thể không chùn bước mà yêu em? Em cho rằng làm đến nước này dễ dàng lắm sao? Chênh lệch chẳng phải chỉ tồn tại phía em mà ở cả phía nó, một người yêu em, em còn lo lắng ngay sau đôi ý, thì đối mặt với một người không yêu nó, Từ Tề cần bao nhiêu dũng khí?”

Cô ngạc nhiên, không thể nào phản bác.

Khi cô ý thức nguy hiểm, có thể lùi lại, nhưng còn anh, bị cô chặn ở ngoài lớp vỏ cứng, anh làm sao bây giờ? Chưa từng lùi lại, hay vì chưa bị đâm cho đau rơi máu chảy? Điều này, cô chưa từng nghĩ tới.....

“Anh biết em thương nó, bởi vì em đã nghĩ đến tương lai, hơn nữa nhận định bọn em không thể có tương lai, sợ hãi em càng ngày càng yêu nó, nếu một ngày bị vứt bỏ, càng không thể thừa nhận nỗi đau, vì thế lựa chọn cách khi còn có thể không chế, tự vứt bỏ mình trước, nếu không phải ý thức bản thân càng ngày càng nghiêm túc, sao em phải kinh hoàng thành ra như vậy?”

“Em có biết vì sao chúng ta dễ dàng kết thúc không? Anh và em cùng là một loại người, chúng ta quá mức lý trí, một khi ý thức được nguy hiểm, sẽ tìm

cách tự bảo vệ, đó là bản năng. Anh không phủ nhận chúng ta từng yêu nhau, nhưng điều kiện tiên quyết là, chúng ta biết tình cảm này là an toàn, sẽ không làm cho chúng ta bị thương, cho nên giữa chúng ta luôn luôn chỉ có bình thản, không có tình yêu điên cuồng đến chết, một khi phát hiện bản thân yêu người ta hơn người ta yêu mình, sẽ sợ hãi, sẽ kinh hoàng.

“Nói trắng ra, chúng ta không phải không yêu, mà là không yêu đủ, chúng ta đều quá phòng bị, quá cố kỵ, không thể không chút chùn bước mà yêu, nhưng Từ Tề và Phình Đình lại khác, bọn họ đều là những người thật dạ, yêu là yêu, sẽ không lừa gạt chính mình, cũng sẽ không so đo ai yêu nhiều hơn, ai sẽ khiến mình tổn thương, vì họ đặc biệt, mới có thể khiến chúng ta bộc lộ con người thật, không thể đề phòng, như anh từng nói với Từ Tề, em ở trong lòng anh, nhưng, cô ấy đã khắc ở một nơi rất sâu trong trái tim anh.

“Cho nên những gì em cảm nhận, anh hoàn toàn có thể giải thích. Nhưng Phạm Tiếp, em nghĩ đến cảm xúc của em, em phòng bị, em sợ hãi và trốn tránh, vậy em có từng nghĩ đến cảm xúc của nó không? Đứng về phía nó, rõ ràng còn khó hơn so với em, em buồn, có nó chia sẻ, còn nó? Ai tới gánh vác thay nó? Muốn tiếp tục đoạn tình cảm này, nó cần phải trả thêm bao nhiêu dũng khí? Em thực sự cho rằng nó không ghen khuất, không tổn thương sao? Nhưng nó dùng cảm yêu, không sợ bị thương, cũng không sợ bị em cự tuyệt, còn em, chỉ là một kẻ yêu mà không dám thừa nhận, dùng sự tự bảo vệ nhất gạn của mình làm tổn thương người đàn ông yêu em sâu đậm.” Tổn thương của anh? Ghen khuất của anh? Rã rời của anh?

Anh có, cô biết.

Khi cô vội vàng trốn tránh, không dám cho bất luận kẻ nào biết quan hệ của bọn họ, cô biết anh tổn thương.

Khi cô phủ nhận chuyện mình động tâm, vội vàng hẹn hò cùng những người đàn ông khác, cô biết anh đau khổ.

Khi cô dứt khoát buông tay, đơn giản là không có lòng tin vào anh, sợ hãi chênh lệch vát ngang giữa bọn họ, sợ một ngày anh sẽ không còn kiên trì mà lựa chọn buông tay, cô biết trái tim trở nên băng giá thế nào.....

Nhưng, dù là chênh lệch thì thế nào? Quan Từ Đàn nói không sai, khi cô chưa yêu anh, anh vẫn có thể kiên trì đến một khắc cuối cùng, một người đàn ông yêu cô như vậy, tại sao cô còn sợ hãi?

Cô luôn không thừa nhận mình dần cảm xúc oán hận với Quan Từ Đàn lên anh, nhưng kỳ thực, tiềm thức cô đã nhận định, Quan Từ Đàn thích hợp với cô như thế còn yêu thương người khác, huống chi là anh cách biệt với cô bởi quá nhiều vấn đề thực tế.

Sai lầm rồi! Lúc này cô mới nhìn rõ, người đàn ông đó đã cho cô những gì, không phải chỉ một đoạn tình cảm khảo nghiệm không chịu nổi, như Quan Từ Đàn nói, cô ta đã khắc trong lòng anh ta rồi, nhưng Quan Từ Tề cũng đã khắc cô vào một góc sâu trong trái tim anh, cho tới bây giờ thì đúng là như thế.

Cho dù... Cho dù thực sự không thể đi đến cuối cùng, một người đàn ông tốt với cô đến thế, chẳng lẽ không đáng để cô đánh cuộc một lần?

“Đề mất nó, đời này sẽ không có một người thứ hai yêu em nhiều đến thế.” Quan Từ Đàn nói, một câu này cũng gõ vào lòng cô một búa thật mạnh.

Đúng vậy, sẽ không có một người nào khác yêu cô nhiều đến thế! Bỏ lỡ, cả đời sẽ chỉ còn lại tiếc nuối.

Cô muốn buông thả, theo trái tim, một lần nữa yêu thương anh, như lúc trước anh kiên quyết với cô, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đây là lần buông thả tùy hứng đầu tiên trong đời cô.

“Từ Đàn, anh cảm thấy..... Tôi còn có cơ hội cứu vãn sao?” Cô ngần ngại hỏi.

“Có thể, nó yêu em, trừ phi em thực sự cắt đứt mọi đường lui, để nó hoàn toàn tuyệt vọng.”

Một câu khiến cô chột dạ không thôi.

“Cái đó.....” Chắc cô có! Đúng là đã khiến anh hoàn toàn tuyệt vọng.

“Về mặt em như vậy là sao?” Quan Từ Đàn phòng bị nhìn cô, có cảm giác không hay.

“Đúng đó.....” Cô nuốt nước miếng, nói ngắn gọn những chuyện đã xảy ra.

Không đợi cô nói xong, anh ta đã rên rỉ. “Em chết chắc rồi, Tào Phạm Tiếp.”

“Làm... Làm gì đến nỗi. Tôi sẽ xin lỗi....” Càng nói càng nhỏ giọng, trong lòng thật ra cũng biết, chuyện này không phải xin lỗi là có thể xong.

“Em không biết cá tính Từ Tề rồi, nó có thể vì tình cảm kiên trì đến nông nổi đó, nếu không phải có chuyện làm nó trở nên tuyệt vọng, nó sẽ không ở trước mặt em nói những lời này, một khi em đã nói, nó sẽ làm được, mà nếu nó thật sự muốn cắt đứt, cho đến khi chết em cũng không thể vãn hồi!”

“Nghiêm trọng..... Vậy sao?” Da đầu cô run lên.

“Đừng cho là anh đe dọa em, nó từng kết giao với một người bạn gái, toàn tâm toàn ý đối đãi, nhưng cô ta bắt cả hai tay khi nó tham gia quân ngũ, nó đã cho cô ta cơ hội quay đầu, cô ta không quý trọng, về sau cô ta hối hận, khóc lóc van xin thế nào, thậm chí đòi tự sát, nó cũng không quay đầu. Cho nên -- xin hỏi Tào tiểu thư, em định cứu vãn thế nào?”

“.....” Lúc ấy, anh cũng đã cho cô cơ hội, giao quyền quyết định cho cô, nhưng cô..... Cô đã nói gì với anh!

Cô khép mắt, mơ hồ nhìn thấy một tia tuyệt vọng.

Cô và anh..... Còn có thể sao?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Để Phông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Văn Hôi

Không khí -- rất an tĩnh, đã an tĩnh đến trạng thái quỷ dị.

Chịu không nổi khoảng không gian buồn đến mức hít thở không thông, A Quốc đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc: “Vây – Chị dâu --”

Một ánh mắt lạnh lùng đảo đến, Tiểu Cố vội vàng nhảy ra giải cứu huynh đệ, khụy tay âm thầm huých một cái, hạ giọng. “Cậu muốn chết à! Dám khiêu khích anh cả ngay lúc này.”

Tào Phẩm Tiếp biết bọn họ khó xử, rộng lượng ngó lơ, tỏ vẻ không chút liên quan.

Tiểu Cố xấu hổ ho khan vài tiếng. “Tào tỷ, chị muốn ngồi một chút hay không? Để em rót cho chị chén trà!”

“Không sao, bọn em cứ làm việc, không cần đón tiếp chị.”

Nhưng mà, anh cả đã tỏ rõ bây giờ chị đã là người xa lạ, không thêm quan tâm, bọn họ nếu không chu toàn một chút, sợ chị ấy càng xấu hổ!

Anh cả cũng thật là thẳng thừng! Anh ấy mà nổi bão, mắng người, rống lên, đuổi đi, ít nhất có nghĩa là còn để ý, còn nhìn nhận sự tồn tại của chị ấy, để chị ấy có cơ hội giải thích, đáng này cái gì cũng không, hoàn toàn lạnh nhạt như đang đối với khách khứa bình thường, người ta dù muốn nói, cũng không làm sao nói được thành lời.

“Bình điện không vào điện.” Kiểm tra xong tình trạng xe, Quan Tử Tề nói với cô một câu ngắn gọn, rồi giao cho kế toán xử lý, xoay người đi làm việc khác.

Tào Phẩm Tiếp đứng tại chỗ, chưa xót không thể thốt lên lời.

Đã gần một tháng, mỗi ngày cô đến tìm anh, mỗi ngày anh đều dùng loại thái độ này đáp lại, như anh nói khi kết thúc -- cho dù trên đường gặp được cũng sẽ làm như không quen, hoàn toàn là người lạ.

Anh thực sự nói được làm được!

Cô mỗi ngày mỗi ngày đều phải tìm lấy một cái cớ: Xe hỏng học chỗ này chỗ kia tìm anh, cuối cùng thậm chí phải đi nhờ người bên cạnh, ai có xe cần bảo trì hoặc sửa chữa.....

Hôm nay, chiếc này thậm chí là của Quan Tử Đàn tài trợ.

Cô cũng biết cô làm vậy rất ngu xuẩn, nhưng nếu không, cô làm sao có thể gặp anh?

Anh không thể nào không biết xe là của anh trai, cũng không thể nào không hiểu tâm tư của cô, mà cái gì cũng không nói, phản ứng gì cũng không lộ ra.

Ngay từ đầu, Tiểu Cố còn có thể vui đùa với cô, nói cô bất chấp mưa gió, anh cả nên ban cho cô một tấm giấy khen hạng VIP; còn bây giờ, Tiểu Cố cười không nổi, cô cũng dần tuyệt vọng.....

Cô đã..... Sắp không còn lý do gì.....

Anh cứ như thế, hơn nữa từ lời Quan Tử Đàn, làm cô không khỏi lo sợ không yên -- có phải, thực sự đã quá muộn? Anh đã loại cô hoàn toàn khỏi trái tim mình, không lưu lại dù chỉ là một chút dấu vết?

Anh thờ ơ, mà người bị ngó lơ là cô, gì cũng không thể làm.

Cuối cùng cô đã biết, thứ cảm giác lại lần nữa bị cự tuyệt khỏi lòng người ta có bao nhiêu khó chịu, anh cự tuyệt cô, đó là sự thật chua xót cô phải thừa nhận.

Lúc trước những gì anh làm vì cô, liệu bây giờ, cô có dừng lại vì anh làm lại không? Cô thực sự không biết.....

Di động trên bàn vang lên, là Quan Từ Đan gọi.

Anh nhìn cái tên hiện trên màn hình, cời bao tay, nhận cuộc gọi. “Anh ba?”

“Ừ. Phẩm Tiệp ở chỗ em phải không?” Quan Từ Đan hỏi ngay.

“Nếu anh muốn tìm cô ấy thì không nên gọi vào số này.” Anh không phải là tổng đài cho kẻ nào, cũng đừng tới hỏi anh về tung tích của kẻ nào.

“Không, anh chỉ muốn hỏi, mọi chuyện..... Ổn không?”

“Hoàn hảo, chỉ có bình điện không vào điện.” Lặp lại một lần nữa.

“Em biết rõ anh đang hỏi cái gì.” Đã biết không phải xe của cô, còn có thể không hiểu được đủ loại lý do cô bịa ra để tìm gặp, còn không hiểu dụng ý sau lưng sao?

“Vậy anh nghĩ anh đang làm gì? Lần sau đừng giúp cô ấy làm loại chuyện nhảm chán này.” Không phải nguyệt lão, cho nên không cần có ý đồ quản lý nhân duyên của người ta.

“Không phải thế..... Cô ấy tìm em?” Nghe nói em trai anh ta rất lạnh lùng, với người ta nhìn như không thấy!

“Không phải.” Tìm anh làm cái gì? Chia tay là chia tay, anh không phải loại người thích dây dưa.

“Em thực sự đã..... Không còn để ý cô ấy nữa sao?” Mỗi ngày nhìn cô thất hồn lạc phách, thật sự không đành lòng!

“Ai khiến anh nhiều chuyện! Quan Từ Đan, em cảnh cáo anh, đừng nhúng tay vào nữa, chuyện của em em tự xử lý.” Không đợi bên kia đáp lại, anh gọn gàng cắt đứt cuộc gọi, trở lại thấy cô đang đứng phía sau, vẻ như muốn nói lại thôi.

“Từ Tề --”

“Còn vấn đề gì sao?” Khẩu khí bình thản khách sáo, không chút cảm xúc.

Hoá ra, đây là thái độ anh đối đãi với người xa lạ, đầy khách khí, không lẫn chút tình cảm cá nhân. Đối mặt với một “anh” thế này, cô còn có thể nói gì?

Cô rất nhớ, nhớ Từ Tề – người luôn nói những chuyện rác rưởi trước đây

Cô không trả lời, anh xoay người tránh ra.

Anh lúc này, đã không còn chờ đợi cô..... Trái tim cô lại nhói lên một cơn đau.

Bả vai bị một người vỗ nhẹ, cô quay trở lại, nhìn thấy gương mặt đồng cảm của Tiểu Cố.

“Chị không sao.” Cô cười gượng ép, không muốn được an ủi.

“Anh cả.....” Tiểu Cố trầm ngâm “Anh ấy yêu chị, cho nên tổn thương rất nặng, chị nên cho anh ấy chút thời gian, một lần nữa tìm lại lòng tin để yêu chị.”

Cô biết, nên bao lâu cô cũng sẵn lòng chờ, nhưng -- cô thực sự chờ được không? Rất sợ anh tuyệt tâm muốn dứt bỏ, không còn lưu luyến.....

“Thật ra, người không có lòng tin là chị!” Cô cười khổ. Ngay cả cô cũng không biết, cô có chút nào đáng giá để anh vì cô trả giá tình cảm sâu nặng như vậy.

“Vậy, để em giúp chị khôi phục lòng tin nhé!” Tiểu Cố ghé sát vào tai cô, nói một cách thần bí: “Chị biết vì sao em vừa thấy mặt đã kêu chị là chị dâu không? Em thần thông quảng đại, chỉ liếc mắt một cái đã biết chị là người anh cả giấu trong lòng.”

“Gi?” Đúng! Nhưng Quan Từ Đan dùng nỗi đau da thịt đối lấy sự hiểu biết, còn nó làm sao mà thấy?

“Có một lần, anh cả rút chứng minh từ bóp ra, không cẩn thận làm rơi một tấm hình, bị em nhìn thấy. Chị ngẩng lại xem, nguyên nhân gì anh ấy lại mang ảnh của một cô gái, nhưng không phải đặt bên ngoài, mà giấu sau tờ chứng minh?”

Đương nhiên là lạng lẽ cất giấu, yêu một cách xót xa, không thể nói thành lời.

“Đã không thể nói ra, vì sao phải vắt và cất giấu? Cứ vứt bỏ luôn không phải nhanh hơn sao? Cho nên em nghĩ, người đó nhất định ẩn ở một nơi rất sâu trong lòng anh ấy, không thể để người khác biết, cũng không thể nào thoát mái bờ qua. Xót xa dầy vò đến thế, nếu không phải vì quá yêu, còn có lý do gì để giải thích?”

A, đúng vậy! Anh từng rất yêu cô, vì sao cô lại nản lòng? Cho dù anh mệt mỏi, không muốn quay lại thì cũng không sao, đợi cô yêu, anh có thể kiên trì, cô đương nhiên cũng có thể!

“Vấn đề lúc này là.....” Cô cười khổ. “Chị phải tìm chiếc xe nào đến cho anh ấy sửa?”

“Không cần tìm.” Tiểu Cố nhìn sang một phía cách đó không xa nháy mắt một cái, A Quốc thu được tín hiệu, vút cò lê, tiến đến bên cạnh Quan Từ Tề.

“Anh cả, nói cho anh một chuyện, anh nhớ phải bình tĩnh, đừng đánh em. Là..... Tiếng Anh của em lần này có lẽ OUT nữa rồi, còn tiếp tục nữa, coi như em xong đời!”

“..... Em thực sự không muốn phụ họa Tiểu Cố đâu mà.” Thực tế bức bách trước mắt, có người quả thật điên loạn.

“Anh cả không thương hại em gì cả.” A Quốc nức nở xì mũi.

“Nếu thực sự rớt, có tin nắm đầm của anh mà càng không thương hại hơn không?” Quan Từ Tề lạnh lạnh uy hiếp. Có mỗi một học phần, học ba năm không qua nổi, còn ai bớt quái đản hơn thằng nhóc này chẳng?

“Tào tỷ cứu mạng, tiếng Anh của chị giỏi không? Cứu em với--” A Quốc dài giọng bị ai gọi.

“A, có thể!” Hi vọng dâng lên, cô trả lời ngay.

Quan Từ Tề ngốc cũng hiểu mình trúng chiêu gì. Đám người này đủ chưa vậy?

Anh lạnh lùng đứng dậy, không nói một câu đi ra bên ngoài.

Cứ..... Thế thôi?! Vốn tưởng rằng anh sẽ trừng hai mắt lờm một cái, nhưng -- cái gì cũng không có.

Thái độ hoàn toàn không sao cả, căn bản không để ý, lại làm cho ba người phía sau sững sốt, ba mặt nhìn nhau.

Cô cảm thấy thấp thòm lo âu.

Anh thực sự..... Một chút cảm xúc cũng không có ư?

Cô nghiêm chỉnh mỗi ngày đến, anh cũng nghiêm chỉnh mỗi ngày nhìn như không thấy.

Cô muốn dạy tiếng Anh cho A Quốc, anh mặc kệ cô; cô muốn mỗi ngày đợi đến nửa đêm, anh mặc kệ cô, anh bận chuyện anh, sẽ không đuổi ai, cũng sẽ không nói thêm cái gì, sự tồn tại của cô đối với anh không chút ảnh hưởng.

Cô nói xe có vấn đề, đợi quá muộn, nhờ anh đưa về, anh mặt không chút biểu cảm trả lời lại: “Không phải người nào tôi cũng chờ.”

Sau đó tìm được số điện thoại của taxi, anh bảo Tiểu Cố kêu xe cho cô, ghi nhớ số phone, hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Rồi sau đó --

“Từ Tề, em đói bụng” Cô cố lấy dũng khí nhắc anh mua đồ ăn khuya, giọng mềm mại, từ lúc quen biết đến nay, cô chưa từng nhõng nhẽo với anh như thế.....

A Quốc cũng đủ thức thòi, vì muốn cho cả hai người cơ hội, lên ra ngoài.

Tắt đèn trong xưởng, anh kéo cửa sắt, đầu cũng không quay lại đọc ra một chuỗi số: “2882-5252.”

Anh lại cho cô số của tiệm pizza! Giọng rất đều, một chút cũng không giống đang nói giỡn.

Thấy anh thật muốn đi, cô vội vàng gọi: “Anh -- không ăn cùng em sao?”

“Tôi chỉ ăn khuya với bạn gái.” Lạnh nhạt bỏ lại một câu, đội mũ bảo hiểm, chân dài sải bước ra xe, dứt khoát đi, không chút do dự, không hề quay đầu, sạch sẽ gọn gàng.

Cô ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, thật lâu, thật lâu sau.

Anh..... Thực sự coi cô là người không có quan hệ.....

Cô cố cứu vãn, anh lần lượt lạnh nhạt đáp lại, lấy hành động nói cho cô, hết thấy thực sự đã chấm dứt, anh sẽ không quay đầu, cũng không có lý do quay đầu.

Cô nếu đủ thức thòi, nên biết những gì anh ám chỉ, buông tha cho cả hai, đừng đến quấy rầy anh nữa, nhưng.....

Mỗi khi cô nghĩ vậy, một tiếng nói khác sẽ cùng lúc cất lên, anh vì cô thừa nhận, không chỉ như thế, còn những thứ anh chịu đựng mà chưa từng có một câu oán hận, cô làm sao có thể bởi vì một chút suy sụp đã buông tay?

Cho tới nay, đều là anh trả giá, anh kiên trì lâu như thế, mà cô trước nay chưa vì tình cảm giữa bọn họ làm được gì, hiện tại cũng nên đến lượt cô cố gắng, kiên trì, bởi vì cô biết, một khi cô buông tay, thật sự xong hết.....

Cô không bỏ được anh.

Vì thế, cách một ngày cô thay đổi phương thức, mang đồ ăn khuya đến, đây là lần đầu tiên cô chuẩn bị cho anh.

Hai con quý đối Tiểu Cố và A Quốc, và cô kế toán, phía đối tác với xưởng sửa xe, tất cả đều đã tự lại ăn uống, anh vẫn vui đầu ở các món linh kiện, chuyên chú làm việc.

“Anh -- không đến ăn một chút sao?” Cô đứng ở phía sau, nhẹ giọng hỏi anh. Quán cháo lòng này rất ngon, cô chỉ mua đến cho riêng anh, muốn làm anh vui.

Anh ngay cả đầu cũng không nâng, “Tôi không ăn mấy thứ đó.”

Tiểu Cố và A Quốc đồng loạt dừng đũa, dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, dường như ngoài ý muốn khi cô ngay cả loại chuyện này cũng không biết.

“Ồ..... Tào tỷ, anh cả không ăn nội tạng động vật đâu.” Lòng này, gan này, phổi phế này, tất cả đều không ăn.

Làm sao có thể! Trước đây rõ ràng cũng cô ăn vài lần, cô còn tưởng rằng anh thích.....

Đột nhiên hiểu ra, không phải anh thích, mà là cô muốn ăn, cho nên anh không nói.

Nhưng đây là lý do sao? Ngay cả bọn Tiểu Cố cũng biết, cô cùng anh thân mật bao lâu, ngay cả thói quen thường thấy nhất cũng không rõ ràng, nếu cô đặt nhiều tâm tư hơn lên người anh, sẽ phát hiện không khó khăn gì.

Quan Tử Đan nói, mỗi lần có bạn bè đi Đài Trung, Tử Tề sẽ nhờ bọn họ mang về một hộp bánh khoai sọ, đưa tới cho anh ta, nhưng anh ta rõ ràng không thích ăn. Vì sao? Bởi vì biết người thích ăn là ai, biết người là bạn trai sẽ chuyển cho cô.

Anh biết tất cả về cô, thậm chí trong tình huống đó, dùng phương thức của mình chiều chuộng cô, cũng không mong chờ cô biết, còn cô đã làm gì? Ngay cả món anh thích ăn hay không thích ăn cũng không biết!

“Đúng, xin lỗi.....” Tim đau. Cho tới giờ, đều là anh nhân nhượng cô, dung túng cô, cô cứ đương nhiên bỏ qua anh, cô từng cho rằng, cho tới bây giờ không phải là anh nghĩ, anh muốn!

“Không sao cả.” Không cần xin lỗi, từ lúc kết thúc, anh không coi cô thiếu anh những gì, anh thua thiệt cái gì, cô không cần để ý.

“Hay là, Tề ca, em đến quán Tứ Hải mua cho anh sữa đậu nành và sủi cảo nhé.” Ngay cả kế toán cũng biết nơi anh thích đến ăn, sự tồn tại của cô, mười trên mười như một người ngoài.

Cô lặng im, anh lại vô tình thay cô giải vây.

“Cô ăn đi, anh tự đi được rồi.” Anh cười cười, trả lời, “Đừng đến lúc đó trách anh ngược đãi nhân viên. Mấy anh chàng đang phát dục, muốn uống sữa đậu nành không?”

“Muốn!” Mấy kẻ móc túi giờ tay, bốn bàn tay tổng cộng, gương mặt Trương chất phác có chút do dự --

“Qua tuổi phát dục có thể được một ly không?”

“Có thể.” Anh cười to. Đối tác này thật sự rất thú vị, A Quốc đối xử với anh chàng không bao giờ biết lớn nhỏ, ngay cả Tiểu Cố cũng thích trêu cợt anh ta.

Tào Phẩm Tiệp ở một bên, có chút thất thần nhìn anh.

Cho tới bây giờ, anh chưa từng ở trước mặt cô cười thoải mái như thế, bởi vì cất giấu rất nhiều tâm sự, dù coi là cười, cũng mang theo đè nén, khi ở cùng cô, anh chưa bao giờ thật sự vui vẻ.

Có phải, thực sự dứt bỏ mọi thứ, với anh mới là tốt, để anh có thể tìm lại niềm vui?

Rất nhiều chuyện, trước kia chưa từng chú ý, về sau mới từng chút từng chút hiểu biết, bao gồm những thứ anh thích, cá tính của anh, và nhiều chuyện hứa sẽ cùng anh làm.

Xưởng sửa xe này, là nơi anh từng làm khi còn đi học, về sau lại có hứng thú, vừa khéo ông chủ chuyển đi, nên sang lại cho anh.

Mà người làm công, có người từng giết người, có người đi tù, khi cô mới biết, kinh ngạc đến mức không thể thừa nhận, bởi vì bề ngoài của người đó thành thật đến mức sẽ bị người ta khi dễ đến chết!

Quan Từ Tề khác thường ở chỗ, những người đó không phải lưu ban bám sinh thì cũng hư hỏng, thậm chí phạm tội đi tù cũng có, anh luôn dùng chân thành và âm áp, tiếp nhận những người không được xã hội tiếp nhận.

Cô còn biết, cô kết toán vừa mới tốt nghiệp đại học, từng thầm yêu anh, nhưng khi thổ lộ bị cự tuyệt.

Những chuyện của anh, từng chuyện một, lớn hay nhỏ cô đều ghi tạc trong lòng, khi anh cúi bao tay luôn có thói quen cúi bao bên tay trái rồi mới đến tay phải, đi giày thì lại chân phải rồi mới đến chân trái; trước khi ăn cơm phải uống nửa bát canh, ăn sủi cảo phải thêm hạt tiêu, bánh trứng bột thêm sốt cà chua, hành khô thêm bột hồ tiêu, khoai chiên cái gì cũng không thêm. Anh thích ăn mì hơn cơm, rau xào phải có thịt để ăn; khi anh suy nghĩ, bàn tay bất giác sẽ vuốt vào các vật nhỏ..... Thậm chí cô biết mắt phải anh tốt đến 1.2, mắt trái lại chỉ có 0.6, cho nên khi cần thiết, anh sẽ mang một cặp kính sát trùng.....

Nhưng, hiểu biết của cô quá trẻ, anh đã không cần.

Ngày đó tan tầm, trễ một giờ xe mang bữa tối đến cho anh, lại ở bên ngoài nhìn thấy cô bé kế toán nghe nói từng yêu thầm anh tựa vào lòng anh khóc, anh không cự tuyệt, thấp giọng nói gì đó, dịu dàng trấn an.

Tựa như anh nói, anh không theo người khác hai lần, không cùng người khác ăn khuya, đương nhiên cũng không phải ai cũng có thể ôm.

Trừ phi có tâm.

Trước đây không hiểu, lúc này cô thực sự đã hiểu.

Trước kia anh có tâm, cô không phải làm gì anh cũng sẽ cho mọi thứ, còn bây giờ vô tâm, cho dù cô rất hiểu anh, cố gắng cứu vãn, cũng chỉ là phí công vô ích.

Cô không đi vào, hoảng hốt đứng ngoài cửa không biết bao lâu, cho đến khi anh đi ra, nhìn thấy cô tựa hồ hơi ngoài ý muốn, nhưng trong nháy mắt, không giải thích thêm gì, kéo tay cô bé kế toán nước mắt chưa khô lên xe, rồi đập ga, phóng như bão táp.

Không phải diễn trò, theo cá tính của anh, sẽ không vì diễn trò cho cô nhìn xem mà cố làm như thật.

Cô sẽ không còn là người duy nhất ngồi sau xe anh, không còn quyền lợi được anh mua thức ăn khuya, vui vẻ hay buồn bã không bao giờ có thể ôm anh nữa, càng không thể ban đêm nằm trong lòng anh chìm vào giấc ngủ..... Cô sớm, đã... Không đáng để anh để ý.

Trái tim lạnh phát run, cô ngồi tựa cửa, hoảng hốt thất thần.

Cô lại nhớ, kể từ hôm nay dù lạnh, cũng sẽ không có ai quàng áo khoác lên người cô, tuy rằng động tác thô lỗ, lại chưa từng để cô phải cảm thấy lạnh lẽo.....

Gần mười hai giờ, Quan Từ Tề quay lại xưởng xe, buổi chiều đi quá vội vàng, quên mang đi động.

Anh cúi đầu tìm chìa khóa, lấy điều khiển từ xa mở cửa sắt, lơ đãng thoáng nhìn thấy một bóng người tựa vào góc tường, bỗng dừng chững lại.

Tào Phẩm Tiệp?!

“Cô còn chưa đi?!” Cô vẫn đứng đây sao? Từ lúc anh đi đến giờ, đã hơn sáu giờ!

Cô nâng đôi mắt mờ mịt. “Ừ, Từ Tề.....”

Giọng cô khàn khàn, sắc môi hơi bọt.

Quan Từ Tề nhíu mày. Trong thời gian này trời đang chuyển mùa, ban đêm rất lạnh, cô không biết sao?

“Cô muốn gì nữa?” Nếu anh không về, cô còn định đứng bao lâu?

Lúc trước dứt khoát không cần anh là cô, được, anh sẽ như cô mong muốn, cách xa cô một chút, không dùng phần tình cảm đè nén kia quấy rầy cô, bây giờ cô lại muốn quay đầu, cô muốn anh làm thế nào mới hài lòng? Trêu chọc tình cảm của người khác, vui lắm sao?

“Anh, anh và cô ấy.....” Cô muốn hỏi, anh vẫn luôn cùng cô gái kia sao? Anh không muốn bắt đầu một lần nữa, mà là thực sự muốn quên hết? Cô không còn có cơ hội, đúng không?

“Không liên quan đến cô.” Anh quay người, đi vào cầm đi động, đóng cửa muốn đi.

“Từ Tề!” Cô gọi, xúc động thốt lên: “Anh không còn yêu em sao? Cho dù chỉ là một chút?”

Bước chân anh hơi chững lại. “Tôi không cần phải trả lời cô chuyện này.”

“Điều này rất quan trọng, với em!” Cô vội vàng nói. “Em biết em khiến anh đau lòng và thất vọng, nếu anh trách em, em có thể chờ, bao lâu cũng được! Em nợ anh nhiều, nếu có thể, em thực sự hy vọng vì anh làm vài chuyện, khiến anh đỡ ghét em hơn.....”

Anh lặng im nghe, không chút phản ứng.

Sau một lúc lâu, anh quay người lại, nghiêm túc nhìn cô. “Cô thực sự hy vọng vì tôi làm vài chuyện?”

Cô vội gật đầu. “Chỉ cần anh nói.”

“Vây xin cô cách xa tôi một chút, đừng đến tìm tôi nữa.” Anh lạnh nhạt nói ra.

Không phải giận dữ, không có oán hận, anh thực sự muốn dứt khoát với cô.

Từ đôi mắt anh lãnh đạm vô ưu, cô tuyệt vọng nhận ra.

“Cô từng nói chỉ cần tôi nói, cô sẽ làm được, xin cô giữ lời.” Dừng lời cô tàn phá cô.

Hoá ra, khi anh tuyệt tình, cũng là lúc tuyệt tình hơn tất cả.

“Vì sao phải như vậy.....”

“Trước đây, người muốn kết thúc là cô.” Anh nhắc nhở cô.

Em không yêu anh, chúng ta kết thúc --

Anh nhớ rõ, không thể quên.

Là một câu, khiến anh hạ quyết tâm buông tay, để trái tim mình đau đến mức tận cùng, sau đó hoàn toàn tỉnh lại.

Từ điển luật pháp toàn thư, chính miệng cô nói câu ấy, lại không thể nhớ ra sao?

“Em hối hận rồi, em muốn rút lại những lời đó, anh có thể coi như không hề nghe thấy được --”

“Tào đại tiểu thư, cô coi tôi là gì? Một con chó cô nuôi sao? Nói cần thì cần, không cần thì quăng?” Thử cho anh không rảnh rồi như vậy, không thể phối hợp với cô làm những gì cô muốn.

“Em không.....”

“Không thì cách tôi xa một chút, để tôi giữ lại một chút tôn nghiêm, không được sao?! Tôi không muốn oán hận gì hết, cũng chưa từng oán cô điều gì hết, trả giá là tôi cam tâm tình nguyện, không ai để tôi oán, trái tim tôi cô không cần, tôi thu lại, trở lại thế giới của tôi, sống trong thế giới của tôi, không phải đó là điều cô muốn ư? Bây giờ cô nghĩ gì? Tôi đã không sao nữa, đừng xen vào, cuộc đời tôi sẽ không bao giờ bởi vì điều cô nghĩ mà thay đổi, đây là một chút nguyên tắc cuối cùng còn sót lại, cô đừng để tôi cảm thấy bản thân uất ức, xin cô đấy, được không?”

Hoá ra..... Anh nghĩ như vậy.

Đây là lần đầu tiên trong suốt mấy ngày qua, không lạnh lùng, không tỏ vẻ có cũng được mà không có cũng không sao, không khồng chế được mà nói với cô những gì cất giấu trong lòng.....

Cô không biết, cô khiến anh có cảm nhận như thế, cảm thấy bản thân anh không chút tiền đồ, cảm thấy quay đầu là coi thường chính bản thân anh.....

Là cô tự làm vậy, khiến anh tổn thương quá nặng, nên không thể tin cô thêm một lần nữa.

Làn nước tràn đầy vành mắt, cô cố nén. “Đừng, em xin lỗi..... Em không có ý xúc phạm anh..... Em chỉ sợ hãi, sợ có một ngày anh sẽ hối hận khi yêu em, sợ em càng lúc càng để ý anh, rồi sẽ không thể chịu nổi khi nhìn bóng lưng anh quay lại bỏ đi, chứ không phải là không yêu anh.....”

Giờ này mới nói, còn ích lợi gì?

Đoạn cảm tình đó từng rất nặng nề, nặng nề đặt trong ngực anh, bức anh không thể thở, cuối cùng đã quyết định buông tay, sẽ dứt khoát không hối tiếc.

Sai lầm, một lần là đủ rồi.

Anh cứng ngắc xoay người, lạnh như băng nói: “Tôi nghiêm túc, nếu cô thực sự cảm thấy thua thiệt tôi cái gì, vậy đừng đến nữa, để tôi sống những ngày còn lại cho tốt.”

“Từ Tề!” Cô hoảng hốt gọi anh.

Bước chân anh chậm một chút.

“Đừng đi.....” Nghe ngào không thể kìm chế thêm, cô run rẩy gọi. “Đừng rời khỏi em.....”

Cô biết, lần này, anh sẽ không quay đầu.....

Anh lặng im, rồi sau đó, bước chân không chút chần chờ đi về phía trước, kiên định, dứt khoát.

Dường như lại nhớ tới cái đêm hai người chia tay, nhưng, cô rõ ràng ý thức được, lần này cô sẽ thật sự mất anh.

Đau, sợ hãi, nhưng một câu cũng không thể nói nên lời, cảm lạnh nhìn anh từng bước một rời xa khỏi tầm mắt, đi khỏi cuộc đời cô.....

Cô như mất hết sức lực, dựa vào tường khom người ôm lấy thân thể lạnh như băng, chôn mặt trên gối, khóc không tiếng động, đau xót, tuyệt vọng.

Anh không cần cô, ngay lúc cô ý thức người đàn ông này quan trọng với cô biết bao thì anh đã không cần cô nữa.

Tương lai, còn ai hiểu cô như anh, đem mọi buồn vui của cô thành của mình, bao dung, tha thứ? Còn có ai giữa đêm khuya, bởi vì một câu “Đói quá!” sẽ dẫn ra gió lạnh mưa đồ ăn khuya cho cô? Có ai sẽ không bận tâm đến những gì người đó muốn, mà đặt những gì cô muốn trước? Có ai..... Toàn tâm toàn ý, dùng mạng sống yêu cô như thế?

Sẽ không, trừ Quan Tử Tề, sẽ không còn ai tốt với cô như anh, để cô dù đã xây tầng tầng lớp lớp bảo vệ trái tim, vẫn không thể ngăn cản mình động lòng một lần nữa.

Cô yêu anh, yêu sâu đậm, lại ngu ngốc đến mức muốn màng mới thấy, khi anh đã nản lòng thoái chí, buông tay.

Đáng lắm, Tào Phẩm Tiệp, mày đáng lắm!

Cô vui đầu, khóc thất thanh.

“Này, em đủ chưa?”

Trên đầu truyền đến giọng nói cứng nhắc, cô kinh ngạc ngẩng đầu, lệ còn vương trên khóe mắt, đã thấy cái người mà cô cho rằng đã quyết tuyệt bỏ đi nhìn cô chăm chăm, không biết đang hờn dỗi với ai.

“Anh.....”

“Khó coi chết đi được, đại luật sư, làm ơn lưu lại một chút hình tượng cho người ta nhìn vào được không?”

Tư thế ngồi đó là gì vậy! Cô không biết là đã bị nhìn thấy hết rồi sao? Mặc váy ngắn còn không có chút ý thức, đứng trên đường lớn, tuy rằng đêm đã khuya không có người, nhưng hình ảnh đó đẹp mắt lắm ư? Đàn ông mà không có ý định xấu với cô, phải tự cảm thấy có lỗi với bản thân.

Cô vẫn không nói nổi, kinh ngạc nhìn anh, chỉ sợ mở miệng anh lại quay đi chạy lấy người.

Chiều này rốt cuộc ai dạy cô vậy! Về mặt đáng thương như thế, định chơi xấu anh nữa? Đúng là khiến anh không thể bỏ đi mà!

Phát hiện bản thân hoàn toàn không còn cách nào, anh thờ dãi. “Ăn khuya không? Muốn thì đứng lên!”

Ăn... Ăn khuya?!

Anh không phải nói, anh chỉ cùng bạn gái ăn khuya thôi?

Sừng sốt vài giây, động tác cô vội vàng đến mức suýt nhảy dựng lên, ôm chặt lấy anh.

“Đừng đi, Tử Tề, đừng đi.....” Rất sợ anh sẽ đổi ý ngay sau đó, cô ôm chặt anh, khóc oà, không dám lơ lửng dù là một chút.

“Thử lại một lần nữa, được không? Đừng vội buông tay như... Em cam đoan lần này nhất định em sẽ.....” Cô lấp bắp không ngừng, vừa nói vừa dùng nước mắt lung lạc anh.

“Được.”

“Em nhất định sẽ cố -- Cái gì?” Anh vừa mới nói gì? Có phải cô nghe lầm?

Ngẩng khuôn mặt đầm lệ, không dám hỏi, chỉ sợ chỉ là cô nghe lầm.

“Anh chỉ có một điều kiện.”

“Anh nói, anh nói đi!” Cô vội vã gật đầu, mặc kệ anh đưa ra yêu cầu gì, cô đều sẽ đồng ý.

“Ngày nào em muốn kết thúc, đừng thông qua người đàn ông nào nói với anh, chỉ cần một câu, anh sẽ đồng ý, không dây dưa gì em.” Với cô, anh chỉ có yêu cầu này.

“Không có ngày đó, em --”

“Đừng vội vã hứa hẹn cái gì, đồng ý với anh là được.”

Nước mắt lại một lần nữa ứa ra. Cho tới giờ, anh vẫn là cái gì cũng không cần, ngay cả lời hứa cơ bản nhất cũng không cần cô cho, dễ dàng vì cô đi ngược lại nguyên tắc của mình.

Anh vốn là người không bao giờ quay đầu lại, cô biết, để anh làm đến bước này khó khăn thế nào.....

Làm sao mà cô trở nên thích khóc đến thế! Quan Tử Tề cố gắng nhìn người bám vào anh sắp chìm trong ngập lụt, tức giận nói: “Thêm một điều kiện nữa.”

“Cái gì?”

“Không cho dính nước mắt lên người anh!” Anh nâng nhẹ khuôn mặt loang lổ nước mắt, nhẹ nhàng lau đi.

Cô vừa khóc vừa cười, cọ vào gáy anh làm nũng. “Anh vẫn đau lòng vì em đúng không? Cho nên không phải như anh nói, một chút cảm giác cũng không có, đúng không?”

Anh hừ nhẹ, đẩy tay cô ra chạy lấy người.

“Nói, anh còn yêu em không? Em muốn nghe --” Cô đuổi theo, ôm lấy cánh tay anh.

“Em đừng có được một tác tiến thêm thước!”

“Tử Tề --”

“Ít nói nhảm đi, muốn ăn cái gì?” Đá cũng không đá nổi cô dây dưa, mở máy xe.

Người sau nhanh nhẹn trèo lên, choàng tay ôm lấy thắt lưng anh. “Cái gì cũng được, chỉ cần ăn với anh.”

Anh lặng im một hồi, lúc lâu sau, mới đáp lại một tiếng, thấp đến không thể nghe thấy: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Không Để Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.